

**TEXT FLY WITHIN
THE BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198482

UNIVERSAL
LIBRARY

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ

ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು.

ಡಾ|| ದೊಡ್ಡೇರಿ ವೆಂಕಟಗಿರಿರಾವ್.

ಸಾಧನ ಪ್ರಕಟನಾಲಯ,
ಸಾಗರ - ಶಿವಮೊಗ್ಗ.

ಮಾರಾಟದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು :

ಸತ್ಯಶೋಧನ ಪ್ರಸ್ತುತ ಕಛೇರಿ,

ಕೋಟಿ, ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರ

(ಈ ಕೃತಿಯ ಸರ್ವಸ್ವಾತ್ಮಕವೂ ಗ್ರಂಥಕರ್ತರಿಂದ ಕಾದಿಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ)

ಮುದ್ರಣಕಾರರು :

ತುಮಕೂರು ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಪ್ರೆಸ್,

ಚಿಕ್ಕಪೇಟೆ - - - - - ತುಮಕೂರು.

೧೯೪೬.

ಮುನ್ನುಡಿ.

ಕನ್ನಡ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳ ಸ್ವರ್ಣಯುಗ (೧೯೨೦-೩೩) ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ - ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿತು. ಈ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಸುಮಾರು ಐದು ವರ್ಷಕಾಲ ಕಾಳರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮಿಂಚುಹುಳು ಸುಳಿದಂತೆ ಒಂದೊಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಗ್ರಹ ಒಂದೊಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕಥೆ ಬಂದವು. ಆದರೆ ೧೯೩೫ ರಿಂದ ಈವರೆಗೆ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳ ಇತಿಹಾಸ ಶೋಚನೀಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ, ಸಣ್ಣ ಕಥೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದ ಅಳಿಸಿಹೋಗದಿರುವಂತೆ ಪ್ರಗತಿಶೀಲ ಲೇಖಕರು ೧೯೪೨ ರಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ೧೯೪೨ ರಿಂದ ಈ ವರೆಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ಕೃತಿಗಳೆಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ “ಕಲಾಪರಿಣತಮತಿ” ಯನ್ನು ಕಾಣಲಾಗ ವಿದ್ದರೂ ಸಾಧನಪ್ರಿಯತೆ ನೂತನವಾಗ್ಗೆ ಅವಿಷ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಖಂಡಿತ ಕಾಣಬಹುದು. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಪ್ರಗತಿಶೀಲ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅರುಣೋದಯಕಾಲವೆಂದು ಪರಿಗ್ರಹಿಸಬಹುದು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಪ್ರಾಚೀನ ನೂತನಗಳ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಕಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದುಳಿಯಬೇಕಾಯಿತು.

ನವೋದಯ ಕಾಲದ (೧೯೨೦-೩೩) ಸಾಹಿತ್ಯ ಇಂದಿನ ಅಭಿರುಚಿಗೆ ಹೊರತಾಗಿದೆ. ಆ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಬರೆಯುವ ಲೇಖಕರು ಓದುಗರಿಗೆ ಅಪ್ರಿಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಯುದ್ಧ, ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ, ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಜನತೆಯ ಅಭಿರುಚಿ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವಾಗಿದೆ. ಲೇಖಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯೇ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿಯೇ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಕಲಾಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಬಹುದು; ಮಂಡಿಸದೆಯೂ ಇರಬಹುದು. ಅದು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ಲೇಖಕನ ದೃಷ್ಟಿಯೆಂತಹದು, ಅವನ ಸಂವರ್ಕ,

ಅನನ ವಿಶ್ವಾಸ, ಅನನ ಗುರಿ ಎತ್ತ ಸಾಗಿದೆ ಎಂಬುದರ ಕಡೆಗೆ ಓದುಗರ ಲಕ್ಷ್ಯ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಉಹೇಗಿಂತ ಭಾವನೆಗೆ, ಸೃಷ್ಟಿಗಿಂತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮವಾದಕ್ಕಿಂತ ಸಾಹಜಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ಬಂದಿದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪ್ರಬಲವಾದ ಅಜೇಯ ಶಕ್ತಿ ಇಂತಹ ಯುಗಮೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿರುವಾಗ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅದನ್ನನುನುರ್ತಿಸದೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಗತಿಶೀಲ ಯುಗದಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಿಣ್ಣತೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾರದೆ ಕಲಾದೀಪ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ತರುಣಲೇಖಕರಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ದೊಡ್ಡೇರಿ ವೆಂಕಟಗಿರಿಯೊಬ್ಬರು. ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರು. ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಾವಿದರು. ಇವರ ವೈದ್ಯಜ್ಞಾನ, ಅನುಭವ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಎರಕದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಸುಂದರ ಶಿಲ್ಪಗಳನ್ನು ನಾಡಿಗಿತ್ತಿವೆ. ಪ್ರಸವ ವಿಜ್ಞಾನ - ವಿಕೃತ ಕಾಮ - ಸಂತಾನ ಸಂಯಮ - ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಲೈಂಗಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮೊದಲಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆದು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಮನೋವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ರಾಯರ ಸೇವೆ ಅಪಾರ. ಹಾಡು ಹೊಳೆಯನ್ನು ಹರಿಸಿ ನಾಡ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕುಣಿಸಿ ತಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. “ರೋಹಿಣಿ” ಕಾವ್ಯ ಸಂಗ್ರಹದಮೂಲಕ ದೊಡ್ಡವರನ್ನು ತಣಿಸಲೆತ್ತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವಿಶ್ರಾಂತ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ರಾಯರು ಸಾಹಿತ್ಯೋಪಾಸನೆಗಾಗಿ ವೇಳೆಯನ್ನು ಮೀಸಲಿಟ್ಟು ಕನ್ನಡಿಗರ ವಿಶ್ವಾಸ ಗೌರವಗಳನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಂಡಿರುವರು.

ರಾಯರು ತಾವು ಆಗಾಗ ಬರೆದ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಹದಿನಾಲ್ಕನ್ನು ಆರಿಸಿ ಇದೀಗ “ತುಂಬಿದ ಕೊಡ” ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಭಾಗ ಜೀವನದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತುವಾಗಿವೆ. ಹೆಂಡತಿಯ ಮುನಿಸನ್ನು ಗಂಡ ಹೋಗಲಾಡಿಸಿದ ಬಗೆ (ಅವಳ ಮನಸ್ಸು), ಗಂಡನ ಕೋಪವನ್ನು ಹೆಂಡತಿ ಹೋಗಲಾಡಿಸಿದ ರೀತಿ (ತುಂಬಿದ ಕೊಡ), ವಿಧವೆಯ ಬಾಳು

(ಸರಸಿಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ), ಉಗ್ರಪ್ರಣಯಕ್ಕೆ ದೊರೆತ ಶಾಂತಿ (ಶಾಂತಿ) ನೊದಲಾದ ರಸ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಲೇಖಕರು ಅರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿರುವ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಕಥೆಗಳೂ ಒಂದೇ ಮಟ್ಟದವಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ ಕೊಡ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸು, ನಟಿ, ಸಮಸ್ಯೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಕೃತಿಗಳು. ಈ ನಾಲ್ಕು ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿನ ಕಲೆಯ ಮಾಟ, ಮುಕ್ತಾಯದ ಸೌಂದರ್ಯ, ಭಾಷೆಯ ಬೆಡಗು, ರಸತೀಕ್ಷ್ಣತೆ ಯಾವ ಕಥೆಗಾರನಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಕೀರ್ತಿ ತರುತ್ತವೆ. ರಾಯರು ಈ ಕಥೆಗಳಿಂದ ಓದುಗರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸೆ ಆಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಳದಿ ಅಂಗಿ, ಸರಸಿಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ, ಆಕಾಶವಾಣಿ, ಸೋಮಪ್ಪನ ಸಂಪಾದನೆ ಕಥಾವಸ್ತುಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ಕೆಲವು ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ತಲೆ ದೋರಿವೆ. ಪರಿಚಯವಸ್ತುವಿಗೆ ಎಂತಹ ಅಂಗಿ ತೊಡಿಸಿದರೂ ಅದು ಕಲಾಕೃತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಣಾ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಅಷ್ಟು ಕಾಣಬರದಿದ್ದರೂ ಅವು ನೀರಸವಾಗಿಲ್ಲ. ರಾಯರ ಎಲ್ಲಾ ಕಥೆಗಳನ್ನೂ ಓದುಗರು ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಓದ ಬಹುದು. ಓದಿ ಸುಖಪಡಬಹುದು.

ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗೆ ಯಥೋಚಿತವಾದ ಸರಳ ಸಹಜ ಶೈಲಿ ರಾಯರ ಕರತಲಾಮಲಕ. ಒಂದೆರಡು ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಹವ್ಯಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಮಾತಿನ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದೇ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ರಾಯರು ಕೆಲವು ಪೂರ್ಣ ಕಥೆಗಳನ್ನೇ ಬರೆಯಬೇಕು.

“ತುಂಬಿದ ಕೊಡ” ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ನಾನು ಕೆಲವುಸಲ ಓದಿ ಆನಂದಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇಂತಹ ಉತ್ತಮ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಿರುವ ಡಾ|| ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಾರನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುವುದಲ್ಲದೆ, ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಕನ್ನಡ ರಸಿಕರ ಮನದಣಿಸಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ.

“ಅನ್ನಪೂರ್ಣ” ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಪುರಂ,
ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರ, ೯-೬-೧೯೪೬.

ಅ. ನ. ಕೃಷ್ಣರಾಯ.

ಕ ಥೆ ಗ ಳು .

೧.	ತುಂಬಿದ ಕೊಡ			೧
೨.	ಹಳದಿ ಅಂಗಿ			೬
೬.	ಅವಳ ಮನಸ್ಸು			೧೫
೪.	ನಟಿ			೨೧
೫.	ಅವರ ಬಾಳು			೨೮
೬.	ಸರಸಿಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ			೩೫
೭.	ಆಕಾಶವಾಣಿ			೪೪
೮.	ಸೋಮಪ್ಪನ ಸಂಪಾದನೆ			೪೯
೯.	ಸಮಸ್ಯೆ			೬೨
೧೦.	ಮಹತ್ಸಾಧನೆ			೬೫
೧೧.	ತಾಂತ್ರಿಕ			೭೩
೧೨.	ನಾವು ಮಾಡಿದ ಒಂದು ಜಾತ್ರೆ			೭೯
೧೩.	ಶ್ರಾದ್ಧಾನ್ವೇಷಣ			೮೭
೧೪.	ದೀಪ			೯೪

ಡಾ|| ದೊಡ್ಡೇರಿ ವೆಂಕಟಗಿರಿರಾಯರ ಕೃತಿಗಳು.

೧. ಪ್ರಸವ ವಿಜ್ಞಾನ (ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಗ್ರಂಥ)
೨. ವಿಕೃತ ಕಾಮ (, ,)
೩. ಸಂತಾನ ಸಂಯಮ (, ,)
೪. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಲೈಂಗಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ (ಪ್ರಬಂಧ)
೫. ರೋಹಿಣಿ (ಕವನಮಾಲೆ)
೬. ತುಂಬಿದ ಕೊಡ (ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳು)
೭. ಕಂದನ ಹಾಡುಗಳು (ಶಿಶು ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಗ್ರಹ)
೮. ಕರಿಗಡುಬು (, , ,)
೯. ದೊಡ್ಡಯ್ಯನ ದಾಳಿ (, , ,)
೧೦. ದಾಳಿಬೆ ಚೆಲುವೆ (, , ,)

ಅಚ್ಚಾಗಲಿರುವುವು.

೧. ಮೇಹರೋಗಗಳು (ಸಚಿತ್ರ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಗ್ರಂಥ)
೨. ಶಿಶು ಸಂರಕ್ಷಣ (, , ,)
೩. ಸ್ನಾನ (, , ,)
೪. ಯೌವನದ ಹಾರಿಯಲ್ಲಿ (, , ,)
೫. ಋತುಗಾನ (ಕವನ ಸಂಗ್ರಹ)
೬. ಯಾತ್ರಿಕ (ಕಾಪಂಬರಿ)

ಪ್ರಕಾಶಕರು:

ಸಾಧನ ಪ್ರಕಟನಾಲಯ, ಸಾಗರ-ಶಿವಮೊಗ್ಗ

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ

ಎರಡು ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದೊಡನೆಯೇ ಹಳ್ಳಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕಾಹಿಲೆಯವರನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗಿದ್ದ ಗಿರಿಯು ಆಗತಾನೆ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದನು. ಆ ಉರಿಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಸೈಕಲ್ ಹೊಡೆದು ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಹೋಗಲಪ್ಪ, ಹೋದ ಕೆಲಸದ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಫೀಜು ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೇ? ಅದೂ ಇಲ್ಲ.

“ಅಲ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದವರೇ ಎಲ್ಲರೂ! ಅಲ್ಲದೆ, ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲೋ ದೊಂಬರಾಟ ನಡೆದಿತ್ತು! ಮನೆಗೆ ಬಂದವನೇ,—“ಇದೇನು ಇವತ್ತು ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತಾಯಿತಲ್ಲಾ” ಅಂತ ಹೆಂಡತಿ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುವಷ್ಟು ಸಹನೆ ಸಹ ಇರಲಿಲ್ಲ—ಹ್ಯಾಟ್ ತೆಗೆದು ಮಂಚದಮೇಲೆ ಬಿರ್ರನೆ ಬಿಸಾಕಿದ; ಕೋಟ್ ಬಿಚ್ಚುವುದರಲ್ಲಿದ್ದ.

“ಸ್ವಾಮಿ, ಸ್ವಾಮಿ. . . .” ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಯಾರೋ ಕೂಗಿದರು.

“Damn that fellow! ಇವರಿಗೆ ಹೊತ್ತು ಗೊತ್ತು ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ತೋರುತ್ತೆ”, ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತಾ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

“ಸ್ವಾಮಿ”

“ಏನೋ ಅದು. ಆಮೇಲೆ ಬಾರೋ.”

“ಬೆಳಗಿನಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಸಾರಿ ಬಂದು ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ ಸ್ವಾಮಿ.”

“ಯಾರಿಗೆ ಏನಾಗಿದೆಯೋ, ಏನು ಬೇಕೋ”—ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿಡುಕಿನಿಂದಲೇ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ.

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

“ ಅಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ಔಷಧಕ್ಕಲ್ಲ ನಾ ಬಂದಿದ್ದು. ಆಮ್ಮಾವ್ರು ಕೊಡ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಸರಿಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ. ತುಂಬಾ ನೆಗ್ಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಸರಿಮಾಡಿ ತಂದು ಕೊಟ್ಟು. ಅದರ ಕೂಲಿ ”

“ ಹಾಗೋ. ಆಮೇಲೆ ಷಾಪಿಗೆ ಬಾರೋ. ಈಗ ಚಿಲ್ಲರೆ ಇಲ್ಲ ”—ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ಹೋಗಲನುವಾದನು.

“ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಸಲ ಬಂದೆ ಸ್ವಾಮಿ, ಇವತ್ತು ಸಂಜೆಗೆ ನಾನೆಲ್ಲೋ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಚಿಲ್ಲರೆ ತರುತ್ತೇನೆ, ಸ್ವಾಮಿ ”

ಎಂತಹ ಧನವಂತನೇ ಆಗಲಿ, ಅವನ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸಮಯ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಅಂದರೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಿಡಿಗಾಸೂ ಇಲ್ಲ ದಿರು ವಾಗಲೆ, ಕೇಳುವವರು ಬರುವುದು! ಈ ಅನುಭವ ಬೇರೆಬೇರೆ ಅಂತಸ್ತಿ ನವರಿಗೆ ಬೇರೆಬೇರೆ ತರಹೆ ಇರಬಹುದು. ಗಿರಿ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತವ ನಾದವನೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಆದಿನ ಅವನಲ್ಲಿ ಬಿಡಿಗಾಸೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂತ ಅವನನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿಸಿ ಸಮಜಾಯಿಷಿ ಹೇಳಿ ಆಮೇಲೆ ಬರಲು ಹೇಳುವಷ್ಟು ತಾಳ್ಮೆ ಆ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಇರಲೂ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ‘Dignity’ ಒಂದಿದೆಯಲ್ಲ! ಹಾಳಾದ್ದು ಸ್ವಾಭಿಮಾನ.

“ ಈಗಿಲ್ಲ ಚಿಲ್ಲರೆ. ಷಾಪಿಗೆ ಬಾ ಅಂತ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲೊ ”

“ ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ”

“ ಹಾಗಾದರೆ ನಾಳೆ ಬಾ. ಹೋಗು. ಈಗಿಲ್ಲ ”

“ ಏನು ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮ್ಮಂತವರೇ ಹೀಗಂದರೆ, ನಿಮ್ಮಂತವರ ಗತಿ ಏನು? ಅದೂ ನೂರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಅಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ಹತ್ತಾಣೆ ಮಾತ್ರ ”

ಈ ಮಾತು ಈಟೆಯಂತೆ ಇರಿಯಿತು, ಗಿರಿಯ ಎದೆಯನ್ನು. ಇದ್ದದ್ದೂ ರೇಗಿಹೋಯಿತು; ಮನಸ್ಸು ಸಿಟ್ಟಿನ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ವಿವೇಚನೆ ದೂರವಾಯಿತು.

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ

“ ಕೊಡ ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲಿಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೆ ನೇನೋ ನಿನಗೆ? ಮನೇಲಿ ಯಜಮಾನರಿಲ್ಲದಾಗ ಬರೋದು ಗಿಲೀಟ್ ಮಾಡಿ ಬದ್ಮಾಷ್ ಕೆಲಸ ಮಾಡೋದು. ಹೋಗೋ. ಹೋಗೋ ”

“ ಎನ್ನಾವ್ವಿ, ದೊಡ್ಡೋರು ಇಂತಹ ಮಾತನಾಡಬಹುದೆ? ಅಮ್ಮಾವ್ವು ಕೊಟ್ಟರೇನು, ನೀವು ಕೊಟ್ಟರೇನು, ಎಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಬದ್ಮಾಷ್ ಕೆಲಸ ನಾನೇನು ಮಾಡಿದೇನೆ. ಕೊಡ ಸರಿಮಾಡಿ ವಾಪಸು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಲ್ಲವೇ? ” ಅಂತ ಅವನು ಮತ್ತೆ ರಾಗ ಎಳೆದನು.

ಗಿರಿಯು ಒಳಕ್ಕೆ ಬಿರ್ರನೆ ಹೋಗಿ, ಕೋಟು ಹ್ಯಾಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ತಲೆಬಾಗಿಲಬಳಿ ಬೆದರಿದ ಹರಿಣಿಯಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಡೆ ಒಂದು ಬಿರುಸಾದ ನೋಟವನ್ನು ಬೀರಿ, “ ಮನೇಲಿದ್ದ ಒಂದು ಕೊಡ ಸಾಲದಾಗಿತ್ತೇನೋ? ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಯಜಮಾನಿಕೆ ಮಾಡೋದು, ಪ್ರಾಣತಿನೋದು! ” ಎಂದವನೇ ಹೊರಗೆ ದಾಟಿ ‘ ಬಾರೋ ’ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಹೊರಟನು. ಹೊರಡುವಾಗ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಎದುರುಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಮಂಗಳವಾಯಿತು ಮನಸ್ಸು!

೨

ಸರಿ; ಹೋದ. ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಯಾರ ಹತ್ತಿರವೋ ಕೇಳಿ ಅವನಿಗೆ ಹತ್ತಾಣೆ ಬಿಸಾಕಿ ಕಳುಹಿಸಿದ. ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಷಾಪಿಗೆ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ಜನ ಕಾದಿರುತ್ತಾರೋ ಎಂಬ ಯೋಚನೆ ಜೇರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಟೆಲೊಂದರಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಷಾಪಿಗೆ ಹೋದ. ತುಂಬ ಜನ ಕಾದಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಿಸಿದ; ಟೆಷ್ಠ ಕೊಟ್ಟ; ಅವರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಿದ. ಅಲ್ಲೇ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಎಫಫುಮೂರು ರೋಗಿಗಳ ಮನೆಗೆ ‘ ವಿಸಿಟ್ ’

ತುಂಬಿದ ಕೂಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಕೊಟ್ಟು. ಆರುಗಂಟಿಯಾಯಿತು. ವಾಕಿಂಗ್ ಹೋಗುವ ಇವನ ಸ್ನೇಹಿತರ ಕಂಪೆನಿ ಸೇರತೊಡಗಿತು.

“Are you unwell?” ಎಂತ ಒಬ್ಬ ಕೇಳಿದ.

“No, No, No”. ಎಂದ.

“ಎನೋ ವಿಪರೀತ ಕೆಲಸ ಇತ್ತು ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ” ಎಂದರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು.

“ಜೇಬು ಭರ್ತಿಯಾಯಿತು ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ” ಅಂತ ಎಂದರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು.

ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟರು ಗಾಂಧೀ ಮೈದಾನದ ಕಡೆಗೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹರಟೆ ಹೊಡೆದು ಏಳುವಾಗ ಏಳುಗಂಟೆ ಆಯಿತು. ಗಿರಿಗೆ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಆಡುವ ಮಾತುಗಳು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದುವು; ಮನಸ್ಸು ಮಾತ್ರ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಆದ ಘಟನೆಯಿಂದ ಕುಂದಿಹೋಗಿತ್ತು; ಅವಾಗ ಈವಾಗ ತಾನೂ ಒಂದೊಂದು ಮಾತು ಸೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದ, ಯೋಚನೆ ಇಲ್ಲದೆ.

ಸಿನಿಮಾ ಕಂಪೆನಿಯ ಪೈಕಿ ಒಬ್ಬರು ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಬೇಕಾದವರೆ. ಅವರೂ ಬಂದರು. “ಇವತ್ತು ಫೆಂಜು ಕಣೈ. ಎಲ್ಲಾಬನ್ನಿ. ಇಂಟರ್‌ವಲ್‌ಗೆ ಬೇಕಾದರೆ ಹೊರಟರೆ ಸರಿ” ಎಂದು ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದರು, ಎಲ್ಲರೂ ಬರಲೇಬೇಕೆಂದು. ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಗಿರಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ರಾತ್ರಿ ೧೦ ಘಂಟೆ.

ಹೆಂಡತಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತ ಅವಳು ಎನೊಂದೂ ಮಾತನಾಡದೆ, ಮೌನವಾಗಿ, ಅವನು ಕೋಟು ಬಿಚ್ಚುವಾಗ ತಾನು ಅವನ ಬೂಟ್ಟಿನ ಲೇಸ್ ಬಿಚ್ಚಿದಳು. ಅವನು ಪಂಚೆ ಉಡುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಕಾಲು ತೊಳೆಯಲು ನೀರು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಳು. ಅವನು ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆಯುವುದರೊಳಗೆ,

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ

ಎಲೆಹಾಕಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಅಣಿಮಾಡಿಡಳು. ಅವನೂ ಪಿಟ್ಟಿನ್ನದೆ ಗಬಗಬ
ತಂದು ಹೋದ! ಹೋದವನೇ ಮುಸುಗೆಳೆದು ಮಲಗಬಿಟ್ಟ!
ದೈಹಿಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಆಯಾಸದಿಂದಲೋ ಏನೋ ನಿದ್ರೆ
ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಗಿದೆಯೋ ಏನೋ, ಕಾಲಿಗೆ ಏನೋ
ಭಾರವಾದಂತಾಗಿ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಹೆಂಡತಿ.
ಇವನ ಕಾಲಮೇಲೆ ತಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

“ಏನೇ ಅದು?”

“ದಯವಿಟ್ಟು ಇಪೊಂದು ಸಲ ಕ್ಷಮಿಸಿ . . . ಇನ್ನುಮೇಲೆ
. . . ಇನ್ನುಮೇಲೆ . . . ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳದೆ . . . ಏನೂ ಮಾಡೊಲ್ಲ”
ಅಳುತ್ತ ಎಂದಳು.

“ಹಂ”

“ಇನ್ನೊಂದು ಕೊಡ ಇದೆಯಲ್ಲಾ, ಅದು ತುಂಬಾ ದೊಡ್ಡ
ಕೊಡ. ಭಾವಿಯಿಂದ ನೀರಳೆಯಲು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತೆ.
ಮೊದಲಾಗಿದ್ದರೆ ಹೇಗೋ ಎತ್ತುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇದು ಸಣ್ಣ ಕೊಡ.
ಸೇಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಅನುಕೂಲ ಅಂತ ಕೊಟ್ಟೆ” ಎಂದು ಬಿಕ್ಕುತ್ತ
ಬಿಡಿಬಿಡಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಗಿರಿಗೆ ಈಗ ಅರಿವಾಯಿತು; ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು! ಹೆಂಡತಿ
ತುಂಬು ಬಸಿರಿ ಎಂದೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದುದು ಸರಿ
ಎಂದೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಎನ್ನಿಸಿತು.

ವಿವೇಚನೆ ಬಂದೊಡನೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಹೋಗುತ್ತೆ. ಸ್ವಲ್ಪ
ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ, ಅವಳ ಕೆನ್ನೆಗಳನ್ನು ಮೃದುವಾಗಿ ನೇವರಿಸುತ್ತಾ,
“ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕಾದವನು ನಾನಲ್ಲ ಕಣೀ. ನೀನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು.
ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ನೀನು. ಹೇಗೂ ಕ್ಷಮಿಸಿದೀಯ, ಅಲ್ಲವೇನೆ.
ನಾನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದು” ಎನ್ನುತ್ತ ಅವಳ ಗಲ್ಲವನ್ನು ಹಿಡಿದು
ತನ್ನೆಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವಳು ಏನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದಳೋ,
ಅದರೆ ಹೇಳಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ.

.

ಹಳದಿ ಅಂಗಿ

ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆ ಹೊಡೆಯಿತು. ಲೈಟ್ ಒಮ್ಮೆ ಆರಿ ಹೊತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಈದಿನ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ನಿದ್ದೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅವಕಾಶ ಎಂದುಕೊಂಡು, ನಾವು ಮೂವರೂ ಲಲೈ ಹೊಡೆಯುತ್ತ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಹೊರಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮುದುಕಿ “ನೀಲಾ, ಸಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಎರಡು ಮೂರು ಜನ ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೊರಗೆ ಬಾರೆ. ನೀವು ಹೀಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಒಳಗೆ ಕುಳಿತರೆ ಹೇಗೆ” ಎಂದಳು.

ಮುದುಕಿ ಮನೆಗೆ ತೋರಿಕೆಗೆ ಯಜಮಾನಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಬಂದವರೊಡನೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಗಿಟ್ಟಿಸುವ ಸಾಹಸಿ ಅವಳು.

ನೀಲೆಯು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿಬಂದಳು. ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಆ ಮೂರು ಜನರೂ ಒಳಗೆ ಬಂದರು. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಎದ್ದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ರೂಮ್ ಸೇರಿಕೊಂಡೆವು. ನಾನು ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮುಚ್ಚದೆ ಹೊರಗೆ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಮುದುಕಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಕುದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪಾಪ, ಆ ಮೂವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೇ ಹೊಸಬನಂತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಾನಸಿಕ ಉದ್ವಿಗ್ನತೆ ಮುಖಭಾವದಲ್ಲಿ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಬಂದವರ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಅರಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಚತುರರು. ಆ ಕೆಲಸ ಸಮಗ್ರ ಅತಿ ಸುಲಭ. ದಿನವೂ ನಾಲೞಾರು ಹೊಸಮುಖಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ದಿನವೂ ನಾಲೞಾರು ತರಹೆ ರೀತಿ, ನೀತಿ, ನಡತೆಯುಳ್ಳ ಜನರೊಡನೆ ಒಡನಾಡುವ ಪರಿ ಪಾಠ ನಮ್ಮದು. ಆದುದರಿಂದ ಯಾರೇ ಹೊಸಬರು ಬರಲಿ ಅವರು

ಎಂಥವರೆಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಲು ನಮಗೇನೂ ಕಷ್ಟವಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಇಬ್ಬರು ಮಾತನಾಡುವ ರೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವರೇನೂ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೊಸಬರಲ್ಲವೆಂದೂ, ಈ ಕಸುಬಿನಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದವರೆಂದೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿತ್ತು.

“ ನೀಲಾ ರಾಧಾ ಸುಶೀಲಾ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ಮುದುಕಿಯು ನಮ್ಮನ್ನು ಕೂಗಿದಳು. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾದ ವೈಯಾರವನ್ನು ಬೀರುತ್ತಾ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅವರ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಮುಗುಳುನಗೆ ಸೂಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತೆವು. ತನಗೆ ಸಾಧಿಸಿದ ಮಾತುಗಾರಿಕೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಮುದುಕಿಯೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೊಗಳಿದಳು.

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಾನೇ ಹಿರಿಯಳು. ಆದರೂ ರೂಪಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನೀಲಾ, ಸುಸೀ ಇವರಿಗಿಂತಲೇನೂ ಕಡಿಮೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಂದವರು ಎಳೆತನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದುದರಿಂದ ನಾನು ಯೋಚಿಸಿದಂತೆಯೇ ಹೊಸಬನೇ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದನು. ನಾವು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ರೂಮು ಸೇರಿದೆವು.

ಒಳಗೆ ಹೋದವಳೇ ನಾನು ಮಂಚದಮೇಲೆ ಬಾಗಿ ಕುಳಿತು ಅವನನ್ನು ನಗುತ್ತ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದೆ. ಇತ್ತಂಡವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅವನು ಮುಂದೆ ಬರದೆ ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ನಿಂತನು. ಅವನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೊಸಬ.

“ ಒಳಗೆ ಬರಬಾರದೆ” ನಾನು ನಗುತ್ತ ಬಾಗುತ್ತ ಬಳಕುತ್ತ, ಎದ್ದುಹೋಗಿ, ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕರತಂದು ಮಂಚದಮೇಲೆ ದೊಪ್ಪನೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದೆ. ಪಾಪ, ಅವನ ಕೈ ತುಂಬ ಬಿಸಿಯಾಗಿತ್ತು. ಹಣೆಯಮೇಲೂ ಮುಖದಮೇಲೂ ಬೆವರಹನಿಗಳು ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದವು.

“ ಗಾಳಿ ಹಾಕಲೆ? ಏನಾದರೂ ತಣ್ಣನೆ ಪಾನೀಯ ವನ್ನು ತರಿಸಲೇ?” ನಾನು ಮೃದುವಾಗಿ ಕೇಳಿದೆ.

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

“ ಬೇಡ ಬೇಡ ಅದೆಲ್ಲ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ”

ನಾನು ವೀಳೆಯದೆಲೆಯ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟು ಅವನ ಮುಖ ನೋಡಿದೆ. ಅವನ ದೃಷ್ಟಿ ಗೋಡೆಯಮೇಲೆ ಮೊಳಗೆ ತೂಗುಹಾಕಿದ್ದ ನನ್ನ ಮಗುವಿನ ಹಳದಿ ಅಂಗಿಯಮೇಲೆ ನಟ್ಟಿತ್ತು.

“ ವೀಳ್ಯವನ್ನು ಹಾಕೊಲ್ಲವೇ ? ”

“ ಆಂ ” ಏನೋ ಒಂದು ಆಲೋಚನೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರ ಗೊಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟವನಂತೆ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು.

“ ವೀಳ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲೇ ? ”

“ ಬೇಡ ನಾನು ನನಗೆ ವೀಳ್ಯದ ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ ”

“ ಸಿಗರೇಟು ತರಿಸಲೇ ? ”

“ ಬೇಡ ಬೇಡ ಅದೂ ಬೇಡ ”

ಪುನಃ ಅವನ ನೋಟ ಅ ಹಳದಿ ಅಂಗಿಯ ಕಡೆ ಹೊರಳಿತು.

“ ನೀವು ಎಂದಾದರೂ ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಇಂತಹ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಿರಾ ? ” ನಾನು ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನನ್ನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸಿದೆ.

“ ಹೋ, ಹೋಗದೆ ಏನು ”

ಅವನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದರೂ ಅವನ ಧ್ವನಿ ಮಾತ್ರ ಅವನು ಇಂತಹ ಮನೆಗೆ ಎಂದೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

“ ಸರಿ ಸರಿ. ಅದಕ್ಕೇನೆ ಹೀಗೆ ಗಡಿಗೆ ಗುಮ್ಮನಂತೆ ಇರೋದು ನಿಮ್ಮಂತವರ ಒಡನಾಟ ಕಷ್ಟ ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಾನೇ ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ನನ್ನ ಕಡೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡೆ. /

“ ನಿಮ್ಮು ಹೆಸರು ಏನು ಅಂತ ಕೇಳಬಹುದೇ ? ”

“ ಹೋ. ಅದಕ್ಕೇನು. ಶ್ರೀಕುಮಾರ್ ಅಂತ ನಿಮ್ಮ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ? ”

“ ಅನೂರಾಧಾ. ”

“ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೆಸರು. ”

ಹಳದಿ ಅಂಗಿ

“ಅಂದರೆ ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲಾ ಅಂತೇನೋ?”

“ಛಿ, ಛಿ. ಹಾಗೆಂದೆನೆ ನಾನು.”

“ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದು ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲವೇ ಅಂತ?”

“ಹೂಂ. ನೀನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವೆ ನಿನ್ನ ಹೆಸರೂ ಅಷ್ಟೆ.”

ಪುನಃ ಮೌನ. ಅವನ ಕಣ್ಣು ಹಳದಿ ಅಂಗಿ ಕಡೆಗೆ. ಈ ತರಹೆಯವರನ್ನು ನಾನು ಎಂದೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಮಾತನ್ನೇ ಮುಂದುವರಿಸಿದೆ.

“ನಿಮಗೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಏನೂ ಎನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ”

“ ಅಂದರೆ ”

ನಾನು ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದೆ. ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ನನ್ನ ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹಿಡಿದು, ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಉತ್ತೇಜಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡತೊಡಗಿದೆ. ಅವನ ಮೇಲೆ ಏನೂ ಪರಿಣಾಮವಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ನೀವು ಬಂದುದಾದರೂ ಏತಕ್ಕೆ?”

“ಅದೋ ಹೀಗಾಯಿತು. ನಿಜ ಹೇಳಲೆ? ನಾನು ಎಂದೂ ಇಂತಹ ಕಡಿ ಬಂದವನೇ ಅಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನವಳು ” ಅವನ ಮಾತು ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ಪುನಃ ಮೌನ.

“ಓಹೋ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿ ಇದಾಳೆ?”

“ ”

“ಹಾಗಾದರೆ ಬಂದಿದೀರಲ್ಲ. ಏಕೆ?”

“ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ ನಾನು ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧ ಅಂತ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ. ಅವರೆದುರು ಇಲ್ಲವೆನ್ನಲಿಕ್ಕಾಗದೆ ಬಂದೆ” ಪುನಃ ನೋಟ ಹಳದಿ ಅಂಗಿ ಕಡೆಗೆ.

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

“ಆದರೂ ಒಂದು ಕೈ ನೋಡೋಣ ಅಂತಲೋ?”—ಈ ಮಾತು ಅವನನ್ನು ಚುರುಕು ಮಾಡಿತು. ನಿಟ್ಟಿಸಿ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡತೊಡಗಿದ.

“ಎನ್ನಿ, ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಹೆಸರೇನು ಏಕೆ, ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ನಾಚಿಕೇನಾ?”

“ಇಲ್ಲಾ ಮನೋರಮಾ ಅಂತ”

“ನನಗಿಂತಲೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರಾ?”

“ಹುಂ. ಚೆನ್ನಾಗಿದಾಳೆ ಅನ್ನಬಹುದು”

ಅವನು ಪುನಃ ಹಳದಿ ಅಂಗಿ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಲಿದ್ದ.

ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಇದುವರೆಗೂ ನನ್ನ ವೃತ್ತಿಗೆ ಬಗ್ಗಿ ನಡೆದಿತ್ತು. ಇಂದೋ ರೊಚ್ಚಿಗೆದ್ದಿತು. ಒಬ್ಬನನ್ನು ಉಪ್ರೇಕಿಸಲಾಗದಿದ್ದದು ಸೋಲು. ಆ ಸೋಲಿನ ಸೇಡಿಗೆಂದು ಎದ್ದವಳೇ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಎಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಹಳದಿ ಅಂಗಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಮೂಲೆಗೆ ಬಿಸಾಕಿದೆ. ಅವನೋ, ಸಿಧಾನವಾಗಿ ಎದ್ದನು; ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದು ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು.

“ಈ ಅಂಗಿ ಯಾರದು?”

“ನನ್ನ ಮಗುವಿನದು”

ಅವನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಎದ್ದುನಿಂತನು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಅರಳಿದ್ದವು. ಮಾತು ಮುಗಿಯಿತು.

ನಾನೇ ಪುನಃ ಕೇಳಿದೆ, “ಏಕೆ, ನನಗೆ ಮಗು ಇರಬಾರದೆ?”

“ಛೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನನಗೆ ಸಂತೋಷ. ಮಕ್ಕಳೆಂದರೆ ನನಗೆ ಜೀವ. ನಿನ್ನ ಮಗು ಹೇಗಿದೆ? ಏನು ಹೆಸರು?”

ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ಮಂದನಾಗಿದ್ದ ಅವನಲ್ಲಿ ಈಗೊಂದು ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹ ತುಂಬಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಕಣ್ಣೆಗೊಂದು ಕಳೆ, ಮಾತಿಗೊಂದು ಕಳೆ ಬಂದಿತ್ತು.

ಹಳದಿ ಅಂಗಿ

“ ಹೇಳಲೇ. ಕಮಲಾ ಅಂತ ಹೆಸರು. ಅವಳು ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ”

“ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ? ”

“ ಮೂರು ತುಂಬಿದೆ ”

“ ಹೋ. ನನ್ನ ಕೂಸಿನದೂ ಅಷ್ಟೆ. ಮಗು ಎಲ್ಲಿದೆ ? ”

“ ಸಕ್ಕದ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದೆ ”

“ ನಾನು ನೋಡಲೇ ? ”

“ ಬೇಡ ಬೇಡ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಅದರೆ ಅದು ನಿನ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಅಲ್ಲದೆ ಅದು ಅಷ್ಟೇನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ”

ನನ್ನ ಮಗು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ಅನ್ನಲು ತಾಯಿಯ ಕರುಳಿಗೆ ಹೇಗೋ ಅನಿಸಿತು. ಅವನು ರೂಮಿನ ಕಡೆ ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ನನ್ನ ಮಗುವಿನ ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು. ಅಲ್ಲದೆ ನನ್ನನ್ನೂ ತಾನೇ ಕೈ ಹಿಡಿದೆಳೆದು ತನ್ನ ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಕೊಂಡನು.

“ ಹುಂ. ಈಗ ಸರಿಯಾಯಿತು ” ನಾನೆಂದೆ.

“ ಏನು ? ”

“ ಅಲ್ಲ. ಬಂದು ಇಷ್ಟುಹೊತ್ತಿಗೆ ನೀವಾಗಿ ನನ್ನ ಹಿಡಿದು ಹತ್ತಿರ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿರಲ್ಲಾ. ”

“ ಹೌದು. ಜೋರಾಗಿ ಮಾತಾಡಬೇಡ. ಮಗು, ಪಾಪ, ಎದ್ದೀತು ” ಅವನು ನಿಡಿವಾದ ಉಸುರ್ದರೆದನು.

“ ಏಕೆ ? ”

“ ಅಲ್ಲ ಈ ಮಗುವೂ ಮುಂದೆ ಇಂತಹ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆ ? ”

“ ”

ತುಂಬಿದ ಕೂಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಬಾಗಿಲನ್ನು ಯಾರೋ ತಟ್ಟಿದಂತಾಯಿತು.

“ ಏನದು ? ”

“ ನಿಮ್ಮ ಗೆಳೆಯರು ಮನೆಗೆ ಹೊರಡಲು ತಯಾರಾಗಿದಾರೆ. ನಿಮಗೂ ಹೊರಡಲು ಸೂಚನೆ. ”

“ ಹಾಗೇನು. ನಾನು ಬಂದು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಯಿತೇ? ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಾನು ಹೋಗಬೇಕೆ ? ”

“ ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಏನು. ಅವರು ಹೊರಟಿದಾರೆ. ”

“ ಅವರು ಬೇಕಾದರೆ ಹೋಗಲಿ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಮಗುವಿನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಮಾತನಾಡುವುದಿದೆ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಇದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಪರಸ್ಪರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ”

“ ಅದೇಕೆ ? ”

“ ಅದರಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆ ಏನಿದೆ ? ”

“ ”

“ ಹಾಗಾದರೆ ಹೋಗು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ಮುದುಕಿಗೆ ಹೇಳಿ ಬಾ. ನಾನು ಇಡೀ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುವೆನೆಂದು. ”

“ ಪರವಾ ಇಲ್ಲ. ಬಿಡಿ. ಮುದುಕಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಿಲ್ಲ. ” ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅವನು ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ತನ್ನ ಕೋಟಿನ ಜೇಬಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಪುಸ್ತಕ ತೆಗೆದು ಕೆಲವು ನೋಟು ಕೊಡಲು ಬಂದನು.

ನಾನು ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿರುಗಿಸಲು, “ ಬೇಡ. ಮಗು ವಿಷಯವಾಗಿ ಏನೇನೋ ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರಲ್ಲ. ಅಲ್ಲವೇ ? ” ಎಂದೆ. ಅವನ ಹಣ ಒಂದು ಕಾಸೂ ನನಗೆ ಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಪರಿಶುದ್ಧ ಪ್ರೇಮ, ಅವನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ಪೂಜ್ಯಭಾವ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅದೇಕೋ ಮೂಡಿತು.

“ ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು, ರಾಧಾ ”

ಏನು ಮಾಧುರ್ಯ ಆ ದನಿಯಲ್ಲಿ! ನನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು, ನನಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ಆದ ಆನಂದ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ. ನೂರು ಜನ ನೂರು ಬಾರಿ ನನ್ನನ್ನು ಆ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆದಿರಬಹುದು. ಈಗ ನಾನು ಅನುಭವಿಸಿದ ತೃಪ್ತಿ, ಸೊಬಗು, ಮಾಧುರ್ಯ ಹಿಂದೆಂದೂ ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ.

“ ರಾಧಾ, ಈ ಮಗು ಇಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಬಾರದು. ಈ ಕಸಬಿಗೆ ಬರಬಾರದು. ”

“ ”

“ ನೋಡು. ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಆಶ್ರಮಕ್ಕೋ, ಆನಾಥಾಲಯಕ್ಕೋ ಸೇರಿಸಿಬಿಡು. ”

“ ”

“ ಏಕೆ, ನಾನನ್ನುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೇ? ”

“ ಸರಿಯೇ. ಆದರೂ ಈ ಮಗು, ನನ್ನ ಈ ಕಹಿಬಾಳಿನಲ್ಲಿ, ನೋಡಿ ಸಂತೋಷ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧನ. ಅದೊಂದೇ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಮನಶ್ಯಾಂತಿ ಕೊಡುವ ವಸ್ತು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು ” ನಾನು ದುಃಖದ ಉದ್ವೇಗದಿಂದ ಮಾತು ಮುಗಿಸಲಾರದೆ ಹೋದೆ.

“ ಅದಕ್ಕೇನೆ ನಾನು ಹೇಳುವುದು. ಈ ಮಗು ನಿನ್ನ ಬಾಳಿನ ಸರ್ವಸ್ವ. ಅವಳು ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದವಳಾದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವಳ ಭವಿಷ್ಯ ವನ್ನಾದರೂ ಯೋಗ್ಯರೀತಿಯಿಂದ ನಡೆಸುವಂತೆ ಮಾಡು, ಎಂದು ನಾನು ಕೊಟ್ಟ ಸಲಹೆ. ”

“ ನೀವೆನ್ನುವುದು ಸರಿ. ಮುಂದೆ ನನ್ನನ್ನಾದರೂ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುವವರು ಯಾರು? ಅವಳು ನನ್ನಿಂದ ದೂರವಾದರೆ ಕೊನೆಗೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕು. ಹೊವಿನಲ್ಲಿ ಕಂಪು ಇರುವವರೆಗೆ ದುಂಬಿ

ತುಂದಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಬರುತ್ತವೆ. ನಾನು ಮುದುಕಿಯಾದಾಗ ನನ್ನ ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ತುತ್ತು ಅನ್ನ ಹಾಕುವವರೂ ಬೇಡವೇ?”

“ರಾಧಾ, ಅವಳು ಅದೇ ಕಸಬಿಗೆ ಬೇಳಬೇಕೇ ನಿನಗೊಂದು ತುತ್ತು ಅನ್ನ ಹಾಕಲು? ಅಥವಾ, ಅವಳು ಅದೇ ಕಸಬಿಗೆ ಬಿದ್ದಮಾತ್ರಕ್ಕೇನೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡುವಳೆಂದು ಏನು ನಿಶ್ಚಯ? ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು. ಎಷ್ಟು ಸುಖವಾಗಿ ನಿರಾಲೋಚನೆಯಿಂದ ಮಗು ಮಲಗಿದೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಅದರ ಜೀವನವೂ ಸುಖಶಾಂತಿಮಯವಾಗ ಬಾರದೇ”

“ಹೌದು. ಆಗಬೇಕು. ಆಗಬೇಕು.”

“ಹಾಗಾದರೆ, ರಾಧಾ, ಅವಳನ್ನು ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ತಯಾರು ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಮಾತುಕೊಡುವೆಯಾ?”

“ಮಾತು ಕೊಡಬೇಕೆ? ಸೂಳೆಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಡಬಲ್ಲಿರಾ?”

“ರಾಧಾ, ಮಾತು ಕೊಡು ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸೂಳೆಯನ್ನಲ್ಲ. ಈ ಚಿನ್ನದಂತಹ ಮಗುವಿನ ತಾಯಿಯನ್ನು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ತಾಯಿಯು ತನ್ನ ಮಗುವಿನ ಹಿತಚಿಂತನೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೊಡುವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆ; ಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸವಿದೆ.”

ನನ್ನ ಎದೆಯು ಡವಡವನೆ ಬಡಿಯುತ್ತಿದ್ದುದು ನನಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮಾತು ಕೊಟ್ಟೆನೆಂದು ಅಂತರಾತ್ಮ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಗಂಟಲು ಕಟ್ಟಿ ಮಾತನಾಡಲಾರದೆ ನಾನು ಇದ್ದೆ. ಅವನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನನ್ನ ಮುಖವನ್ನೆತ್ತಿ, ನನ್ನ ಹಣೆಯನ್ನು ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಚುಂಬಿಸಿ, “ರಾಧಾ, ಮಗು ಬೋಕೆ. ನಾನು ನಿನಗೆ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಮರೆಯದಿರು, ತಿಳಿಯಿತೆ” — ಎಂದು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೊರಟ.

.

ಅವಳ ಮನಸ್ಸು

ಸಾವಿತ್ರಿಗೆ ಆ ದಿನ ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತ್ತು. “ನಾಯಿಯ ಬಾಲ ಎಷ್ಟಾದರೂ ಡೊಂಕೇ” ಛೇ, ಛೇ, ತನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ನಾಯಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿಬಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಾ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ಅರಿವಾಗಿ, ಮನಸ್ಸು ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಚ್ಚಿತು. ಎದುರಿನಲ್ಲಿದ್ದ “ಅವರ” ಫೋಟೋಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಲ ನಮಸ್ಕಾರ ಹಾಕಿದಳು. ಆದರೂ, ಆ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವರು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಹೊರಡುವಾಗ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಕಾಫಿಗೆ ಮನೆಗೇ ಬನ್ನಿರೆಂದು ಹತ್ತು ಹತ್ತು ಸಲ ತಾನು ಹೇಳಿದರೂ, ಅವರು ಐದು ಘಂಟೆ ಹೊಡೆದು ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೂ ಸಹ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಸರಿ. ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಸಹಿಸಲಾದೀತು? ಬಾಚಿದ್ದ ತಲೆಯನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನೇವರಿಸಿಕೊಂಡು, ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ತನ್ನ ರೂಪದ ಕಡೆಗೆ ಮನಸ್ಸನ್ನೆಳೆಯಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಆದರೆ, ನೊಂದ ಮನಸ್ಸು ಪುನಃ ಆ ಕಡೆಗೇ ಎಳೆಯಿತು.

“ಹುಟ್ಟುಗುಣ ಕಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಡೆದರೆ ಹೋದೀತೇ? ತಮ್ಮದೇ ತಮ್ಮದು. ಗಂಡಸರಿಗೇನು. ಯಾರಾದರೂ ಸಿಕ್ಕೇ ಸಿಗುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಕಾಫಿ ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತೆ. ಮನೆಗೇ ಬರಬೇಕೇ? ಹೂಂ.” ಎಷ್ಟೋ ಹೊಸವಿಷಯ ಭಾಸವಾದಂತೆ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಇಟ್ಟಳು. “ಹೂ. ನನ್ನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿದರೆ ಎಲ್ಲ ಅಷ್ಟು ಸೊಗಸಾದೀತು” ಎಂದು ಗುಣಗುಟ್ಟುತ್ತ ರೂಮಿನಿಂದ ಹೊರಟು, ಹೊರ ಜಗಲಿಗೆ ಬಂದು, ಹತ್ತನೆಯಸಲ ರಸ್ತೆಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಅವರ ಸುಳಿವಿದ್ದರೆ ತಾನೆ. ಅವರು ಬಂದರೆ ಮೋಟಾರ್ ಸೈಕಲ್ಲಿನ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಏನು

ಸುಮ್ಮನೆ ನಡೆದುಬರುತ್ತಾರೇ? ಈ ಆಲೋಚನೆ ಬಂದು, ತಾನು ಹತ್ತು ಸಲ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಇಣಕಿಹಾಕಿದುದಕ್ಕೆ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ನಕ್ಕಳು.

ಮನಸ್ಸಿನ ರೀತಿ ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರ. ಕಾರಣವಿದ್ದೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲದೆಯೋ ಬೇಜಾರು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಮ್ಮೆ ಗಡಿಗೆ ಮುಖ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆವೆಂದರೆ ಸರಿ, ಅದೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಳಿದು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದ ಸಲ್ಲದ ಯೋಚನೆಗಳೂ ಬರುತ್ತವೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಾದರೂ ಹಾಗೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅವರು ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಮನೆಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ಒಮ್ಮೆ ಉದ್ಗಾರ ತೆರೆದಳು. ಸರಿ. ಆ ಬೇಜಾರು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನಾವರಿಸಿತು; ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗಿತು.

ಹಿಂದೆ ಇಂತಹ ನಿರಾಸೆಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಕಳೆದುಹೋಗಿದ್ದುವು. ಅವರಿಗೆ ಕಡುಬು ಪ್ರೀತಿಯಾದ ತಿಂಡಿಯೆಂದು ಅದನ್ನು ಒಂದು ದಿನ ಮಾಡಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಂಜೆಯವರೆಗೂ ಕಾದಿದ್ದಳು. ಅವರು ಮಾತ್ರ ಇಂದಿನಂತೆಯೇ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೈ ರಟ್ಟೆ ಮುರಿಯುವವರಿಗೆ ಹಿಟ್ಟು ಬೀಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ, ಅಂದು ಕಡುಬು ಹಳಸಿದ್ದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಬೇಸರ ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಅಂದಿನ ಓಟ ಹೀಗಿತ್ತು, “ಏನೋ, ಕೆಲಸ ತುಂಬ ಇದೆಯೋ ಏನೋ, ಕಾಹಿಲೆಯವರನ್ನು, ಪಾಪ, ಬಿಟ್ಟುಬರುವುದು ಹೇಗೆ? ಕಾಹಿಲೆಯಿಂದ ನೆರಳುವವರಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡುವುದು ಬಿಟ್ಟು ಕಡುಬು ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಬರಲಾದೀತೇ?” ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸಮಾಧಾನ ತಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅದುದರಿಂದ ಅಂದು ನಿರಾಸೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಮನಸ್ಸು ನೊಂದಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವಳಿಗೆ ಬೇಜಾರೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಈ ದಿನ ಹಾಗಲ್ಲ. ಅವರು ಗೆಳೆಯರೊಡನೆ ಕೂಡಿ, ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು, ನಲ್ಲಿಯುತ್ತಿರಬಹುದೆಂಬ ಯೋಚನೆ

ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು

ಹೇಗೋ ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಿಡಿದುಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಸರಿ. ಮುಂದೆ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬಂದ ಯೋಚನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಇದಕ್ಕೇ ಪುಷ್ಟಿಕೊಡತೊಡಗಿದುವು. ಈಗ ಬಂದಾರು, ಏನೋ ಕೆಲಸವಿರಬಹುದೆಂಬ ಆಲೋಚನೆಗೆ ಸ್ಥಳವೇ ಇಲ್ಲ.

ಹೊತ್ತು ಜಾರಿದಂತೆ ಸಿಟ್ಟು ಏರತೊಡಗಿತು. ಬಾಚಿದ್ದ ತಲೆಯನ್ನು ಕೆದರಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಎನಿಸಿತು. ಏತಕ್ಕಾಗಿ ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕುಂಕುಮ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೆನೋ ಎನ್ನಿಸಿತು. ಕುಂಕುಮವಿರುವುದು ಮುತ್ತೈದೆಯ ಲಕ್ಷಣ, ಧರ್ಮ ಹೌದು. ಆದರೆ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅವರ ಕಣ್ಮನಗಳನ್ನು ಸೆಳೆಯುವುದೂ ಅಲ್ಲವೇ? ಎದುರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತು ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯೋಣವೆಂದರೆ ಅದೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವರಾದರೂ ಎಂತಹ ಜನ! ತಮ್ಮದೇ ತಮ್ಮದು. ತಮ್ಮ ಮಾತೇ ತಮ್ಮ ಮಾತು. ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಸೀರೆ ಇದೆ; ಇಷ್ಟು ಒಡವೆ ಇದೆ; ಇಷ್ಟು ಫರ್ಮಿಚರ್ ಮಾಡಿಸಿದೇವೆ—ಎಂದು ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಕ್ಯಾಟಲಾಗನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಓದುವರು. ತಾನಿರುವ ಇಂತಹ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ, ಅಸಹನೀಯ.

ಸರಿ. ಒಮ್ಮೆಗೇ ಮಿಂಚು ಮಿಂಚಿದಂತೆ ಯೋಚನೆಯೊಂದು ಹೊಳೆಯಿತು. ತವರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡೋಣವೆಂದು. ಅದಕ್ಕೇನು ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಿಲ್ಲ. ಮೂರು ಬೀದಿ ದಾಟಿದರೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದೇ ಅವಳ ತವರುಮನೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಾನು ಹೋಗಬೇಕು; ಇವರು ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕು; ಖಾಲಿ ಮನೆ ನೋಡಿ ಬೇಸ್ತು ಬೀಳಬೇಕು; ಪಾಠ ಕಲಿಯಬೇಕು! ಎಂತಹ ಯೋಚನೆ! ಹೇಗೆ ತಟ್ಟನೆ ಹೊಳೆಯಿತು!!

ಹೆಣ್ಣಿನ ಮನಸ್ಸೇ ಒಂದು ತರಹೆ. ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ, ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದೇ, ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಯೋಚನೆಗಳು ಬರುತ್ತವೆ.

ತುಂಬಿದ ಕೂಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಸಿಟ್ಟಿಗೂ, ಬೇಜಾರಿಗೂ, ಸಂತೋಷಕ್ಕೂ ಕಾರಣವೇ ಬೇಡ.
ಅವು ಬರಲೂ ತಡವಿಲ್ಲ; ಹೋಗಲೂ ತಡವಿಲ್ಲ.

ತವರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಯೋಚನೆ ಬಂದೊಡನೆ
ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಹಿತವಾಯಿತು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿನ
ದಾರಿ ಬೇರೆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿತು. ಅವರು ಬಂದೊಡನೆ ತನ್ನ ಹೆಸರು
ಹಿಡಿದು ಕೂಗಿ ಲಲ್ಲೆ ಮಾಡುವುದು, ಅದರ ಸುಖಾನುಭವವನ್ನು
ನೆನೆದು ಕೂಡಲೇ ಹಿಂಜರಿಯಿತು. ಜತೆಗೆ ತಾನಿಲ್ಲದಾಗ ಅವರ
ನಡೆನುಡಿ, ಹಾವಭಾವ, ಮನಸ್ಸು ಹೇಗಿರುತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡ
ಬೇಕೆನ್ನಿಸಿತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ದೂರದಿಂದ ಅವರ ಮೋಟಾರ್ ಸೈಕಲ್ ಶಬ್ದ
ಕೇಳಿಸಿತು. ಹೋ. ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟರು. ಅವಳ ಕಟ್ಟಕಡೆಯ
ಯೋಚನೆ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಬೇಕಿತ್ತು. ಕೂಡಲೇ ಅವಳು
ಒಂದು ಕಾಗದದ ಚೂರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ತನಗೆ ಬೇಜಾರಾ
ದುದರಿಂದ ತಾನು ತವರುಮನೆಗೆ ಹೋಗಿರುವುದಾಗಿ ಬರೆದು
ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ತೂಗುಹಾಕುವ ಮೊಳೆಗೆ ಸಿಗಿಸಿದಳು. ಏಕೆಂದರೆ
ಅವರು ಬಂದೊಡನೆಯೇ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಪದ್ಧತಿ.

ಅವರು ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟರು! ತಾನು
ರೂಮಿನ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲೂ ಸಮಯವಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ, ತಾನು
ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರೆ ತಾನಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಅವರು ತನ್ನ ಕಾಗದವನ್ನು
ನೋಡಿ ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸುವರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಲು ಹೇಗೆತಾನೆ
ಸಾಧ್ಯ? ತಾನಿಲ್ಲದಿರುವಿಕೆಯು ಅವರ ಮೇಲೆ ಏನು ಪರಿಣಾಮ
ವನ್ನು ಮಾಡಿತೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು ಹೇಗೆ? ಥಟ್ಟನೆ
ಮಂಚದ ಅಡಿಗೆ ನುಸುಳಿದಳು. ಹಾಳುಮಂಚ! ಎಷ್ಟು ತಗ್ಗು!
ಸ್ಪ್ರಿಂಗುಗಳು ಜಿನ್ನಿಗೇ ತಾಗುತ್ತಿವೆ!

ಅವಳ ಮನಸ್ಸು

ಅವರು, “ತುಮನೇ ಮುರುಕೋ” ಎಂತ ಗೊಣಗುತ್ತ ರೂಮಿನೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರ ಮೊಣಕಾಲು, ಕೆಳಭಾಗದ ಇಜಾರ ಮತ್ತು ಬೂಟುಗಳು ಮಾತ್ರ ಕಾಣುವವೇ ಹೊರತು ಮುಖ ಕಾಣುವಂತಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಂಚವನ್ನು ಬೈದಳು. ಕಾಗದವನ್ನು ಅವರು ಹರಿದಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಬಹುಶಃ ಅವರು ತನ್ನ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದಿ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಹರಿದುಹಾಕಿರಬಹುದು ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಅವರ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡೋಣವೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಜರುಗಬೇಕೆನಿಸಿತು. ತುಂಟ ಮನಸ್ಸು. ಅಷ್ಟ ರಲ್ಲಿಯೇ ಅವರ ಕಾಲುಗಳು ಮಂಚದ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಅಲುಗಾಡದೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮುದುಡಿ ಕೊಂಡಳು. ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಸಿರು ಕೂಡ ಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಧೊಪ್ಪನೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ! ಮಂಚವು ಜಗ್ಗಿತು. ಎಲ್ಲ ಭಾರ ತನ್ನಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು. ಮೆತ್ತಗೆ ಇವಳು ಕಾಲುನೀಡಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಮಾಡಿದಳು ಅಲ್ಲಿಯೇ. ಅವರು ಎದ್ದರು. ಗೊರ್ ಎಂದು ಶಬ್ದಮಾಡಿದಂತಾಯಿತು. ಮಂಚದ ಸ್ಪ್ರಿಂಗ್. ಅವರು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತರು. ಏನೋ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಮುಂದೆ ಜರುಗಿಕೊಂಡು ಹಣಕೆ ಹಾಕಿದಳು. ಎಷ್ಟು ಚಪಲ, ಮನಸ್ಸು! ಕನ್ನಡಿ ಮುಂದೆ ಅವರು ನಿಂತಿದಾರೆ. ತಲೆಗೂದಲನ್ನೂ ಕೋಟನ್ನೂ ಬ್ರಷ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಾನು ಸಿಗಸಿದ ಕಾಗದ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದೆ. ಅವರು ಸಿಳ್ಳುಹಾಕುತ್ತಾ ರೂಮಿನ ಹೊರಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು. “ಬೈರಾ, ಮನೆಕಡೆ ಜೋಕೆ. ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಕೂಗಿದುದೂ, ಹೊರ ಬಾಗಿಲು ಧಡಾರೆಂದು ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟುದೂ ಅವಳಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು.

ಈಗ ಅವಳಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಳುವಂತಾಯಿತು. ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಾಗಿತ್ತು. ತಾನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವರು ಬೇಸರ ಪಡಲಿಲ್ಲ.

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಖುಷಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಳ್ಳುಹಾಕುತ್ತಾ ನಡೆದರಲ್ಲಾ ಕ್ಲಬ್ಬಿನಕಡೆಗೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಪುರುಷವರ್ಗದ ಮೇಲೇ ರೋಷಬಂದಿತು. ಭಾರವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅವಳು ಮಂಚದಡಿಯಿಂದ ತೆವಳಿಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ಎದ್ದಳು. ಹರಡಿದ್ದ ತಲೆಗೂದಲನ್ನು ತಾನರಿಯದಂತೆಯೇ ಒರಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕನ್ನಡಿಯ ಬಳಿ ಬಂದಳು. ಅದರ ಮೇಲೆ ತೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು ಅಕ್ಷರಗಳು ಕಾಣಬಂದುವು. ತಾನು ಬರೆದಿದ್ದುದು ಸೀಸದಕಡ್ಡಿಯಲ್ಲಿ. ಅವರು ಏನೋ ಬರೆದಿದಾರೆಂದು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ತೆಗೆದು ಓದಿದಳು,—“ ಸಾ . . ! ಮಂಚದಡಿಗಿಂತ ಮಂಚದಮೇಲೆ ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತೆ ಕಣೇ ”—ಎಂದಿತ್ತು. ಕಾಗದದ ಹಿಂದುಗಡೆ ಮೊಳೆಯ ಮೇಲೆ ಭಂಗಾರದ ಎರಡು ಬಳೆಗಳು ಜೋತಾಡುತ್ತಿದ್ದವು.

ಮನಸ್ಸಿನ ಒಂದು ಭಾರ ಇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಅವಳು ಚಿನ್ನದಂತಹ ಮನಸ್ಸು ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಆನಂದವಾದರೂ, “ ಅವರು ಬಂದು ಹಾಗೇ ಹೋದರಲ್ಲ; ಕಾಫೀ ಕುಡಿಯಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ” ಎಂದು ಮನಸ್ಸು ಕೊರೆಯತೊಡಗಿತು.

.

ನ ಟಿ

‘ ಕಮೂ, ನೀನು ಕೆಸರಿನೊಳಗಿನ ಕಮಲ ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಅವನು ನನ್ನ ಮುಂಗುರುಳನ್ನು ನೇವರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಒಂದು ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದಾದ ಎಲ್ಲಾ ಸುಖಗಳ ಅನುಭವವೂ ನನಗೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ದಿನವೂ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಆತನು ಇತರರಂತಲ್ಲ! ಕಳೆದ ಆರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಅವನ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಕಂಡುಬಂದುದೆಂದರೆ ಅವನ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಸಹನೆ. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದುದು ನನ್ನ ಜತೆ, ನನ್ನ ಮಾತು, ನನ್ನ ಸಂಗೀತ ಅಷ್ಟೆ. ನನ್ನೊಡನೆ ಅವನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಡತೆಯೂ ನಿರ್ವಿಕಾರವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ನನಗೂ ಸಹ ಅವನ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಸುಖ ಶಾಂತಿ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಇತರರು ಇವನೂ ತಮ್ಮಂತೆ ಒಬ್ಬ ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು ಕೆಲ ಸಭ್ಯ ಗೃಹಸ್ಥರು ಇವನೊಬ್ಬ ಲಂಘಟೆ ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ವ್ಯಸನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಜಗತ್ತಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬಳು ನಟಿ. ಈ ಎರಡಕ್ಷರವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ, ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹಾವನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಿಡಿದು ಹಾರುವಂತೆ ಹಾರಿ ಬೀಳುವವರೂ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ನನ್ನನ್ನೂ, ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ, ನನ್ನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡವರು ಇರುವರು! ಅವನು ಮಾತ್ರ ನನ್ನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತಿದ್ದನೆಂದು ಎಣಿಸಿದ್ದೆನು.

ಆದರೆ ಹೀಗಾಗಬಹುದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಸರು ಕೆಸರೇ! ಕಮಲವು ಕಮಲವೇ!! ಇವನೂ ಹೀಗೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವನೆಂದು ನಾನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಎಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ!

ಆ ದಿನ ಅವನು ಬೆಳಗಿನ ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಗೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಎಂದೂ ಬೆಳಗಿನಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಆಗತಾನೆ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಗಲೇ ಆತನು 'ಕಮಾ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟನು. ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ 'ಓಹೋ' ಎನ್ನುತ್ತ ಪಕ್ಕದ ರೂಮಿಗೆ ಹೋದನು. ನಾನು ನನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬೇರೆ ಸೀರೆಯನ್ನು ಉಟ್ಟು ಮುಡಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅವನಿದ್ದ ರೂಮಿಗೆ ಬಂದೆನು. "ಎನು ಈ ದಿನ ತೀರ ಹೊಸ ಪರಿ! ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ?" ಎಂದೆನು.

"ಏನೊ, ಸುಮ್ಮನೆ ಹೀಗೆ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೆಮ್ಮದಿ ಇಲ್ಲ ಕಮಾ, ಆದಕ್ಕೆ"

"ಅಷ್ಟೆ. ಸರಿಯಲ್ಲ!" ಎಂದು ನಾನು ಹೊರಡುವುದರಲ್ಲಿ ಇದ್ದೆನು. ಆಗ ಅವನು ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು, "ಎಲ್ಲಿ ಹೊರಟೆಯಲ್ಲ ಕಮಾ" ಎಂದನು.

"ನೊದಲು ಕಾಫಿ ಆಗಲಿ. ಕಾಫಿಗೆ ಹೇಳ ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ"

"ಬೇಡವೆ, ನನಗೆ ಕಾಫಿ ಆಗಿದೆ. ನಿನಗೆ ಆಗಿಲ್ಲ ಎಂತ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹೋಗು ಹೋಗು" ಎಂದನು.

ನಾನು ಹೊರಗೆ ಹೊರಡುವುದರಲ್ಲಿದ್ದೆನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಯಾರೋ ತಟ್ಟಿದಂತಾಯಿತು. ಅವನು ಪುನಃ ಧಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ನಿಂತು ನನ್ನ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡಿದನು. ನನಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಟ್ಟಿದ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಿಯಲ್ಲ; ಅವನ ಇಂದಿನ ರೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ!

"ಹಾಲಿನವನಿರಬಹುದು, ಅಥವಾ ಅಂಚೆಯವನಿರಬಹುದು. ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾರು ಬರುವರು?" ಎಂದೆನು.

“ನೋಡು, ಇಗೋ, ಈ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಜಾಗ್ರತೆ ಬರುತ್ತೀ ತಾನೆ?” ಅವನು ಖುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ನಾನು ರೂಮಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಹಾಕಲು ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ ಅವನು ಜೇಬಿನಿಂದ ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಮುಖ ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ನಾನೂ ಕೂಡ ಹಾಲಿನವನೇ ಇರಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆಗೆದೊಡನೆಯೇ ನನಗೆ ಕಂಡವಳು ಒಬ್ಬಳು ಅಪರಿಚಿತ ಹೆಂಗಸು. ನನ್ನಷ್ಟೇ ವಯಸ್ಸಿರಬಹುದು. ನೋಡಲೂ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದಳು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಕಳವಳ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲೋ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಬಂದಿರಬಹುದು ಎಂದುಕೊಂಡು ನಾನು “ಏನಮ್ಮ, ಏನು ಬೇಕು” ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಅವಳು ಏನೂ ಹೇಳದೆ ನೇರವಾಗಿ ಒಳಗೇ ಬಂದಳು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ನಾನು ಪುನಃ ಮೊದಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೇ ಕೇಳಿದೆನು. ಅವಳು ಮಾತೇ ಆಡದೆ ಮೂಕಿಯಂತೆ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿದಳು. ಪುನಃ ಬಿರುಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನನ್ನನ್ನೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿದಳು. ಆ ದೊಡ್ಡ ಹಾಲಿ (Hall) ನಲ್ಲಿ ನಾವಿಬ್ಬರು ಪರಸ್ಪರ ಅಪರಿಚಿತರು ಎದುರು ಬದುರು ನಿಂತು ಮಾನವಾಗಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ದಿಟ್ಟಿಸು ವುದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೇಕೋ ನಗು ಸ್ವಲ್ಪ ಬಂತು. ನನ್ನ ನಗು ವಿನಿಂದ ಅವಳೂ ನಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವಳ ಮುಖಭಾವವು ಬದಲಾಯಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಸಕ್ಕದ ರೂಮಿನ ಕಡೆಗೇ ನೋಡುತ್ತ ಲಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ನಾನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೂ ಅವಳಿಗೂ ಮಧ್ಯೆ ಬಂದು ನಿಂತು ‘ಏನಮ್ಮ’ ಎಂದು ಪುನಃ ಕೇಳಿದೆನು.. ಅವಳು ನನ್ನನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ ನಡುಗುವ

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ದನಿಯಿಂದ “ಅವರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆಂತೆ” ಎಂದಳು.

“ಅವರು ಎಂದರೆ ಯಾರಮ್ಮ?”

ಕೇಳಿದ್ದೇನೋ ಕೇಳಿ ಬಿಟ್ಟಿ. ಆದರೆ ತಟ್ಟನೆ ಅರಿವು ಬಂದು ನನ್ನ ದಡ್ಡತನಕ್ಕೆ ನನಗೇ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಅವನ ನೆನಪಾಗಿ ಏನು ಮಾಡಲೂ ತೋಚದಂತಾಯಿತು. ಇವಳು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಹಾಗಿದ್ದರೆ , ಏನೇನೋ ಹೇಳಲಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ವಿಚಾರಗಳು ತಲೆಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ತುಂಬಿದುವು. ಆದರೂ ಸುದಾರಿಸಿಕೊಂಡು “ಇಲ್ಲಮ್ಮ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾರೂ ಬಂದಿಲ್ಲ” ಎಂದೆನು.

“ಬಂದಿಲ್ಲವೇ? ನಿಜಕ್ಕೂ? ನನಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಾಗದು. ನನ್ನ ತಮ್ಮ ತನ್ನ ಎರಡೂ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಕಂಡಿದ್ದಾನೆ.”

“ಇಲ್ಲಮ್ಮ ತಾಯಿ, ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಯಾರನ್ನು ಕಂಡನೋ, ಎಲ್ಲಿ ಕಂಡನೋ. ಅಂತೂ ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.”

ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಾದವು. ತುಟಿಗಳು ನಡುಗತೊಡಗಿದುವು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ಅಂಜಿಕೆಯಾಯ್ತು.

“ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ? ಯಾರೂ ಬಂದಿಲ್ಲವೇ? ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವೆ. ಎಷ್ಟಾದರೂ ನಟಿ. ಸೂಳೆಯ ಜಾತಿ. ಸುಳ್ಳು ಹುಟ್ಟಿ ನೊಡನೇ ಬಂದಿರುತ್ತೆ. ನಿಜದ ಪರಿವೆ ನಿಮಗೆಲ್ಲ?” ಅವಳು ಬಿರುಸಾಗಿ ನುಡಿದಳು.

ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಆಯಕಟ್ಟನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಜಟ್ಟಿಯು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿಡುವ ಧೈರ್ಯದ ಭರವಸೆಯ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಗತ್ತಿನಂತೆ ಇತ್ತು ಅವಳ ಮಾತಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಬ್ದ!

ಅವಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆಗ ನನಗಾದ ಅನುಭವವನ್ನು ಹೇಳಲೇಬಾರದು. ನನ್ನ ಸರ್ವಶಕ್ತಿಯೂ ಕುಂದಿಹೋಯಿತು. ಭೂಮಿಗೇ ಕುಸಿದು ಹೋದೆ. “ನಟಿ! ಸೂಳೆ! ಅದು ನನ್ನ

ತಪ್ಪೆ? ಯಾರಾದರೊಬ್ಬರು ಲಗ್ನವಾಗಿದ್ದರೆ ನಾನೂ ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇ?” ಈ ಮಾತು ಯೋಚನೆಯಾಗಿ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಿತೇ ಹೊರತು ನುಡಿಯಾಗಿ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಗಂಟಲು, ಬಾಯಿ, ಅರಿಹೋಗಿತ್ತು !

“ನಿನ್ನ ನೀಚತನಕ್ಕೆ ಮಿತಿ ಇದೆಯೇ? ಅವರನ್ನೂ, ನಮ್ಮನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಹಾಳುಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿ. ಮನೆ ಮುರುಕೇ, ಬೆಳ್ಳಿ ಹೋಯಿತು ! ಬಂಗಾರ ಹೋಯಿತು !! ಮಾನ ಮರ್ಯಾದೆ ಎಂದೋ ಹೋಯಿತು. ಇದಿಷ್ಟು ಸಾಲದೆ ಈಗ ಅವರನ್ನು ಜೇಲಿಗೂ ಕಳಿಸಲು ತಯಾರಾಗಿರುವೆ. ದೇವರೇ ದೇವರೇ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಅವಳು ಕಂಬನಿ ತುಂಬಿ ಕುಸಿದು ಕುಳಿತಳು.

ನಾನು ನಿದಾನವಾಗಿ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ “ಯಾರನ್ನಮ್ಮ? ಯಾರು ಯಾರನ್ನು ಜೇಲಿಗೆ ಕಳಿಸುವುದು? ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಮ್ಮ” ಎಂದೆನು.

“ಯಾರನ್ನಂತೆ ! ಅಯ್ಯೋ, ಇದೆಲ್ಲ ನಿನಗಾಗಿ ಅಲ್ಲವೇ? ಇದ್ದ ಬಿದ್ದ ಬೆಳ್ಳಿ ಭಂಗಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಬಾಯಿಗೆ ಸುರಿದುದೂ ಸಾಲದೆ? ನಿನಗಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಕಳ್ಳರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆಯಲ್ಲ. ಏನು ಗತಿ ಈಗ?”

ನಾನು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

“ಏನು ಮಾಡಲಿ; ಒಂದೇ, ಎರಡೇ, ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಗಳಂತೆ, ಎಲ್ಲಿಂದ ಕೂಡಿಸಲಿ. ಹೇಗೆ ತರಲಿ. ಯಾವ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸರು ಬರುವರೋ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಗತಿ ಏನು? ಸರ್ವಸ್ವವೂ ಹಾಳಾಯಿತು”

“ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ !” ನನಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ನಾನು ನುಡಿದು ಬಿಟ್ಟೆ.

“ಹುಂ. ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ. ಎಲ್ಲಮ್ಮ ! ನಿನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕನಿಕರವಿಲ್ಲವೇನಮ್ಮ, ನಿನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ಬೀಳುವೆ. ಅವರನ್ನು ಉಳಿಸು. ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳ ಪಾಡನ್ನಾದರೂ ನೆನೆದು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು

ಕೊಡು” ಎನ್ನುತ್ತ ಅವಳು ಥಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ನನ್ನ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಬಂದಳು. ನಾನು ಸರಕ್ಕನೆ ಹಿಂಜರಿದು ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿ ನಿಂತೆನು. ವಸ್ತುತಃ ನನಗೆ ಏನುಮಾಡಲೂ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಏನು ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂಬುದರ ಪರಿವೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ, “ಇಲ್ಲಮ್ಮ ಇದೋ, ಇದೊಂದು ಉಂಗುರಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅವರು ನನಗೆ ಏನನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಇದೊಂದೇ” ಎಂದೆನು. ಅವಳು ಹಸಿದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ “ಸುಳ್ಳು ಸುಳ್ಳು ಚೈನು, ಬಳೆ, ಡಾಬು ಇವೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿ? ಎಲ್ಲ ನಿನ್ನಲ್ಲೇ ಇದೆ. ನೀನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆ” ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು. ನಾನು ಕೂಡಲೇ ನನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿ ನನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತಂದು ಅವಳ ಮುಂದೆ ತೆರೆದು “ನೋಡಮ್ಮ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಅವರು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇದೊಂದೇ ಉಂಗುರ. ಅದನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ತೆಗೆದುಕೊ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಉಂಗುರವನ್ನು ತೆಗೆದೆನು.

“ಅಯ್ಯೋ, ಉಂಗುರವಂತೆ! ಅದೊಂದು ಉಂಗುರದಿಂದ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೂಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಇನ್ನೇನು ಗತಿ? ನೋಡಮ್ಮ ದಯವಿಟ್ಟು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಮ್ಮ. ಅವರನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಉಳಿಸು” ಅವಳು ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅಳಲು ಮೊದಲು ಮಾಡಿದಳು.

ಅವಳ ಅಳುವಿನ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ತೇಲಿಹೋದೆನ್ನೇನೊ! ನನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಅವಳ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದು “ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ನಿನ್ನದೋ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಮ್ಮ” ಎಂದೆನು. ಅವಳು ನಾಲಕ್ಕಾರು ಆಭರಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮರುಮಾತನಾಡದೆ ಕಣ್ಣನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೊರಟುಹೋದಳು. ನಾನು ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟೆನು.

ಅವಳು ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳಾಗಿರಬಹುದು ಪಕ್ಕದ ರೂಮಿನಿಂದ ಅವನು ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ನನಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲದ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು.

“ ಏನು, ನೀವು ಕೊಟ್ಟುದು ದೇನು? ಅವಳಿಂದ ನಾನು ಎಷ್ಟು ಸೂತು ಕೇಳಬೇಕಾಯ್ತು. ಹೇಳಿ, ನೀವು ನನಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರ? ” ಎಂದು ಅವನ ಭುಜಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ಕೇಳಿಬಿಟ್ಟೆನು. ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ದುರದುರನೆ ನೋಡುತ್ತ “ ಛೇ! ವೈ ಬಿಡು, ದೂರ ನಿಂತು ಮಾತಾಡು. ಪಾಪಿ, ಅವಳು ನಿನ್ನ ಕಾಲು ಹಿಡಿಯುವಂತಾಯ್ತೆ? ತೊಲಗಾಚಿ ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನನ್ನನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ನಾನು ಅಳಬಾರದೆಂದು ಹೆಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಕಚ್ಚಿಹಿಡಿದರೂ ಅದು ಅದನ್ನೂ ತೂರಿಕೊಂಡು ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಓಡಿಹೋಗಿ ನನ್ನ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ದೂಪನೆ ಬಿದ್ದು ಅತ್ತೆನು. ನನ್ನ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುದು ದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನನ್ನೇ ನಾನು ಬೈದುಕೊಂಡೆನು. ಹಿಂದೊಂದು ದಿನ ನನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಕಂಪೆನಿಯವನೊಬ್ಬನು ನನ್ನನ್ನು ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಹೊಡೆದುದು ನೆನಪಾಗಿ ಅಳು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಂದಿತು.

(ಅಂಟಿನ ಚಿಕಾಫನ ಒಂದು ಕಥೆಯ ಅಧಾರದಿಂದ)

.

ಅವರ ಬಾಳು

“ ಪುಟಾಣೀ, ಪುಟಾಣಿ ”

ಆಗತಾನೆ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದ ರಂಗನಾಥರಾಯರು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕೂಗಿದರು. “ ಪುಟಾಣಿ ” ಎಂಬುದು ಅವರು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಪ್ರೀತಿಯ ಹೆಸರು. ಹೆಸರಿಗೆ ಕಾರಣವೂ ಇತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ರಾಮುವಿನ

“ ಎತ್ತರ ಬಹು ಅವಳಿಲ್ಲದೊಡೇನು |
ಕೆತ್ತನೆ ಶಿಲೆಗೆಲಸ ||

.

ಒಡನೆಯ ಭಾರದಿ ತುಳುಕುವುದಿಲ್ಲ |
ಆದರೂ ರಾಜಿಸಳು || ”

—ಎಂಬ ಸದ್ಯವು ಅವಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು. ಲಲಿತಮ್ಮ-ರಂಗನಾಥರಾಯರ ಹೆಂಡತಿ—ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದರು.

“ ಕಾಫಿ ಇದೆಯೇನೇ ? ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ರಾಯರು ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ “ ಒಳಗೆ ಬಾರಪ್ಪ ” ಎಂದರು.

ಬರುವವರಾರೆಂದು ಲಲಿತಮ್ಮ ಬಾಗಿಲಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡಿದಳು.

ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ. ಸುಮಾರು ಹದಿನಾಲ್ಕು ವಯಸ್ಸಿನ ಬಹುದು. ಬಡತನದ ಬೇಗೆಯಿಂದ ಬೆಂದು ಸೀಕರಿಸಿ ಹೋದ ದೇಹ ಅರೆಮುಚ್ಚಿದ ಹರುಕುಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಎಂಥವರನ್ನೂ ಮರುಕುಗೊಳಿಸುವಂಥ ದೇಹ ! ಅದೇನು ರೂಪು !! ಲಲಿತಮ್ಮ ಕಾಫಿ ತಂದರು.

“ ನನಗಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಕೂತುಕೋ ಅಣ್ಣ ”
ಎಂದರು ರಾಯರು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಾಗಿಲಬಳಿ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಆ
ಹುಡುಗ ಕುಳಿತ.

“ ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನಪ್ಪ ? ”

“ ಯಂಕ ”

“ ನಿಮ್ಮೂರು ? ”

“ ನನ್ನೂರು ನನ್ನೂರು ಮೊದಲಿಗೆ ನಂಗೆ
ನೆಪ್ಪೆಲ್ಲರಿ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಾ ಕೆನ್ನ ಮದ್ದೆ ನಾನು ಅವ್ವ ಇದ್ದದ್ದು.
ನಮ್ಮಟ್ಟಿಂದ ಕವಣೇ ಕಲ್ಲು ಬೀಳೋ ದೂರ್ದಾಗೆ ನಮ್ಮ ಗೌಡ
ಮನೆನ್ನಿ. ಅವ್ವಾ ನಾನೂ ಮುಂಜಾನೆ ಬುತ್ತೀತಂದು ಅಲ್ಲಿ
ಗೆಯ್ಯಾಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಿ.”

“ ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಎನ್ನಾಡ್ತಿದ್ರು ? ”

ಯಂಕನು ಉಸಿರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹಿಡಿದು ಬಿಟ್ಟನು; ಮತ್ತು
ಕ್ಷಣಕಾಲ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು.

“ ಆ ಆ ಅಪ್ಪನ್ನ ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲೇ ನಾನು,
ಅವ್ವ ಯಲ್ಲಾರ, ಮಾತಿಗೊದ್ದು ಅವನ್ನ ನೆಪ್ಪು ಮಾಡ್ಕೊಂಡು.
ಅತ್ತಿದ್ರು. ಅವ್ವ ಅಪ್ಪ ಇದ್ದೂರಿಗೆ, ನಾನು ಹೊಟ್ಟೆ ಒಳಗಿದ್ದಾಗ
ದೊಡ್ಡ ಜಡ ಬಂತಂತ್ರಿ. ಅತ್ತಿಮೊದ್ದೇಲ್ಲ ಊರ್ದಿಟ್ಟು ಓದ್ರಂತೆ.
ಅವ್ವ ಜಡ್ಡು ಬಿದ್ದದ್ದಕೆ ಅವಳ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಾಕಾಗ್ಗೂಂತ ಅಪ್ಪ
ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದನಂತ್ರಿ. ಅಂಗೆ ಔಸ್ತಿ ಚೀಟಿ ಮಾಡಿದನಂತೆ. ಅವ್ವಗೆ
ಭಾಳ ದಿನದ್ದೇಲೆ ಗುಣ ಆತಂತೆ. ಹಂ, ಗುಣ ಆದದ್ದುಂಡು
ಇಬ್ಬನು ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತರಂತೆ. ಒಂದಿನ ಅಪ್ಪ, ಸರೀರಾತ್ರೀಕ
ಅಟ್ಟೇಗೆ ಬಂದನಂತೆ, “ ಚೆನ್ನೀ, ಯಾಕೋ ಬಲು ಹಿಮ ಆಕೈತಿ ”
ಅಂತೇಳಿ ಮುದ್ದೆ ತಿನ್ನದೇ, ಅಂಗೆ ಮನಗದನಂತೆ. ಅದಿನಾ ಎಲ್ಲ
ಮೈ ಬಹಳ ಕಾದ್ದಂತೆ. ಮರುದಿನ ಹೊತಾರೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಜನ್ಮ
ಹೋಗಿತ್ತಂತೆ ”

ತುಂಬಿದ ಕೂಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ರಾಯರು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಯಂಕನು ಪುನಃ ಹೇಳತೊಡಗಿದನು.

“ಅವ್ವ ಅತ್ತು ಅತ್ತು ಸಾಕಾಗೋದ್ಯಂತೆ. ಕೇಳೋರಾರ್ಲಿ ಆ ಹಳುವಿನಾಗ? ಯಾರನ್ನರಾ ಕರ್ಯಾಕ ಹೋಗಾನಾಂದ್ರೂ ಅವರೆಲ್ಲಾ ದೂರಿದ್ದು. ಈಟರಾಗೇ ಅವ್ವಗ ಬ್ಯಾನೆ ತೊಡಗಿತಂತ್ರಿ. ಹೊತ್ತು ಮುಣಗೋದ್ರಾಗ ನನ್ನ ಹ ಡ ದ ಳ ಂ ತ್ರಿ. ರಾತ್ರೆಲ್ಲಾ ಒಂದ್ಕಡೆ ಹೆಣ, ಒಂದ್ಕಡೆ ನಾನಂತ್ರಿ; ಅಟ್ಟೇಗ ಬಾಕ್ಲೆಲ್ಲ ಬದ್ರಿಲ್ಲ. ಆ ಮಸಾಣದಾಗ ನಾಯಿನರಿ ನುಗ್ಗಿದ್ದು ಕೇಳೋರ್ದಿಲ್ಲ, ಯಂಕಾ, ನಿನ್ನ ಮಾರೀ ನೋಡಿ ಜೀವಹಿಡಕೊಂಡೆ ನಾನು” ಅಂತಿದ್ದು ಅವ್ವ.

ಯಂಕ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ಅವನು ತಾನೀಗ ಇರುವುದೆಲ್ಲಿ ಎಂಬುದನ್ನೆ ಮರೆತಿದ್ದ. ಆ ಹಿಂದಿನ ನೆನಪುಗಳಲ್ಲೇ ಮುಳುಗಿದ್ದನು.

ಮತ್ತೆ ಮಾತು ಮುಂದರಿಸಿದನು :

“ಹೊತಾರೆ ಎದ್ದಾರೇನ, ಹೊಟ್ಟೆ ಸಂಕಟ ತಡಕೊಂಡು ಗಾಡ್ರ ಮನೀತಾಕ ಹೋದ್ಲಂತೆ. ಅವರು, ಜಡ ಬಡಿದಾಕಿ, ಮನೀ ತಾಕ ಬರಾಕಾಗ್ಗು ಅಂತ ಬೈದು ಅಟ್ಟೆ ಬಿಟ್ಟರಂತ್ರಿ. ಏನು ಮಾಡಾಕೂ ಹರೀದೆ, ಅವ್ವ ಅಳ್ತಾ ಕುಂತ್ಲಂತ್ರಿ. ಏಟೊತ್ತು ಅಳಾಕಾದೀತ್ರಿ? ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದು ಅಟ್ಟೇನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿ ಮುರುಕು ಗುದ್ದಿ ತೊಗೊಂಡು, ಸೆರಗಿನಾಗ ನನ್ನ ಕಟ್ಟೊಂಡು ಕೆರೀ ಕೋಡೀಗೆ ಹೋದ್ಲಂತೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೆಳ್ಳಿರೋ ಮಟ್ಟೇ ಬುಡ್ಡಾಗ ನನ್ನ ಉಲ್ಟಾಕಿ, ಮೊಳಕಾಲ್ಮಟ್ಟ ಒ ಂ ದ್ಗು ಂ ಡಿ ತೋಡಿದ್ದಂತ್ರಿ. ಸಾಕಾಕಾಗಿ ಮನೀಕ ಬರೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಹೊತ್ತು ಮ್ಯಾಲಕ ಬಂದಿತ್ತಂತೆ. ಈಟು ನೀರ್ಚುಡ್ಡು ಮಗ್ಗಟ್ಟೇ ಹುಡುಗ್ರು ಆಡಾಕ್ಯಾಡ್ವಂಡೀ ತಂದ್ಲಂತೆ. ಅದ್ರಾಗ ಅವ್ವನು ಯಂಗೋ ಒತ್ತು ತಂದು ಅದರಾಗ ಮನಗ್ಗಿದ್ದಂತ್ರಿ. ಆ ಪ ನ

ದೋತ್ರಾನೆಲ್ಲಾ ಅರ್ಪು, ಎಣ ಉಲ್ಲಾಡ್ಲೆಂಗ ಕಟ್ಟಿದ್ಲೆಂತ್ರಿ. ಈಟಿಲ್ಲ ಆತು, ನನ್ನ ಎನ್ನಾಡೋದು ಅಂತೇಳೆ, ನಿಲ್ಲೇ ಅಂಗೇ ಅಪ್ಪನ ಕಾಲ್ಮೇಗ ಮನಗ್ಗಿ ಹಗುರಾಗಿ ಕಟ್ಟಿದ್ಲೆಂತ್ರಿ.

ಈ ಮಾತು ಆಡಿದೊಡನೆಯೇ, ಯಂಕನ ದೇಹವೆಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮೆ ನಡುಗಿತು.

“ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗುತ್ತೇನೋ ಯಂಕಾ ? ”

ಯಂಕನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ನೀರವ ಮಾಳಿಗೆ ಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದ :

“ ಆ ಉರಿಬಿಸಿಲಾಗ ಯಂಗೋ ಎನೋ ಆ ಗಾಡಿ ಎಳ್ಳೊಂಡು ಓದ್ಲೆಂತೆ. ಮದಲ್ನಗೆ ನನ್ನ ಆ ಮಟ್ಟೇ ಬುಡ್ಡಾಗ ಮನಗ್ಗಿ ಅಪ್ಪನ್ನ ಗುಂಡಿಗೆ ದೂಡಿದ್ಲೆಂತೆ ಮಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಾಕೆ ಮನಸಾಗವಲ್ದೆಂತ್ರಿ ಅಂಗೇ ಅಟ್ಟೊತ್ತು ಅವನ್ನಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟೆಂತ್ರಿ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಮಣ್ಣಾದ್ರಾ ಬಿಡ್ಲಿಲ್ವೆಂತ್ರಿ ನನ್ನೂ ಎತ್ತೊಂಡೋಗಿ ಆ ಎಣದ ಬದೀಮ್ಯಾಕ ಒಂದೀಟೊತ್ತು ಮನಗ್ಗಿದ್ಲೆಂತೆ ”

ಯಂಕನ ದೃಷ್ಟಿ ಅರ್ಧವಿಲ್ಲದೆ ಮಾಳಿಗೆ ಕಡೆಗೇ ನೆಟ್ಟಿತ್ತು. ರಂಗನಾಥರಾಯರು ಉ ಸಿ ರು ಕೂ ಡ ಬಿ ಡ ದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಲಲಿತಮ್ಮನ ಕಣ್ಣು ತುಂಬ ನೀರಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

“ ಎ ಟೊ ತ್ತು ಅಂಗೇ ಇರಾಕಾದೀತ್ರಿ. ನನ್ನೆತ್ತೊಂಡು, ಕೊಳ್ಳಾಗಿನ ತಾಳೇಮಣೀ ಅರ್ಪು, ಅದರ ಬಾಯಿಗೆ ಆಕೆದ್ಲೆಂತ್ರಿ. ಮಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ, ಗಳಗಲಾ ಅಳ್ತಾ ನನ್ನ ಕರೊಂಡು ಮನೀಗ ಬಂದ್ಲೆಂತ್ರಿ. ಹೊತ್ತೇನು ಸುಮ್ಮೆ ಆತನ್ನಿ. ಹೊತ್ತು ಮುಣುಗಿ ಹೋಗಿತ್ತಂತೆ. ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಾ ರಣರಣಗುಟ್ಟಿತಂತ್ರಿ. ಅವನ ಸಂಗ್ರೀಲೆ ಇದ್ದಟ್ಟೇಲಿ ಇನ್ನಾಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಇರದಾದೆ ಅಂತಂದ್ಲೊಂಡು ಕತ್ಲಾಗೆ, ಹುಚ್ಚೇ ಹಂಗ ಹೋಗೇ ಬಿಟ್ಟಂತೆ ನನ್ನೂ ಕರೊಂಡು

..... ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ಕೊನಿಗೆ ಗೌಡರ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದಂತೆ. ದೊಡ್ಡ ಗೌಡರು ಬಲು ಒಳ್ಳೆಯವರು; ಇಲ್ಲೇ ಇರು ಅಂದ್ರು; ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದವು. ”

ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಎಲ್ಲರೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು.

“ಯಂಕಾ, ನಿನಗೆ ಅಕ್ಕ, ಅಣ್ಣ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲೇ?” ಎಂದು ರಾಯರು ಕೇಳಿದರು.

“ಇಲ್ಲೇ. ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಅಂತೇ. ನಾ ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಅಪ್ಪ ಗಿನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಹತ್ತುವರ್ದ ಆಗಿದ್ದಂತೆ.”

“ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮಮ್ಮನೇ ನಿನಗೆ ಹೇಳಿದಳು?”

“ಹೌದು. ಅವಳು ಸಾಯಾಕ ನಾಕುದಿನ ಇರೋಕೆ ಮುಂದೆ ಮಾತಿಗ್ಮಾತು ಬಂದು ಹೇಳಿದ್ದು.”

“ನಿಮ್ಮ ಅವ್ವನಿಗೆ ಏನಾಗಿತ್ತೋ?”

ಯಂಕನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ, ರಾಯರಿಗೆ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೇ ಕೇಳಬಾರದಿತ್ತು ಎನಿಸಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದು ಯಂಕ ಹೇಳಿದನು :

“ಏನೋ ನಂಗ ನೆಪ್ಪಿಲಿ. ಅವ್ವ ಗೌಡ ಮನಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ನನ್ನೂ ತರಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದು. ನಾನು ಎತ್ತು ಮೇಯಸ್ಸಿಗೆ ಹೋಗತಿದ್ದೆನಿ, ದೊಡ್ಡವನಾದ್ದಾಗತು. ಇಂಗೇ ಎಲ್ಲಾ ಮೂರು ವರ್ದ ಕಳಿತು. ಅವ್ವ ಒಂದಿನ ಮನೀಕ ಬಂದೋಳೆ, “ಯಂಕಾ, ದೊಡ್ಡ ಗೌಡರು ತೀರ್ದೊಂಡು. ನಾವಿನ್ನು ಇಲ್ಲರಾಕಾಗ್ಗು. ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗಾನ,” ಅಂದ್ರು. ಅಂದ್ಲಷ್ಟೇ. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಾಕಾದೀತು? ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದಿ. ಅವ್ವ ಮಾತ್ರ ಸಣ್ಣ ಗೌಡನ ಕಂಡರೆ ಸಿಡಗುಟ್ಟು ತಿದ್ದು.”

“ಅವರೂ ಬಲು ಸಿಟ್ಟಿನೋರೆ. ಉರೀತಿದ್ರು. ಒಂದಿನ ಚಂಜಿಗೆ ಎತ್ತು ಹೊಡಕೊಂಡ್ಬರೋದು ಹೊತ್ತಾತು ಅಂತ ಉಣ್ಣೇ ಬರಲಿಂದ ರಪಾರಪಾ ಹೊಡದಿ ನನ್ನ.....”

ಹೇಳುತ್ತಲಿದ್ದ ಯಂಕನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಾಲುಗಳ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದುವು; ಏಟು ಬಿದ್ದ ಜಾಗದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದುವು.

“ ಕಡೀಕ ಅವ್ವ ಗೌಡ್ರ ಮನೀಕಡೆ ಹೋಗ್ತಾನೇ ಇಲ್ಲಿಲ್ರಿ. ಎಲ್ಲಾರ ಯತ್ನಿಲ್ದಿದ್ರೆ ಹೋಗ್ತಿದ್ದು. ”

“ ಒಂದು ದಿನ ಚಂಜೀಗೆ ಎತ್ತುಟ್ಟೆ ಮನೀಕ ಬಂದೆನ್ನಿ. ಬರಾಣ ಅವ್ವನ ಮಕ ಇಟ್ಟಾಗಿತ್ತಿ. “ ಅವ್ವ, ಅವ್ವ, ಏನಾಗ್ಯೆತಿ ” ಅಂದೆನ್ನಿ. “ ಬಂದ್ಯಾ, ಯಂಕಾ, ನಿನ್ನ ಕಾಣತ್ನೋ ಇಲ್ಲೋ ಅಂತಿತ್ತು ಜೀವ. ಈ ಪರಶಂಚ ನನಗ ಸಾಕು. ಯಂಕಾ, ನಾನಂತೂ ಬಾಳಾಕಿಲ್ಲ ” ಅಂತ ಆಳಾಕೆ ಸುರುಮಾಡಿದ್ದು. ಅಳ್ತಾ ಅಳ್ತಾ ಅಂಗೇ ಕೆಳಕೆ ಬಿದ್ದರಿ. ನಾ ಗಾಬ್ರಿಂದ ದೀಪ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿ ಅವ್ವನತ್ರ ಹೋಗ್ತೋಡಿದ್ರೆ ಅವ್ವನ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ . . . ಹಸ್ರಾಗಿತ್ತು. ಮಗ್ಗಟ್ಟೇ ಬೀರನ್ನ ಕರ್ಪು ತೋರಿಸಿದೆ. ಅವ್ವೂ ಗಾಬ್ರಿ ಬಿದ್ದು ಗಟ್ಟಾಗಿ ಕೂಗು ಹಾಕಿದೆ. ಅವ್ರೂ ಇವ್ರೂ ಎಲ್ಲಾ ಬಂದರಿ. ಅವರೇಳಿದ್ರೂ ಅವ್ವನ ಜೀವ ಹಾರಿಹೋಗ್ಯೆತಿಂತ. ”

ಯಂಕನು ಕಣ್ಣೋರಿಸಿಕೊಂಡನು. “ ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಅವ್ವನ್ನು ಮಣ್ಣಾಡಾಕೆ ಒಯ್ದರಿ. ನಾನೇನೋ ಅತ್ತತ್ತು ಸಾಕಾಗಿ ಮನಗಿ ಬಿಟ್ಟೆ. ಅವ್ವ ಹೇಳಿದ್ದಾತು ಮರೀದೆ ಉಳಿದವ್ವಿ

“ ಅಂಗೇ ಒಂದೆಲ್ಲು ತಿಂಗ್ಳು ಗೌಡ್ರ ಮನೇಲೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದ್ರೆ ಅವರ ಬಾಧೆ ತಡಲಾರ್ದೆ ಹೋದೆನ್ನಿ. ಒಂದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಎಲ್ಲಾರ ಭಾಮಾನಾದ್ರೂ ಬೀಳಾಣಾಂತ ಓಡಿಬಂದೆನ್ನಿ. ಆದ್ರೆ ಬೀಳಾಕ ಮನಸೊಪ್ಪಿಲ್ರಿ. ಅಂಗೇ ದೇಶಾಂತ್ರನಾರ ಹೋಗೋಣ ಅಂತ ಬಂದೆನ್ನಿ. ”

ಯಂಕನು ಗಲಗಲ ಅಳತೊಡಗಿದನು.

“ ಯಂಕಾ, ನಮ್ಮನೀಲೇ ಕೈಲಾದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿ ರ್ತೀಯೇನೋ ? ” ರಾಯರು ಕೇಳಿದರು.

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಯಂಕನು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಒಪ್ಪಿಗೆ ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ
ಮೂಡಿತ್ತು.

“ಸರವಾ ಇಲ್ಲ, ಯಂಕಾ. ನಾವೇನೂ ಹೊಡೆಯೊಲ್ಲ.
ಬಡಿಯೊಲ್ಲ. ಇದ್ದು ಬಿಡು.”

ಯಂಕನ ಕಣ್ಣುಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ಕಂಬನಿ ತುಂಬಿದ್ದುವು; ‘ಹುಂ’
ಎಂದನು.

○ ○ ○ ○ ○

“ಗೊಜ್ಜಿಗೆ ಉಪ್ಪೇ ಹಾಕಿಲ್ವಲ್ಲೇ?”

“ನೋಡೀ, ಅಂದ್ರೆ.”

“ಏನು ನೋಡೋದು. ಕತೆ ಕೇಳಿದ್ರೇಲಿ ಮಂಕಾಗಿ ಅತ್ತ
ಇತ್ತ ತಿರುಗಾಡ್ತಾ ಉಪ್ಪುಹಾಕೋದೇ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿದೀಯ.”

“ಅಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ. ಅವನ ತಾಯೀಗೆ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ
ಆಗಿರಬೇಕು?”

“ಹುಂ. ಯಾರ್ಯಾರ ಬಾಳು ಹೇಗೋ” ಎಂದರು
ರಾಯರು.

.

ಸರಸಿಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ

“ ಏನೋ, ಅಂತೂ ಸುಮಾರಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೂ ಜೋಯಿಸರು ಹೇಳಿದಾರಂತೆ ಶಾಂತಿ, ಹೋಮ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರಸಿಯ ಜಾತಕ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಮದುವೆ ಆದಾರಭ್ಯ ತಮ್ಮ ಹುಡುಗಗೆ ಮೈಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲಂತೆ ಸೋಮಾನ ತಂದೆ ಬಡಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ,” ಎಂದ ಗೋಪಿ.

“ ಹುಚ್ಚ, ಹುಚ್ಚಾ! ಲಗ್ನಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ನೂರಾರು ಜನರಿಗೆ ಜಾತಕ ತೋರಿಸಿದಾನೆ. ಅಲ್ಲದೇ ತನಗೂನೂ ಜಾತಕ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಬರುತ್ತೆ. ಸರಸಿಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿದೇ ಅಂತ ತಾನೇ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಲಗ್ನ ಜರುಗಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈಗ ಜಾತಕ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ, ಹಾಗಿಲ್ಲ, ಹೀಗಿಲ್ಲ ಅಂದರೆ,” ರಾಮರಾಯರು ಮಾತನಾಡಿದರು.

ನಿಟ್ಟುಸಿರೆಳೆದು ಮತ್ತೆ ಗೋಪಿ ಅಂದ “ಅಲ್ಲವೆ, ಅಕೆಯ ನಮ್ಮ ಮನೇಲೇಇರಲಿ ಅಂತ ಅಮ್ಮ ಅವನಿಗೆ ಮದ್ದು ಹಾಕಿದಾಳಂತೆ. ದೇವರೆ, ಪುಣ್ಯಾತ್ಮನಿಗೊಂದು ಗುಣ ಆದರೆ ಉಳಿದೆಲ್ಲಾ ಚರ್ಚೆ. ಈಗೇಕೆ ನೊಂದಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ?”

ರಾಮರಾಯರು ಜಮೀನುದಾರರು. ಸರಸಿಯು ಅವರ ಅಣ್ಣನ ಮಗಳು. ತಾಯಿ ತಂದೆ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ರಾಮರಾಯರೇ ಅವಳನ್ನು ಮಗಳಂತೆ ಸಲಹಿದರು. ಅವರ ಏಕಮಾತ್ರ ಪುತ್ರನೇ ಮೊದಲು ಮಾತಾಡಿದ ಗೋಪಿ. ಅವನೂ ಸೋಮುವೂ ಒಂದೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಮಗನ ಸಂಗಡ ಇರುವ ಸೋಮಾನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ನಡೆ ನುಡಿ ಗುಣ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೆಚ್ಚಿ

ತುಂದಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಸರಸಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡಲು ರಾಮರಾಯರೂ ಸೀತಮ್ಮನೂ ಒಪ್ಪಿದ್ದರು. ಅಂತೂ ಮದುವೆಯೂ ಆಯಿತು.

ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಎಂದು ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿಯೂ ವಿರಾಮವಿಲ್ಲದೇ ಓದಿ ಓದಿ ಸೋಮೂವಿನ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿತ್ತು. ಗೋಪಿಯು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಔಷಧೋಪಚಾರ ಮಾಡದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಅವನು ಕ್ಷಯಕ್ಕೆ ಬಲಿಬೀಳಬೇಕಿತ್ತು.

ಈ ಸಲ ರಜಾ ಬಂದೊಡನೆಯೇ ಸೋಮು ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟನು. ಕಾರಣ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ. ಸರಸಿಯ ಸಹವಾಸ! ಅದೇನೋ ಅ ಕ ಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಜ್ವರ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಈ ವರ್ತಮಾನ ಕೇಳಿ ಅವನ ತಾಯಿತಂದೆಗಳು ಓಡಿ ಬಂದರು. ಬಂದವರೇ ತಡಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕೂಗುತ್ತ ಅಳುತ್ತ ಒಂದು ಗಾಡಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮಗನನ್ನು ಉರಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಅಣಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. “ಅಷ್ಟುದೂರ ಗಾಡಿಮೇಲೆ ಜ್ವರ ಬಂದವನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದರೆ ಅಪಾಯವಾದೀತು” ಎಂದು ಯಾರೋ ಸೂಚಿಸಿದರು. “ಕಾರಿಗೆ ದುಡ್ಡು ನಿಮ್ಮ ತಾತ ಕೊಡುತ್ತಾನಾ?” ಎಂದು ಬಂದಿತು ಉತ್ತರ. ಗೋಪಿ, ರಾಮರಾಯರು, ಸೀತಮ್ಮ ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿ ಕೊಂಡರು. ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಮಮಾಡಿದಂತಾಯಿತು ಅವರ ಮಾತು ಮತ್ತು ಪ್ರಯತ್ನ.

ರಾಮರಾಯರು ಬರೆದ ಕಾಗದ ಒಂದಕ್ಕೂ ಜವಾಬು ಬರಲಿಲ್ಲ ಅವರಿಂದ. ಸೋಮುವಿನ ತಂದೆ ತಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಹಾಕಿದ ಗೆರೆ ದಾಟುವ ಪ್ರಕೃತಿಯವರಲ್ಲ.

“ಅಲ್ಲಾ, ಸೋಮೂಗೆ ಅಷ್ಟು ಖಾಯಿಲೆಯಾದರೂ ಮಗಳನ್ನು ಕಳಿಸದಿದ್ದವರಿಗೆ ಕಾಗದ ಏಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು? ನಮ್ಮ ಸೋಮೂಗೆ ಖಾಹಿಲೆ ಒಂದು ಹುಷಾರಾಗಲಿ. ಇವರಿಗೆ ಪಾಠ ಕಲಿಸುತ್ತೇನೆ. ಬೇರೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಯೇ ಸಿದ್ಧ.” ಇದು ಅಲ್ಲಿಯ ಮಾತು.

ಸರಸಿಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ

ಕಾಗದಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಬರೆದಿದ್ದರಿಂದ ಗೋಪಿ ಅಲ್ಲಿಗೊಂದು ಸಲ ಹೋಗಿ ವರ್ತಮಾನ ತಂದನು.

○ ○ ○ ○ ○

ಇದಾದ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ಅನಂತರ ಸೋಮಾನ ತಂದೆ ಯವರಿಂದ ಒಂದು ಕಾಗದ ಬಂದಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವನ ಆರೋಗ್ಯ ವಿಷಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಅವನಿಗೆ ಗ್ರಹಚಾರವೆಂದೂ, ಸರಸಿಯು ಅಶ್ವತ್ಥಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ಬರೆದಿದ್ದನು. ಗೋಪಿ ಓದಿದ ಯುವಕ. ಅವರ ಮೂಢ ನಂಬಿಕೆಗೆ ಸಿಟ್ಟಾಗಿ ಕೂಗಿಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಸೀತಮ್ಮ “ಬಿಡೋ, ಗೋಪಿ, ಏನಾದರೂ ಆಗಲಿ. ಅಂತೂ ಸೋಮು ಹುಷಾರಾಗಿ ಮೇಲೆದ್ದರೆ, ಸರಸಿಯು ಇದರ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಬೇಕಾದರೂ ಸಹಿಸಿಯಾಳು” ಎಂದರು.

ಸರಸಿಯು ಇನ್ನೂ ಕಿಶೋರಿ. ಅವಳ ಸರಳತೆ, ಗುಣ, ಅಕೃತ್ರಿಮ ಸೌಂದರ್ಯ—ಎಲ್ಲವೂ ಅವಳನ್ನು ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಅಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚಿನವಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದವು. ಮನಮುಟ್ಟಿ ಗಂಡನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗೋಪು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಸೋಮಾನ ವಿಚಾರಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು ತಾನೇ ಕಿವಿಯಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಮಾವನ ಮನೆಯಿಂದ ಕಾಗದ ಬಂದಾಗಿನಿಂದ ದಿನಸವೂ ಒದ್ದೆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಟ್ಟು ಬೆಳಗ್ಗೆ ನೂರೆಂಟುಸಲ ಅಶ್ವತ್ಥನಾರಾಯಣನ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದಳು. ಹೆಚ್ಚು ಸಲ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಗಂಡನಿಗೆ ಗುಣವಾದೀತೆಂದು, ಹೆಚ್ಚು ಸಲ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಆದಿನ ಅವಳು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಲೆಳೆಯುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಂಚೆ ಜವಾನನು ಕಾಗದವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟನು. ಗೋಪಿಯು ನಡುಗುವ ಕೈಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಒಡೆದು ನೋಡಿ “ಸೋಮೂ” ಎಂದು ಚೀರಿ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿದನು.

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಸೀತಮ್ಮನವರು “ಅಯ್ಯೋ ದುರದೃಷ್ಟವೇ, ಗಂಡನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡೆಯೋ, ಅಯ್ಯೋ ನಿನ್ನ ಸೌಭಾಗ್ಯವೇ, ಇನ್ನೇನು ಗತಿ” ಎಂದು ಕೂಗಿದರು.

ಸರಸಿಗೆ ಶೂಲ ಇರಿದಂತಾಯಿತು- ಅವರ ಮಾತು ಮುಗಿಸಿ ಸ್ಮರಣೆಯೇ ಸ್ಮೃತಿ ತಪ್ಪಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಳು!

೨

ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳು ಉರುಳಿವೆ. ರಾಮರಾಯರು ಮಗಳ ದುಃಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊರಗಿ ತೀರಿಹೋಗಿದಾರೆ. ಗೋಪಿಯು ಈಗ ತಾಯಿ, ತಂಗಿ, ಹೆಂಡತಿಯರೊಡನೆ ಸಂಸಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಸರಸಿ ಈಗ ಕಿಶೋರಿಯಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡವಳಾಗಿದಾಳೆ. ನೊಂದ ಗಾಯದ ಮೇಲೆ ಬರೆ ಏಕೆ ಎಂದು ಕೂದಲು ತೆಗೆಸಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಅಡಿಗೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪ್ರವೇಶವಿಲ್ಲ.

ಇವೆಲ್ಲದರಿಂದ ಸರಸಿಗೆ ದುಃಖ. ಸಿ.ಜಿ. ಜೀಕಾದಷ್ಟು ನಿರಾಸುವಿದೆ. ಜಿನ್ನಾಗಿ ಓದು ಬರಹ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಸರಭಾಷೆಯನ್ನೂ ಕಲಿಯತೊಡಗಿದಾಳೆ.

ಗೋಪಿಯು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಜಸುಧಾರಕ ಮನಸ್ಸಿನವನು. ತಂಗಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮದುವೆ ಏಕೆ ಮಾಡಕೂಡದು ಎಂದು ಯೋಚಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ತಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಇದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿ ಕೊಡರು. ಸರಸಿ ಕೂದಲನ್ನು ತೆಗೆಸದಿದ್ದು ನೋಡುತ್ತೇ ಅವರು ಹೇಗೋ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ನುಂಗಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಸೀತಮ್ಮ ಬತ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಗೋಪಿಯು ಬಂದ. ಕೈಯಲೊಂದು ಪೇಪರು. “ಅಮ್ಮಾ, ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು. ಮೊನ್ನೆ ಸಿರಸಿಯಲ್ಲಿ ಹದಿನೆಂಟು ವಯಸ್ಸಿನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಿಧವೆಗೆ ಮದುವೆಯಾಯಿತಂತೆ” ಎಂದು ಓದಿ ಹೇಳಿದ.

“ಹರಿ ಹರಿ” ಎಂದವರೇ ಸೀತಮ್ಮ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು “ಅಲ್ಲೋ, ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷ, ಗಂಡ ಸತ್ತುವಳು, ರಾಮ ರಾಮ! ಮೈನೆರೆದು ದೊಡ್ಡವಳಾಗಿದಾಳೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಮದುವೆಯಾಯಿತೆ? ಏನು ಕಲಿಕಾಲ ಬಂತಪ್ಪ.”

“ಹೌದಮ್ಮ. ಇದೇನು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡವಳಾಗಿದಾಳೆ. ಅವಳ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಂದಲೇ ಮದುವೆಯಾದದ್ದು. ಇಂಥದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಬಲಾತ್ಕಾರ ಸಾಧ್ಯವೇ? ಏನೋ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪದ್ಧತಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಬಂದೇಬರುತ್ತದೆ.”

“ಬರುತ್ತೆ, ಬರುತ್ತೆ. ಏನು ಸೂಳೇರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿತಲ್ಲೋ” ಎಂದರು ಸೀತಮ್ಮ.

“ಶಾಸ್ತ್ರ ಕೂಡ ಒಪ್ಪುತ್ತೇ ಅಮ್ಮ.”

“ಬಿಡೋ ಬಿಡೋ. ಬಹಳ ಶಾಸ್ತ್ರ ಕಂಡವನು. ನೀವೆಲ್ಲಾ ಜಾಣರಂತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತೀರಾ. ಒಂದು ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಂತ್ರ ಬರದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ.”

“ಅಲ್ಲ ಅಮ್ಮ. ತೀರ ಚಿಕ್ಕವರಾಗಿರುವಾಗಲೇ, ಗಂಡ, ಮದುವೆ, ಸಂಸಾರ ಎನ್ನೋದು ಗೊತ್ತಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ, ಅಂಥವರಿಗೆ ಗಂಡ ಸತ್ತುಹೋದರೆ ಅಯ್ಯೋ ಅನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ? ಅವರಿಗೇಕೆ ಮದುವೆ ಮತ್ತೆ ಮಾಡ ಬಾರದಮ್ಮ?”

“ಏನೋಪ್ಪ. ಹುಟ್ಟುವ ಮೇಲೆ ಏನೇನು ಬರುತ್ತೋ ಅನುಭವಿಸಲೇಬೇಕು. ನೀನು ಏಕೆ ಇಷ್ಟು ಒದ್ದಾಡುತ್ತೀ?”

“ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಮ್ಮ, ನಮ್ಮ ಸರಸೀಗೆ ಎಂಥಾ ದುರ್ವೈವ ಬಂತು. ಅವಳಿಗೆ ತಾನೂ ಎಲ್ಲರಂತೆ ಇರಬೇಕು ಎಂಬ ಆಸೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಸಹಿಸುತ್ತಿದಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನನಗಂತೂ ಕರುಳು ಹಿಂಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾರಾದ

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ರೊಬ್ಬ ಗುಣವಂತನನ್ನು ನೋಡಿ ಸರಸೀನ ಕೊಟ್ಟು ಲಗ್ನ ”

“ ಅಯ್ಯೋ, ಏನಪ್ಪ ಇದು. ಏನು ಮಾತು. ಅವಳನ್ನು ಕೂದಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಈಗ ಬೇರೆ ಲಗ್ನ ಮಾಡುತ್ತೀಯಾ? ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಅವಳು ಹಾಗೇನೆ ಇರಬೇಕು. ಅದು ಅವಳ ಕರ್ಮ. ಅವಳು ಪಡೆದುಬಂದ ಸೌಭಾಗ್ಯ. ಈಗಿನ ಕಾಲ ದವರಿಗೇನು ಹೇಳಪ್ಪಾ? ನಾನು ಬದುಕಿರುವವರೆಗೆ ಇಂತಹ ಹುಚ್ಚಾಟ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ಬೇಡ. ಒಮ್ಮೆ ನೀನು ಮೊಂಡಾಟಕ್ಕೆ ನಿಂತರೆ ನಾನೂ ಹಾಗೇನೆ ಸೈ. ಅವಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನಿಸೇನೇ ಹೊರತು ಮದುವೆಯಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಎಂದೂ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ” ಈರೀತಿ ಕೂಗಿದರಲ್ಲದೆ ,ಗಂಗಾ ಯಮುನಾ ಪ್ರವಾಹವನ್ನೂ ಕರೆದರು.

ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಗೋಪಿಯು ಹೊರಕ್ಕೆ ನಡೆದನು. ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ದುಗುಡದಿಂದ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದ ಸರಸಿಯ ಕಣ್ಣು ಕಣ್ಣೀರಿನ ಸರಸಿಯಾಗಿತ್ತು.

೩

ಗೋಪಿಗೊಂದು ಮಗುವಿದೆ. ಹೆಂಡತಿ ಪುನಃ ಗರ್ಭಿಣಿ. ಸೀತಮ್ಮನವರಿಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿದೆ. ಕಣ್ಣು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣದು. ಕಿವಿ ಕೂಡ ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೆ. ಸೊಸೆಯಂತೂ ಅತ್ತಿ-ಅತ್ತಿಗೆಯರನ್ನು ದೂರುತ್ತ ಲೊಟಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾಳೆ.

ವಿರಾಮ ಗೋಪಿಗೆ ವಿರಳ. ಯಾವಾಗಲೂ ಜಮೀನಮೇಲೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಹೀಗಾಗಿ ತಂಗಿಯ ಕಷ್ಟ ಸುಖ ವಿಚಾರಿಸಲಿಕ್ಕೂ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯದೆ.

ಸರಸಿಯಂತೂ ಅತ್ತಿಗೆ ಎಷ್ಟೇ ಅನ್ನಲಿ, ಮರುಮಾತನಾಡದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಾರುಣ್ಯವಿದೆ; ಶಕ್ತಿ ಇದೆ. ಅತ್ತಿಗೆ

ಬಸಿರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕೆಲಸದ ಹೊರೆ ಈಗ ಅವಳಮೇಲೆ. ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬೇಸರಗೊಳ್ಳದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅತ್ತಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡುವುದಲ್ಲದೆ, ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದೆ, ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ಟೀಕೆ ಮಾಡುವಳು; ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಬೈಗಳು, ಅನಂತರವೂ ಬೈಗಳು. ಸರಸಿ ಏನು ಮಾಡಿಯಾಳು? ಕಣ್ಣೀರ ಕೂಳು ತಿನ್ನು ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನಾಡುವವರೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣವೇ? ಯಾರಿಗಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕು ಅಲ್ಲಿಗೆ? ತನ್ನ ನಚ್ಚಿನ ದೈವ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಎಷ್ಟೋ ದಿನವಾಗಿದೆ. ಅತ್ತೆವಾವಂದಿರೋ ಕಲ್ಲಿಗಿಂತಲೂ ಕಠೋರರು. ಇಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿಗೆಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೋಗಲಿ. ಅವಳ ಮಗುವೂ ತನ್ನನ್ನು ಧ್ವೇಷಿಸಬೇಕೇ? ಯಾರಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನಾಡುವವರು ಸಿಗುವರೇ? ಇದೇ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಹಾರೈಕೆ; ಹಂಬಲ.

ರಾಯಪುರ ಅತ್ತಿಗೆಯ ಊರು. ಗೋಪಿಯ ಭಾವ ಅಕ್ಕನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡುದಿನ ಇದ್ದು ಆಕೆಯನ್ನು ತೊರೂರಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಬಂದಿದಾನೆ. ಬಂದಮೇಲೆ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಡಲಿಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿ ಆದೀತು? ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಆರು ದಿನವಾಗುತ್ತೆ. ಆರು ಎಂಟು ಹೀಗೆ.

ಅವನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರಾನೆ. ಪಕ್ಕಾ ಘಾಟಿ. ಪ್ರಸಂಜ ಬಲ್ಲವನು. ಆದರೆ ಹಿಡಿತ ಸಾಲದು. ಅವನು ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಹವಣಿಸಿ ಸರಸಿಯೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವನು ಅಯ್ಯೋ ಎಂದು ಮರುಗುವನು. ಅವಳನ್ನು ದೂರಬಾರದೆಂದು ತನ್ನ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಆಗಾಗ ಹೇಳುವನು. ಸರಸಿಯೊಡನೆ ಆಗಾಗ ಸವಿಮಾತನಾಡುವನು. ಅವನ ಅಕ್ಕ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಲಿ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯ ಬರಲಿ ಎಂದು ಮೌನವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಗೋಪಿ ಮನೆಗೆ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ದೊಡ್ಡ ಗಲಾಟೆ, ಕೂಗಾಟ ನಡೆದಿತ್ತು. ಗೋಪಿ, ಪಾಪ, “ಎನಿದು ಗಲಾಟೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ತುಂಬಿದ ಕೂಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

“ ಏನಂತೆ ಗಲಾಟೆ. ಸಾಕಪ್ಪಾ ಸಾಕು ಈ ಮನೆ ಸಹವಾಸ. ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು ಈ ಮಾನಗೆಟ್ಟವರ ಸಂಗಡ ಬಾಳುವುದು. ನಾನು ಇನ್ನಿರಲಾರೆ. ನನ್ನ ಊರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ” ಎಂದು ಹೆಂಡತಿ ಕೂಗಾಡಿದಳು.

“ ಏನೇ ಅದು, ಕತ್ತಿ ಕೆರಿದ ಹಾಗೆ ಕೂಗುತ್ತೀ. ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೇಳು. ಏನು ನಿನಗೆ ಆಗಿರುವ ಗೋಳು” ಎಂದು ಗಂಡ ಕೇಳಿದ.

“ ಈ ಸಿಮ್ಮ ತಂಗೀ ಜೊತೆ ನಾಸಿರಲಾರೆ. ಇನ್ಯಾರಾದರೂ ಅವಳ ಸಂಗಡ ಇಷ್ಟು ದಿನ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಏನು ಗುಣವೋ? ಏನು ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವೋ?”

ಕ್ಷಣಕಾಲ ಗೋಪಿ ಅವಾಕ್ಕಾದ. ಅನಂತರ ಕೇಳಿದ: “ ಏನು? ಪಾತಿವ್ರತ್ಯದ ವಿಷಯ?”

“ ಹುಂ. ತಡೆಯಿರಿ. ತಿಳಿಯುತ್ತೆ. ಇನ್ನೆಂಟುತಿಂಗಳಲ್ಲಿ . . . ಹೀಗೆ ಇದ್ದರೆ . . . ನಿಮಗೊಂದು ಸೊಸೇನೋ, ಅಳಿಯನೋ ಹುಟ್ಟುತ್ತೆ.”

ಗೋಪಿ ಏನೂ ಮಾತನಾಡದಾದ. ಹೊರಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಸರಸಿಯ ಕೂದಲನ್ನು ಹಿಡಿದೆಳೆಯುತ್ತಾ “ ಪಾಪಿ, ಅಳುತ್ತಿದ್ದೀಯ? ನನ್ನ ತಮ್ಮನಿಗೊಬ್ಬಳು ಹೆಂಡತಿ ಇದಾಳೆ ಅಂತ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ? ನಿನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಕೊಂದುಕೊಂಡೆ ಅಲ್ಲದೆ, ಅವಳಿಗೂ ಗಂಡನಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ . . ?”

“ ಅಕ್ಕಾ ಅಕ್ಕಾ” ಅವಳ ತಮ್ಮ ಕೂಗಿಕೊಂಡ.

“ ಸಾಕು ಸುಮ್ಮನಿರೋ. ನನಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಈಕೆ ನಿನಗೆ ಮಾಯೆ ಬೀಸುತ್ತಿದಾಳೆ. ಈ ಹುಚ್ಚುಂಡೆ ಮೊಕ ಎತ್ತೊಂಡು ಬಾಳೋದಕ್ಕಿಂತ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಪಾಳಾಗಿ ಕೆರೆ ಭಾವಿ ಪಾಲಾದರೂ ಆಗಬಾರದೇ” ಎಂದು ಸರಸಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದಳು.

ಸರಸಿಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ

ಸರಸಿ ಅಳುತ್ತಾ ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹಿತ್ತಲಕಡೆ ಹೋದಳು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೆಲ್ಲಾ ಶಾಂತವಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ಗಲಾಟೆ ಇಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಗೋಪಿಯು ಭಾವನೊಡನೆ ಬಂದ. “ಎಲ್ಲಿ ಸರಸಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

“ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಿಂದಲೂ ಮನೇಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹೋಗಿರಬಹುದು. ಚಕ್ಕಂದ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿರಬಹುದು” ಎಂಬುದಾಗಿ ಎತ್ತಲಾಗೋ ನೋಡುತ್ತ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಉತ್ತರವಿತ್ತಳು.

ಗೋಪಿಗೆ ತಕ್ಷಣ ಏನೋ ಹೊಳೆಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಡ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕೈಯ್ಯಲ್ಲೊಂದು ಲಾಂದ್ರ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹಿತ್ತಲ ಭಾವಿಯ ಬಳಿ ಓಡಿದ. ಆ ಕಾರ್ಗತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಮಿಣುಕು ದೀಪ ಸಾಲದಾಯಿತು. ಅಳುಗಳನ್ನು ಕೂಗಿದ. ಪೆಟ್ರೋಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಚ್ಚಿಸಿ ತರಿಸಲಾಯಿತು.

ಭಾವಿ ಕಟ್ಟಿಯ ಬಳಿ ಒಂದು ಕಾಗದ ಬಿದ್ದಿತ್ತು,—“ಅಣ್ಣಾ, ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ನನಗೆ ಇದೇ ನಿಜವಾದ ಸೌಭಾಗ್ಯ” ಎಂತ ಬರೆದಿತ್ತು.

ಇಂತಹ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಇರುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಹಾಗೆ ಹೋಗುವುದೇ ಅವಳಿಗೆ ಪರಮ ಸೌಭಾಗ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

.

ಆಕಾಶವಾಣಿ

“ ಇದೇನೊಂದ್ರೆ ? ”

“ ಏನು? ಯಾವುದೇ ? ”

“ ಅಲ್ಲಾ, ಮನೇಗೆ ಬರೋದು ಯಾಕಿಷ್ಟು ಹೊತ್ತಂತ ? ”

“ ಹುಂ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾಯಿತು ”

“ ಆದೇ. ಯಾಕೆ ಅಂತ ನಾ ಕೇಳಿರೋದು ”

“ ಅದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆಫೀಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಲ್ಸ ಜಾಸ್ತಿ ಇತ್ತು ”

“ ಅದೇನೂ ಅಂಥ ಕೆಲ್ಸ. ಯಾವತ್ತೂ ಇಲ್ಲದ್ದು ”

“ ಅಲ್ಲಾ ಕಣೆ. ಏನಿಲ್ಲಾ ಮನೇಗೆ ಬರೋಣ ಅಂತ ಹೊರಟೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಸಂಗಡ ಮಾತಾಡ್ಬೇಕಂತ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಮಾತಾಡಿ ಬರೋವರೂ ನಾನು ಅಲ್ಲೇ ಇರ್ಬೇಕಾಯ್ತು. ”

“ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಅವಳಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅವಳು ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳಿದ್ದಳು. ಅವಳಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅವಳು ಹೋಗಿದ್ದಳು. ನೀವ್ಯಾಕೆ ಮಧ್ಯೆ ? ”

“ ಅಲ್ಲೇ. ಇದಕ್ಕೇ ನಿನಗೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾ ಅನ್ನೋದು. ಮ್ಯಾನೇಜರು ಹೊರಡೋದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ನಾ ಹೊರಡೋಕೆ ಆಗತ್ತೈ ? ”

“ ಸರಿ ಸರಿ. ಹೆಂಗಸು! ನಿಮ್ಮ ಆಫೀಸಿಗೆ ಏಕೆ ಬಂದಿದ್ದು ? ”

“ ಪಾಪ. ಮ್ಯಾನೇಜರ ಹತ್ತಿರ ಏನಾದ್ರೂ ಕೆಲಸ ಇದ್ದಿರ ಬಹುದು. ”

“ ಏನೂತಾಡ್ತಿದ್ದು ? ”

“ ನನಗ್ಗೇಗೇ ಗೊತ್ತಾಗೋದು, ಅವರ ಪ್ರೈವೇಟ್ ರೂಂನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾತೂಕತೆ. ”

ಆಕಾಶವಾಣಿ

“ ಏನೋ ಅಂತೆ. ನಾನೇನೋ ನಿಮ್ಮ ಆಫೀಸೊಂದ್ರೆ
ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಅಂತ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ”

“ ಸಾಕು ಬಿಡೇ. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬಳು ಬಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ.
ನಿಂದು ಸದಾ ವಕ್ರಬುದ್ಧಿ. ”

“ ಸಾಕು ಬಿಡ್ರಿ. ಅಲ್ರಿ. ಅವಳಿಗೇನು ಕೆಲಸ ಅಷ್ಟು ಜನ
ಗಂಡಸರ ಮಧ್ಯೆ. ಅದೂನೂ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ, ಪ್ರೈವೇಟ್ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ.
ಆಂ. ”

“ ನನಗೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಂತ ಹೇಳೇ ಇದೇನಲ್ಲಾ ”

“ ನಿಮ್ಮ ಮಾನೇಜರ್‌ಗೆ ಲಗ್ನ ಆಗಿದೆ ಯೇನು? ”

“ ತೆಗೆದೆಯಲ್ಲಾ ಏನೇನೋ. ಅದೆಲ್ಲಾ ನಿನಗ್ಯಾಕೇ. ಊರು
ಉಸಾಬರಿ. ಕಂಡವರ ವ್ಯವಹಾರ. ನಡಿ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಾಫೀನಾದ್ರು
ಕೊಡ್ತೀಯಾ? ”

೨

“ ಏನೇ ಲೀಲಾ. ನಮ್ಮ ಮನೇಯವರ ಮ್ಯಾನೇಜರ್‌ನ ವಿಚಾರ
ಗೊತ್ತೇನೆ ನಿನಗೆ? ”

“ ಯಾಕೆ, ಏನು ವಿಚಾರ? ನನಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿ ”

“ ಅಲ್ಲಾ ನೋಡು. ನಿಜವಾಗೂ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಬಾಯಿ
ಬಿಡಬಾರದು. ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡು. ನಾನ್ಯಾಕೆ ಹೇಳಲಿ. ”

“ ಛೇ, ಛೇ. ಏನು ಹೇಳೇ. ”

“ ಏನಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ನೀನು ಯಾರಿಗಾದ್ರೂ ಹೇಳೀಯಾ ”

“ ನನ್ನಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ವೇನೆ. ನೀನು ಹೇಳಿದ ಏನೇನೋ
ವಿಚಾರಾನ ನಾ ಯಾರಿಗಾದ್ರೂ ಹೇಳಿದೇನ? ”

“ ಅವರು ಯಾವುದೋ ಹುಡ್ಗಿ ಇಟ್ಕೊಂಡಿದಾರಂತೆ. ”

“ ಆಂ. ಲಗ್ನವಾಗಿದೆ ಕಣೆ ಅವರಿಗೆ. ನಮ್ಮ ರಾಮರಾಯರ
ಮಗಳು ವಿಶಾಲೀನ ಕೊಟ್ಟು. ”

తుందిద శూడ మత్తు ఇతర కథగళు

“ ఇదక్కే నోడ్రుత్తే. మదువే ఆద్రే ఁనంతే ఆఫీసిగే
దినా బర్తాళంతే. ”

“ ఆం ”

“ మాతూకతే నడీయుత్తంతే. ”

“ ఆం ”

“ అదూ ఒళగడీయంతే. స్వే వే టా రూం నల్లంతే.
మత్తేల్లాద్దు బామి తస్సి హేళియా. ”

౩

“ ఇదీనే గంగూ. ఆపరూప అగిబిట్టిల్లా. ఎల్లూ
ఇష్టు దిన కాణీసలే ఇల్లా. ”

“ యాకే లీలా. నీను మాత్ర నమ్మ మనేకడే
బరూదే ఇల్ల. బందిద్రే కండీ కాణ్దీ. ”

“ హౌదు కణీ. కృ తుంబ కేల్ల. బర్లిక్కి ఆగ్గిల్ల. ”

“ మత్తేను సమాజార? ”

“ ఁనూ ఇల్ల. విశాలి ఇదాళీనే ఊరల్లి. ”

“ అదీనే హీగే కేల్తదీయా? మోన్నతానే బందళు
తవరుమనేయింద. ”

“ హాగాద్రే ఇన్నూ ఇల్లీ ఇదాళీ. తవరుమనేగే ఇన్నూ
హోగిల్ల ! ”

“ అదీను అవళ గండ టూర్ హోగిదారంతే. నాల్కు
దిన మాత్ర అష్టే. నాల్కు దినక్కి మాత్రక్కి మత్తే ఊరిగే
కళిస్తారేయి? ”

“ టూరు హోగ్తారంతే. అదోందు నేవ! ”

“ నేవ! ఁనే హాగంద్రే? ”

“ ನೀನು ಕೇಳೋ ಇಲ್ವೇನು. ಅವರು ಇಟ್ಟಿಂ
ಡಿದಾರಂತೆ. ”

“ ಆಂ. ನಿಜವಾಗಿ ? ”

“ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದನಾ ನಾನು ? ”

೪

“ ಲೇ ”

“ ”

“ ಲೇ, ಲೇ ”

“ ಎನ್ನಿ ಕೂಗೋದು ? ”

“ ನಾನು ಏನೋ ಹೇಳಿದರೆ ನೀನೇನೋ ಮಾಡಿದಲ್ಲೇ ”

“ ಎನ್ನಾಡ್ಲೆ ? ”

“ ಎನ್ನಾಡ್ಲೆ ! ಇದಕ್ಕೇ ಹೇಳೋದು. ಹೆಂಗಸ ಬಾಯಿ
ಅಂದರೆ ಮಡಿಕೆ ತೂತು ಅಂತ. ”

“ ಅರೆರೆರೆರೆ. ಏನೋ ಹಚ್ಚಿಟ್ಟಿಲ್ಲಾ. ಅದೇನಿ ನಾನು
ಅಂಥಾದ್ದು ಮಾಡಿದ್ದು. ”

“ ನಮ್ಮ ಮ್ಯಾನೇಜರು ”

“ ಸರಿ. ಅದೇ ಆ ಹುಡುಗಿ ವಿಷಯ ತಾನೇ ? ”

“ ಹುಂ. ಅದೇ ವಿಷಯಾನೇ. ನೀನು ಏನೋ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿ
ಅಂದೆನಲ್ಲಾ ಅದು. ಏನೋ ಕೆಲ್ಸದ ಮೇಲೆ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬಳು
ಬಂದಿದ್ದಳು ಅಂತ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ರೆ, ನೀನು ಉಪ್ಪು ಕಾರ ಹಚ್ಚಿ
ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಮೇಲೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಕೇ ? ”

“ ನಾನೇನು ಹೇಳಿದೆ ಅಂದ್ರೆ ? ”

“ ಮತ್ತೆ ಅದ್ದೇಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿ ಹೊರಬತ್ತು ? ”

“ ಪಕ್ಕದ್ದುನೆ ಲೀಲಾನ ಹತ್ತಿರ ನಿಮ್ಮ ಮ್ಯಾನೇಜರು ಎಂಥಾ
ಜನ ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ. ”

“ ಆಮೇಲೆ ”

“ ಆಮೇಲೆ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಡಾಂತ ಹೇಳಿ ಅವರ ಆಫೀಸಿಗೆ ಯಾರೋ ಹುಡುಗಿ ಹೋಗ್ತಾಳಂತೆ ಅಂದೆ. ”

“ ಸರಿ ಸರಿ, ಬಿಡು. ಆಮೇಲೆ ಅವಳೂನೂ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬಾರದೂ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಎಲ್ಲಾರ ಹತ್ತೂ ಹೇಳಿರಬೇಕು. ಈ ವಿಷಯ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಹೆಂಡತಿ ಕಿವಿ ವರೆಗೂ ಹೇಗೋ ಹೋಗಿ ಅವರು ಮ್ಯಾನೇಜರನ್ನು ತರಾಟೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ್ರಾಂತ ತೋರುತ್ತೆ. ಅವರು ಆಫೀಸಿಗೆ ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾಗಿ ಬಂದು ಆ ಸಿಟ್ಟಿಲ್ಲಾ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮೇಲೆ ಕಾರಿಬಿಟ್ಟು. ಸುದ್ದಿ ಹೊರಡಿಸೋದರಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡೋದರಲ್ಲಿ ನೋಡು, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಿಲ್ಲಾ ಕಣೀ. ”

.

ಸೋಮಪ್ಪನ ಸಂಪಾದನೆ

ಶ್ರಾವಣದ ಸಂಜೆ. ಸೋಮಪ್ಪನು ಅಗತಾನೆ ಸಾಗರದ ಸಂತೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಯ ಕಡೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದನು. ಮಳೆಗಾಲವಾದುದರಿಂದ ಅದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಉರು ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಒಂದು-ಒಂದೂವರೆ ಮೈಲಿ ದೂರ ನಡೆದು ಮಂಕಾಳೆಯ ಬಯಲನ್ನು ಸೇರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸಂಜೆಯ ಜಡಿಮಳೆ ಸುರಿಯತೊಡಗಿತು.

ಮಲೆನಾಡಿನ ಮಳೆಗಾಲದ ನಡುಗಾಲ. ಗಾಳಿಯೇ ಹೇಳಲೇ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ಚಣಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕೊಡೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಹಿಡಿದರೂ ತೀರದು. ಗಿಡ ಮರಗಳು ಗಾಳಿಯ ಸುಳಿವಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ತೂಗಾಡಿ ಬೇಸತ್ತು ಸಾಕಪ್ಪ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದವು. ದೂರದ ವೃಂದರುಗಳಿಂದ ಜೀರುಂ ಬೆಗಳು ಜೀರೆನ್ನುತ್ತ ಮಲೆನಾಡಿನ ಕಾರ್ಗಾಲದ ವೈಭವವನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಒನ್ನೊಮ್ಮೆ ಫಳಕ್ಕೆಂದು ಮೀನುಂಬಳಗಳು ಹೊಳೆದು ಮರೆಯಾಗಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ನೆನಪನ್ನು ತರುತ್ತಿದ್ದವು.

ಬೇರೆಯ ಕಾಲವಾಗಿದ್ದರೆ ಸೋಮಪ್ಪನು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಈ ವೈಭವವನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಇಂದು ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಕಾರ್ಮೋಡಗಳು ಮುಸುಕಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲೂ ಬಿರುಗಾಳಿ ಮಳೆ ಮಿಂಚುಗಳ ಅರ್ಭಟ ನಡೆದಿತ್ತು. ಅದರ ಮುಂದೆ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಈ ವೈಭವ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸದು. ಮೈ ಎಲ್ಲ ಮಳೆಯ ಇರಿಸಿಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ತೋಯ್ದು ಚಳಿಯಿಂದ ನಡುಗ ತೊಡಗಿದರೂ ಅವನಿಗೆ ಅದರ ಪರಿವೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಗರದ

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಸಾಹುಕಾರರ ಅಂದಿನ ಕಡುನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ನೊಂದು ಮನಸ್ಸು ಭಾರವಾಗಿತ್ತು. ಅಭ್ಯಾಸದ ಬಲದಿಂದ ಅವನ ಕಾಲುಗಳು ಮುಂದು ವರಿಯುತ್ತಿದ್ದುವು! ಕೈಗಳು ಮಳೆಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಕೊಡೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದುವು.

ಈಗ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ವಾರಗಳಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಅವನು ಹಾಗೇ ಏಕೋ ಒಂದು ತೆರನಾಗಿದ್ದನು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ಗೆಲುವು ಇರಲಿಲ್ಲ. ತುಟಿಗಳಲ್ಲಿ ನಗೆಯು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣುಗಳು ಮಂದ ವಾಗಿದ್ದುವು. ಹುಬ್ಬುಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಗಂಟೆಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಹಣೆಯಮೇಲೆ ಎರಡು ಗೀರುಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮೂಡಿದ್ದುವು. ಯಾವಾಗಲೂ ಯೋಚನಾಮಗ್ನನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಮಾಘ ಬಹುಳ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳು ಉಳಿದಿವೆ. ಆರೇ ತಿಂಗಳು! ಆ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ ಒಳಗಾಗಿ ಅವನು ಸಾಗರದ ಸಾಹುಕಾರರ ಸಾಲದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಖಂಡಿತ ದಾವ ಹಾಕುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಆಗ ಅವನ ಅಡಿಕೆ ತೋಟ ಅವರ ಪಾಲಾಗುವುದೇ ಸರಿ. ಆಗ?

ಮುಂದೆ ನಾಲ್ಕು ಮಾರೂ ದಾರಿ ಅವನಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಾದರೂ ಜೀವನದ ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ, ಅಲ್ಲಾಡಿ, ಬೇಸತ್ತಿದ್ದನು. ಅದೇ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ತಂದೆ ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಕಷ್ಟ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದರಮೇಲೊಂದು ಸಾಗರದ ತೆರೆಗಳಂತೆ ಬರುತ್ತವೆ. ತಂದೆಯ ವರ್ಷಾಂತಿಕವಾಗುವುದೊರಳಾಗಿ ಹೊಡೆತಿ ಹೊಡೆದು ಹಸಿರಿನಲ್ಲಿ ಕಡೆದು ತೀರಿಹೋದಳು. ಇವರಿಬ್ಬರ ಕರ್ಮಾಂತಿಕಗಳನ್ನು ತೀರಿಸುವ ವೇಳೆಗೆ, ಸೋವಾಪ್ಪನು ಸಾಗರದ ಸಾಹುಕಾರರಲ್ಲಿ ಸಾಲಗಾರನಾಗಿದ್ದನು. ಸಾಲ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಕಬ್ಬುಬಿದ್ದು, ಅವನು ಸಾಲದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರಲೇಬೇಕಾಯಿತು.

ಸೋಮಪ್ಪನ ಸಂಪಾದನೆ

ಸಾಲ ತಂದು ವರುಷಗಳೆರಡು ಕಳೆದಿದ್ದರೂ, ಅದರ ಬಡ್ಡಿ ತೀರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅವನು ಬಡವನಾದನೇ ಹೊರತು ಅಸಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾಸೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದವರು ಇಬ್ಬರೇ! ವಯಸ್ಸಾದ ತಾಯಿ, ಸಾಲದ ಭಾರದಿಂದ ಕುಗ್ಗಿದ ತಾನು. ಮೊದಲಿನ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸೋಮಪ್ಪನ ಮನಸ್ಸು ಇಷ್ಟು ಕುಗ್ಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಸಾಲ ತೀರಿಸುವೆನೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅಡಿಕೆಯ ದರ ಅಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಹೋಗುವುದೆಂದು ಅವನು ಎಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ವರ್ಷವಂತೂ ಅವನು ಮನುಷ್ಯನೇ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ತಿಂಗಳ ಮೊದಲೇ ಕೊಳೆರೋಗದಿಂದ ಸೋಮಪ್ಪನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಅಡಿಕೆ ಕಾಯಿ ಒಂದೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ! ಆಳು ಕಾಳು ಗಳಿಗೆ, ನೆರೆಹೊರೆಯವರಿಗೆ ದಮ್ಮಯ್ಯ ಹಾಕಿ ಅಡಿಕೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿಸಿಯೂ ಇದ್ದನು. ಸಾಗರದ ಸರಕಾರೀ ವ್ಯವಸಾಯದ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಕೊಳೆ ರೋಗದ ಔಷಧ ಸಾಲ ತಂದು ಹಾಕಿಸಿಯೂ ಇದ್ದನು. ಆದರೇನು ಅದೃಷ್ಟವಿಹೀನ! ಇಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಯೂ ಅಡಿಕೆ ಮುಕ್ಕಾಲು ಮೂರು ವೀಸಪಾಲು ಕೊಳೆಯ ರೋಗದಿಂದ ಉದಿರಿಯೇ ಹೋಗಿತ್ತು. ಈಚೆಗೆ ಒಂದು ದಿನವೂ ಅವನು ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿಸದೆ ತೋಟದ ಕಡೆ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆಳು ಕಾಳು, ನೆರೆ ಹೊರೆಯವರಿಗೂ, ಕಂದಾಯ ಕೊಡುವುದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸಂಸಾರ ಸಾಗಿಸುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಬಹುದೆನಿಸಿರುವಾಗ, ಸಾಲದ ಬಡ್ಡಿಗೆ ದುಡ್ಡು ತರುವುದೆಲ್ಲಿಂದ? ಬಡ್ಡಿಗಾಗಿ ಬೇರೆ ಸಾಲ ಮಾಡುವನೆ? ಮಾಡಿಕೊಂಡುದೇ ಮಾರಿ ಎಸಿಸಿರುವಾಗ, ಮೈಯೆಲ್ಲ ಹುಣ್ಣು ಮಾಡಿಕೊಂಡಂತೆ ಅದು. ಅಥವಾ ಏನಾದರೂ ಅಡವು ಮಾಡಿ ಬಡ್ಡಿ ಕೊಡುವ ಎಂದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದಾದರೂ ಏನು? ಕಳೆದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸಿ, ಯೋಚಿಸಿ ಸೋಮಪ್ಪನ ತಲೆ ಭಾರವಾಗಿತ್ತು. ಮುಂದಾಗುವುದನ್ನು ಹಲವು ವಿಧದಿಂದ ಊಹಿಸಿ ತಲೆ ನೋವು ಬಂದಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೆ ಸಾಲಕ್ಕೆ

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಜವಾನು ಹೋದರೂ, ಅದನ್ನೆ ತಾನು ಗೇಣಿಗೆ ಏಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿಯೂ ಇದ್ದನು. ಅದರೆ ಅರಸಾಗಿ ಅಳಿದಲ್ಲಿ ಆಳಾಗಿ ದುಡಿಯಲು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ಇಂದು ಸಾಹುಕಾರರಾಡಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಬಂಡಿತ ಅವರ ಗೇಣಿಗನಾಗಬಾರದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದನು.

ಅಂದು ತಾನು ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಟ್ಟೊತ್ತುವಾಗ ಅವರಾಡಿದ ಭರವಸೆಯ ಮಾತು, ನಗೆಯ ನೋಟ, ಕೊಡಿಸಿದ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ಇವುಗಳ ನೆನಪು ತಂದುಕೊಂಡು ಹಲವುಬಾರಿ ಹಲ್ಲುಕಚ್ಚಿ ಮುಷ್ಟಿ ಬಿಗಿದಿದ್ದನು. ಈಗ ಮುಂದೇನು? ಎಂಬುದೇ ಅವನ ಮುಂದಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಮಲೆನಾಡಿನ ಆ ಸಂಜೆಯ ಜೋರು ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಮಾರು ರಸ್ತೆಯೂ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಂತೆ ಸೋಮಪ್ಪನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮುಂದೆಯೂ ಕತ್ತಲು ಕವಿದಿತ್ತು. ಕಾರ್ಗಾಲದ ಆ ಕತ್ತಲನ್ನು ಅವನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಭೇದಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದುವರಿವಂತೆ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ಒಂದು ದಾರಿ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ದಾರಿ ಸಾಗಿದುದರ ಪರಿವೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಅವನು ಊರ ಹೊರಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಳೆಯೂ ನಿಂತು ಅವನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪ್ರಪಂಚ ಒಂದು ಸ್ಥಿಮಿತಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅವನೂ ಮನೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬರುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಅದೊಂದಲ್ಲದೆ ತನಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ದಾರಿಯೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ಮನಗಂಡಿದ್ದನು. ಅದರೂ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಲು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಹೆತ್ತ ತಾಯಿಗೆ ನೋವಾದೀತಲ್ಲಾ, ದುಃಖನಾದೀತಲ್ಲಾ, ಕಷ್ಟವಾದೀತಲ್ಲಾ ಎಂದು. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಯಾರಿರುವರು ಎಂಬ ಯೋಚನೆ ಬಂದೊಡನೆಯೇ ಸೋಮಪ್ಪನು ತನ್ನ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದರೆ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಏನಿದೆ? ತನ್ನ ನಿಶ್ಚಯದಂತೆ ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ ಈ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಪಾರಾಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಹೇಗಾದರೂ ತನ್ನ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ ಅಚಲನಾಗಕೂಡದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸಂಯಾಗಿ ಅವನು ಮನೆಯ ಹೊಸ್ತಿಲಿನಮೇಲೆ ಕಾಲಿರಿಸಿದ್ದನು. ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆಗೆ ಎಂದು ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೂಗಿಕರೆದನು.

○ ○ ○ ○ ○

“ ಅಮ್ಮಾ ”

“ ಏನೋ ಸೋಮು ಅದೂ ”

“ ಅಮ್ಮಾ, ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದೆ. ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ. ನೀನು ಮಾತ್ರ ಬೇಜಾರು ಮಾಡಕೂಡದು ”

“ ಏನು ಹೇಳಪ್ಪ. ಈ ಕಷ್ಟನಷ್ಟಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೇನು ಬಂತೋ ಹೇಳು. ”

ಇಳೀ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದರಮೇಲೊಂದು ಕಷ್ಟನಷ್ಟಗಳನ್ನು ಇದಿರಿಸಿ-ಸಹಿಸಿ ಗಂಗಮ್ಮ-ಸೋಮಪ್ಪನ ತಾಯಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣದಲ್ಲೂ ಏನಾದರೊಂದು ಕಷ್ಟದ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವುದೇ ಆಗಿತ್ತು.

“ ಅಮ್ಮಾ, ಅಡಿಕೆಯಂತೂ ಕೊಳೆ ರೋಗದಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಉದುರಿಹೋಯ್ತು. ಈ ವರ್ಷ ಕಂದಾಯ ಮತ್ತು ಮನೆ ಖರ್ಚು ಹುಟ್ಟುವುದೇ ಕಷ್ಟ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಸಾವುಕಾರರ ಬಡ್ಡಿ ಕೊಡುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ಅನ್ನಿಸಿದೆ ”

“ ”

“ ಕೊನೆ ಪಕ್ಷ ಬಡ್ಡೀನಾದ್ರೂ ಕೊಡದಿದ್ದೆ, ಅಸಲಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಟ್ಟು ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಪರಾಕಟ್ಟಿದಿದ್ದೆ ಅವರಂತೂ ಖಂಡಿತ ದಾವೆ ಮಾಡಿ ಜಮೀನು ಹರಾಜು ಮಾಡುವುದೇ ಸರಿ. ಇವತ್ತು ಹಾಗೆಂತ ಅವರು ಖಂಡಿತ ಹೇಳಿದಾರೆ. ಏನು ಮಾಡಲೂ ತಿಳಿಯದು. ”

“ ಏನು ಮಾಡಲಪ್ಪ ನಾನು. ನನ್ನ ಕೈಲೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ಅವರು ಹೋದಾಗಲೇ ಇದ್ದು ಬದ್ಧ ದೆಲ್ಲ ಖರ್ಚಾಗಿಹೋಯ್ತು. ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಹಾಗೆ ಮಾಡು. ”

ತುಂಬಿದ ಕೂಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಗಂಗಮ್ಮ ಅಡಿಕೆಯೊಂದನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ಅಮ್ಮಾ ನಾನೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳಲೆ? ಹೇಗೂ ನಾನು ನಿಶ್ಚಯವಾಡಿರುವೆ. ಈ ಸಲ ಅಡಿಕೆ ಸುಗ್ಗಿ ಮಾಡುವುದು ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿದ್ದುದೂ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ. ಏನೋ ಒಂದೆರಡು ಕೊನೆ ಕಿತ್ತುಹಾಕಿದರೆ ಆಯ್ತು. ಆಜಿಮನೆ ರಾಮಣ್ಣಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯ ಮಾಡು ಅಂತ ಬೇಕಾದರೆ ಹೇಳುವೆ. ನೀನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಸರಿ”

“ನೀನು?”

“ಮೊಗದೂರ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮೊನ್ನೆ ಬಂದಾಗ ಹೇಳಿಹೋಗಿರುವ. ಬೇಗಳೂರಾಗೆ ಹೋಟಲಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಂತೆ. ಊಟ ತಿಂಡಿ ಎಲ್ಲ ಕಳೆದು ತಿಂಗಳಿಗೆ ೩೦-೪೦ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳವಂತೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾಘ ಮಾಸದೊಳಗೆ ಒಂಚೂನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಹೇಗೂ ಉಳಿಸಬಹುದೂ ಅಂತ ಯೋಚಿಸಿರುವೆ” ಎಂದನು.

ಹೇಳಬೇಕಾದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಹೇಗೋ ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಮಾರನೆಯ ದಿನನೆ ಹೊರಡಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಏನೇನೋ ಕನಸುಗಳು. ಸುಪ್ತ ಮನಸ್ಸಿನ ಆಸೆಗಳೆಷ್ಟೋ ಹೊರ ಬಂದು ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದವು.

ಗಂಗಮ್ಮನಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲವೂ ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿ ಎದ್ದು ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಳು ಅವಳು.

○ ○ ○ ○ ○

ಸಾಗರದಿಂದ ತಿಪಮೊಗ್ಗಾಕ್ಕೆ ಬಸ್ಸಿನ ಪ್ರಯಾಣ ಸೋಮಪ್ಪನಿಗೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಕಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕುಂಸಿಯ ಹತ್ತಿರ ರಸ್ತೆಯ

ಮೇಲಿದ್ದ ಕುಮರೆ ಲಾಳ ಒಂದು ಟೈಗೆ ತಗಲಿದುದರ ಫಲವಾಗಿ, ಬಸ್ಸು ತಿವಮೊಗ್ಗಾ ತಲುಪಲು ಎರಡು ತಾಸು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗುವ ರೈಲು ಹೋಗಿಯೂ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಸೋಮಪ್ಪನು ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನ ಕಟ್ಟೆಯಮೇಲೆ ಕಳೆಯಬೇಕಾಯ್ತು.

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟು ರಾತ್ರಿ ಬೆಂಗಳೂರನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಹೊಸಬನೊಬ್ಬನು ರಾತ್ರಿ ೯-೧೦ ಘಂಟೆಗೆ ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಇಳಿದಾಗ ಅವನ ಅವಸ್ಥೆ ಹೇಳತೀರದು. ಸೋಮಪ್ಪನು ಸಾಗರಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡದಾದ ಉರನ್ನೇ ಕಂಡವನಲ್ಲ! ಆ ರಾತ್ರಿ ಆ ದೀಪಗಳ ಸಾಲು, ಜನರ ಗಡಿಬಿಡಿ, ಕೂಲಿಗಳ ಕೂಗಾಟ-ಕಿತ್ತಾಟ ಇವುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅವನು ಬೆರಗಾಗಿ, ಜಿಪ್ಪಿನಂತೆ ಸಂತನು. ಪ್ರಯಾಣಿಕರೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮತಮ್ಮ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಇಳಿಯುವುದನ್ನು ಕಂಡು, ತಾನೂ ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಸುರುಳಿಯನ್ನು ಬಗಲಲ್ಲಿ ಅವುಚಿಕೊಂಡು ಕೆಳಗಿಳಿಯುವಾಗ ಬಾಗಿಲು ಹಿಡಿಸದೆ ತೊಂದರೆ ಪಟ್ಟನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕರಿಯಂಗಿಯ ಕೂಲಿಯವನೊಬ್ಬನು ಅವನ ಕೈಯಿಂದ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತು ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಇವನೂ ಅದರ ಹಿಂದೆ ಹಾರಿದನು!

ಇವನ ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡೋ ಏನೋ ಯಾರೂ ಮಾತನಾಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆಸಾಗುವ ಗಡಿಬಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಜನರನ್ನು ಎಡವಿ ಅವರಿಂದ ಥೂ ಗುಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡುದೂ ಆಯಿತು. ಅಂತೂ ಜನರ ಗುಂಪನ್ನು ದಾಟಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಆರಾಮು ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡುವ ಮೊದಲು ಮೊಗದೊಂನ ರಾಮಕೃಷ್ಣನ ವಿಳಾಸವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದನಾದರೂ ಈ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವದು ಆಗದ

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಮಾತೆಂದು ಎಣಿಸಿ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಸ್ವೇಷ್ಠನಲ್ಲಿ ಕಳೆದು ಬಿಡುವುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

ಮೈಸೂರು ರೈಲು ಹೊರಟುಹೋಗುವವರೆಗೂ ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಮಲಗಬೇಕೆಂಬುದೇ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲೇ ಹಾಕಿದ್ದ ಒಂದು ಬೆಂಚಿನಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸುಮಾರು ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಯಮೇಲೆ ಅಲ್ಲೇ ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಸುರುಳಿಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಮಲಗಿದನು.

ಬಳಿವೇಟೆಯ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಂದಿಯಲ್ಲಿರುವ ರಾಮಕೃಷ್ಣನ ರೂಮನ್ನು ಗೊತ್ತಿಸುವುದು ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಾದುದಲ್ಲ. ಯಾರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದರೂ ತಮಗೆ ತಿಳಿಯದೆಂದರು. ಕೆಲವರು ಇವನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ದುರುದುರನೆ ಇವನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಇವನಿಗೆ ತಾನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪು ಎನೆಂಬುದೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ! ಅಂತೂ ಹೇಗೋ ಮಾಡಿ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಗೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣನ ರೂಮನ್ನು ಸತ್ತಿ ಹಚ್ಚಿದನು. ಆದರೆ ಇವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿತ್ತು. ತಾನು ಬಂದ ಸ್ಥಳ ಸರಿಯಾದುದು ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನವೂ ಒಮ್ಮೆ ಬಂತು. ತನಗೆ ಆ ರೂಮನ್ನು ತೋರಿಸಿದವರನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ವಿಚಾರಿಸಿ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಎಂದರೆ, ಅವರನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಕುವುದು? ಸಂಜೆ ಆರು ಘಂಟೆಯಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇವನಿಗೆ ತೀರಾ ನಿರಾಸೆಯಾಯಿತು. ರಾಮಕೃಷ್ಣನು ಸಿಗದೆ ಹೋದರೆ ತನ್ನ ಗತಿ ಏನೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಯವೂ ಕಳವಳವೂ ಮೂಡಿದುವು. ಸಂಜೆ ಎಂಟು ಘಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಬಂದು, ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬೆನ್ನುಕೊಟ್ಟು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಇವನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರು. ಅಪರಿಚಿತರಾದವರು ಬಂದು ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆಗೆದು ಒಳಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಸೋಮಪ್ಪನು ಕಂಡು ತೀರಾ ಧೈರ್ಯಗುಂದಿದನು. ತಾನು ಇದುವರಿವಿಗೂ ಯಾರದೋ

ಸೋಮಪ್ಪನ ಸಂಪಾದನೆ

ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು ಕಾಡೆನೆಂದೆನಿಸಿ ಅಳು ಬಂದಂತಾಯಿತು. ತನ್ನ ಅಂದಿನ ಅನುಭವವನ್ನು ನೆನೆದು ಹೆದರುತ್ತಾ ಅವರನ್ನು ರಾಮಕೃಷ್ಣನ ವಿಳಾಸ ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ರಾಮಕೃಷ್ಣನು ಅದೇ ರೂಮಿನಲ್ಲಿರುವನೆಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದಮೇಲೆ ಇವನಿಗೆ ಜೀವ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಅವರು ಇವನನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದರು. ಎಂಟು ಅಡಿ ಚಚ್ಚೌಕದ ಆ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸೋಮಪ್ಪನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತು.

ಒಂಭತ್ತು ಘಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣನು ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಬಂದನು. ಸೋಮಪ್ಪನನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅರಳಿವು. ಸೋಮಪ್ಪನಿಗೆ ಪೂರ್ತಿ ಜೀವ ಬಂದಂತಾಯಿತು. “ಮಹಾರಾಯ ನಿನ್ನ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರುವುದು ಒಂದು ಮೊಡ್ಡ ಬ್ರಹ್ಮಯಜ್ಞ ಮಾಡಿದಂತಾಯಿತು” ಎಂದು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದನು. ಊರಕಡೆಯ ಕ್ಷೇಮಸಮಾಚಾರಗಳೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಆದಮೇಲೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಸೋಮಪ್ಪನನ್ನು ಉಟಕ್ಕೊಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಬಿದ್ದನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸೋಮಪ್ಪನು ತನ್ನ ಗೋಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ತಾನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದ ಉದ್ದಿಶ್ಯವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದನು. ಅವನು ಹೇಳುವ ಕತೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ರಾಮಕೃಷ್ಣನು ಮೌನವಾಗಿ ಕೇಳಿದನೇ ಹೊರತು ಮಧ್ಯೆ ಒಂದೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ . . .

“ಸೋಮು, ನೋಡು ನೀನು ಅಂದುಕೊಂಡಂತೆ ಎಲ್ಲವೂ ನಡೆಯುವದೆಂದು ನನಗನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮೊದಲು ನೀನು ಉಳಿದು ಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ಥಳ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನೀನು ಕಂಡಂತೆ ನಮ್ಮ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಏಳೆಂಟು ಜನರಿದ್ದೇವೆ. ನಿನಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಜಾಗ ಕೊಡಲು ನಾನು ಒಪ್ಪಿದರೂ, ಉಳಿದವರು ಒಪ್ಪಲಾರರು. ನಿನಗೆ ನಾಳೇನೆ ಕೆಲಸ ಸಿಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ವಾರಗಳಾದರೂ ಆಗಬಹುದು, ತಿಂಗಳಾದರೂ ಆಗಬಹುದು. ಹೊಟೆಲಿನ ಮಾಲೀಕರ ಸಹವಾಸ

ಕಷ್ಟ. ನಿನ್ನನ್ನು ಆಗ ಬಾ, ಈಗ ಬಾ ಎಂತ ತಿರುಗಿಸಿ, ನೀನು ಅವರು ಎಂದುಕೊಂಡಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ಸೇರಲು ಒಪ್ಪಿದರೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತು ಮಾಡುವರು. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಮೇಲೋ ನಿನಗೆ ಕಷ್ಟ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ” ಎಂದು ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದನು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಸೋಮುಗೆ ಉಸಿರುಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಂತಾಗಿ ನಿದ್ರೆಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ.

○ ○ ○ ○ ○

ಮೂರು ವಾರಗಳು ಕಳೆಯಿತು. ಸೋಮಪ್ಪನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ನಿರಾಶೆಯು ಬೇರೂರಿತು. ಹೋಟೆಲೊಂದರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ತಾನು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾದುದಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ಮನಗೊಂಡಿದ್ದನು. ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಎರಡು ಸಾಸರು, ಮೂರು ಗ್ಲಾಸುಗಳು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪುಡಿಪುಡಿಯಾಗಿದ್ದವು. ಅದರ ಬೆಲೆಯ ಒಂದೂವರೆಯಷ್ಟು ಅವನ ಲೆಖ್ಪದಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಬಿದ್ದಿತ್ತು! ಆ ಹೋಟೆಲಿನವರು ಕೆಲಸಗಾರರಿ ಗಿಕ್ಕುವ ಊಟವೇ! ಈ ಊಟದಿಂದ ತಮ್ಮ ದುಡಿಮೆಯ ಮುಕ್ಕಾಲು ಹಣ ಡಾಕ್ಟರರಿಗೇ ಸಲ್ಲುವುದೆಂದು ಸೋಮಪ್ಪನು ಲೆಖ್ಪ ಹಾಕಿದ್ದನು.

ಹೋಟೆಲಿನ ಆ ಕೆಲಸ, ಊಟ, ರಾತ್ರಿಯಾದರೆ ತಾನುಹೋಗಿ ಮಲಗುವ ರೂಮು, ಅದರಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಇವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸೋಮಪ್ಪನು ವಿಧಿಯು ಮಾಡಿಸಿದ್ದಾಗಲೆಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಮರೆತಿದ್ದನು!!

ಮೊದ್ಡ ಹುಬ್ಬು (ದೀಪಾವಳಿ) ಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಬಂದು ಹೋಗಿಂದು ತಾಯಿ ಹೇಳಿ ಬರೆಯಿಸಿದ್ದ ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹೇಗೂ ಮಾರ್ಗಶಿರದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ತಾನು ದುಡಿಯಲು ತೊಡಗಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಯಜಮಾನರನ್ನು ಕಂಡು, ಲೆಖ್ಪ

ಸೋಮಪ್ಪನ ಸಂಪಾದನೆ

ಚಾರನಾಡಿ ಹಣ ಪಡೆದು ತಾಯಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರಾಯಿತು ಅಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆದರೆ ವಸ್ತುತಃ ಸಂಬಳ ಲೆಖ್ವಾಚಾರವಾದಾಗ ಇವನ ಕೈಗೆ ಬಂದ ಹಣವನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ತಾನೇ ಹಿಚುಕಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಅನ್ನುವಂತಾಯಿತು ಸೋಮಪ್ಪನಿಗೆ.

o o o o o

ಹಿಂದಿನ ಎಷ್ಟೋ ರಾತ್ರಿಗಳಂತೆ, ಆ ರಾತ್ರಿಯೂ ಸೋಮಪ್ಪನಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ತಾಯಿ ತನಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಕಾದಿರಬಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಬಹುಶಃ ರಾಮಣ್ಣನು ತುಂಬಾ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿರಬೇಕು. ಅಡಿಕೆ ಎಷ್ಟಾಯಿತೆಂದು ಬರೆದಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಪತ್ರ ಬರೆವಾಗ ಶ್ಯಾನುಭೋಗರು ಆ ವಿಚಾರ ಬರೆಯಲು ಮರೆತರೋ? ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದೂ ಸಹಜವೇ. ತಾಯಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯಲು ಬಾರದು. ನೆರೆಹೊರೆಯವರಲ್ಲಿ ಶ್ಯಾನುಭೋಗರೊಬ್ಬರು ಮಾತ್ರ ಬರೆಹ ಬಲ್ಲವರು. ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವರ ಸಮಯ ಕಾದು ತಾಯಿ ತನಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಸಬೇಕು. ಅವಳು ಏನು ಹೇಳಿದಳೋ, ಇವರು ಏನು ಬರೆದರೋ! ಕೈಗೆ ಬಂದ ಸಂಬಳವನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದೊಡನೆ ಅವನಿಗೆ ಊರಕಡೆಯ ಯೋಚನೆಯೇ ಬೀಡವೆನಿಸಿತು. ಈ ಸಲ ತಾನು ಖಂಡಿತ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಪಾರಾಗಲಾರನೆಂದುಕೊಂಡನು. ಅಡಿಕೆ ತೋಟ ಹೇಗೂ ಸಾಹುಕಾರರ ಕೈಗೆ ಸೇರುವದೇ ಸರಿ. ಸೋಮಪ್ಪನು ನಿದ್ರೆವಾದ ಉಸಿರೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಲಮಗ್ಗಲಾಗಿ ಮಲಗಿದನು.

ದಿನ ದಿನ ಕಳೆದಂತೆ ಸೋಮಪ್ಪನು ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಇರುವ ಒಂದೇ ಒಂದು ಆಸೆಯೂ ಕೈಗೂಡಲಿಲ್ಲ. ಸಾಗರದ ಸಾಹುಕಾರರು ದಾವಾ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಪತ್ರ ಬಂದು ವಾರದ ಮೇಲಾಗಿತ್ತು. ಊರಿಗೆ ಬಾ ಎಂದು ತಾಯಿ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ಬರೆಸಿದ್ದಳು. ಇದ್ದ ಒಂದು ಪಿತ್ತಾರ್ಜಿತ ಆಸ್ತಿಯ ಚೂರನ್ನೂ ತಾನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರನಾದಮೇಲೆ, ತಾನು ಜೀವಿಸಿದ್ದು ಫಲವೇನೆಂದು

ತಿಳಿದಿದ್ದನು. ಈಗ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮಾಡುವುದಾದರೂ ಏನು? ಲಾಯರನ್ನಿಟ್ಟು ವಾದಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಹಣವಿದೆಯೇ ಕೈಯಲ್ಲಿ? ಅಷ್ಟಿದ್ದರೆ ಸಾವುಕಾರರು ದಾನವನ್ನೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಬಡ್ಡಿ ಎಂದೋ ತೀರಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಊರಿನಿಂದ ಕಾಗದಗಳು ಏಕೆ ಬರುತ್ತವೋ ಎನ್ನಿಸಿತು ಅಂದು ಅವನಿಗೆ.

○ ○ ○ ○ ○

ಮಾಘ ಬಹುಳ ಅನುವಾಸ್ಯೆಗೆ ಇನ್ನು ಒಂದುವಾರ ಉಳಿದಿತ್ತು. ಸಂಜೆ ಆರು ಘಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಇವನು ಹೋಟಲಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೋ “ ಸಪ್ಲೆ ” ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಮೇನೇಜರಿಂದ ಕರೆ ಬಂತು.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ತಾನು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. “ ಕಪ್ಪು ಸಾಸರು ” ಗಳನ್ನು ಒಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಮೇನೇಜರಿಂದ ಕರೆ ಏಕೆ ಎಂದುಕೊಂಡು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಮೇನೇಜರರು ಕೈಲೊಂದು ಕಾಗದವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮೇಜಿನಮೇಲೆ ಕಾಲುಹಾಕಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು.

“ ಸೋಮಯ್ಯಾ, ಇದೋ ನಿನ್ನ ಸಂಬಳದ ಬಾಬು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ. ಊರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ರೇಶ್ಮೆ ಕಾಹಿಲೆ (ನ್ಯೂಮೋನಿಯ) ಯಿಂದ ತೀರಿಹೋದರಂತೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಿಗರೇಟೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಚ್ಚಿದರು.

ಸೋಮಪ್ಪನಿಗೆ ಒಂದುಕ್ಷಣ ಏನುಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಮೇನೇಜರರ ಮುಖವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ತಂದೆ, ತಾಯಿ, ತೋಟ, ಸಾಹುಕಾರರು, ಹೋಟಲು, ರೈಲು ಮೊದಲಾದ ಎಷ್ಟೋ ಚಿತ್ರಗಳು ಸುಳಿದುಹೋದವು.

ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮೇನೇಜರರ ರೂಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಬಿದ್ದನು. ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಜನಗಳ, ಗಾಡಿಗಳ, ಮೋಟಾರುಗಳ ಕಡೆ ಲಕ್ಷ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಎನನ್ನು

ಸೋಮಪ್ಪನ ಸಂಪಾದನೆ

ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವೋ. ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿವು ಬಂದಾಗ, ತುಳಸಿ ತೋಟದ ಕಲ್ಲುಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಈಗ ಅವನಿಗೆ ದುಃಖವೆನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಈ ಪ್ರಸಂಚದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಖೇದಗೊಂಡಿದ್ದ. ಆದರೆ ಇಂದು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಯಾವ ವಿಚಾರವಾಗಿಯೂ ಬೇಜಾರು ಪಡಲಿಲ್ಲ. ಖೇದಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಆಗತಾನೆ ಎಚ್ಚತ್ತಾಗಿನ ಸುಖ-ಶಾಂತಿಗಳ ಅನುಭವವಾಗಿತ್ತು ಅವನಿಗೆ.

.

ಸ್ರಮಸ್ಯೆ

“ ಜಿನ್ನೀ ಜಿನ್ನೀ ”

“ ”

“ ಯಾಕೋ ಜಿನ್ನೀ ಕರೆದರೆ ಮಾತಾಡೊಲ್ಲಾ ? ”

“ ”

“ ನಮ್ಮನೆ ಬೇಜಾರಾಯ್ತೇನೋ ಜಿನ್ನೀ ? ”

“ ”

“ ಮನೇಗೆ ಹೋಗ್ತೀಯೇನೋ ? ”

“ ”

“ ಒಬ್ಬಳನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಡ್ವೋ. ಅಪ್ಪ ಸಂತೆಯಿಂದ ಬರೋವರೆಗೆ ಕೊಂಚ ಇರೂ. ಬೇಜಾರಾದ್ರೆ ಕೊಳಲು ಉದುತ್ತೇನೆ.”

ಮೌನವಾಗಿಯೇ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದನು ಜಿನ್ನೀ. ಅವಳು ಕೊಳಲ ನೂದತೊಡಗಿದಳು. ಆ ನೀರವತೆಯಲ್ಲಿ ಮೃದುಮಧುರನಾದ ಆ ಕೊಳಲಗಾನಕ್ಕೆ ಮನೆಯೇ ಮನಸೋತಿತು !

ಗಾನವು ಸಂತಿತು. ನಾಲ್ಕು ಕಣ್ಣುಗಳೂ ಒಂದಾದುವು. ಎರಡು ಹೃದಯಗಳಲ್ಲೂ ಯಾವುದೋ ಆಸೆ ಅಂಕುರವಾದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

೨

“ ರಂಗೂ ! ”

ಅವನು ಕರೆದ ಆ ಎರಡೇ ಅಕ್ಷರಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ, ಆ ಉಚ್ಚಾರದ ಶಬ್ದದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ನಾದಾನಂದವು ಧಾರೆಯಾಗಿ ಮುಗಿದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಕೊಳಲನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಅವನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಸರಿದಳು ರಂಗಿ.

“ ಏನೋ ಜಿನ್ನೀ ? ”

ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನೇ ಅವನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

“ ಯಾಕೋ ಕರೆದದ್ದು ? ”

“ರಂಗೂ, ನಾನೊಂದು ಮಾತ್ಸ್ಯೇಳೇನೆ”

“ಹುಂ”

“ನಡೆಸಿ ಕೊಡ್ತೀಯಾ?”

ಕಬ್ಬಿಣದ ತುಂಡಿನಂತಿದ್ದ ಅವನ ತೋಳುಗಳ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಾರಿ ಆಕೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿದಳು. ಉತ್ತರವೀಯದೆ ಅವನ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಆಸೆಯೊಂದರಅಂಕುರ ಮಿನುಗುತ್ತಿತ್ತು.

“ಬೇಡವೆ? ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡು. ಕೇಳೊಲ್ಲ.”

“ಹೇಳೋ ಜಿನ್ನೇ”

“ರಂಗೂ, ನಾನು ಮನೇಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತಿ.”

“ಹುಂ”

“ಮನೇಲಿ ಮಾತ್ಸ್ಯಾಡೋರ್ಪಾಡ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ”

“ಹುಂ”

“ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಬಣಬಣಾಂತ ಇರುತ್ತೆ.”

“ಹುಂ”

“ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಮಾತ್ಸ್ಯಾಡಿಕೊಳ್ಳಕ್ಕೆ ಬರೊಲ್ಲ.”

“”

“ ಬೇಜಾರಾಗುತ್ತೆ”

“ಹುಂ”

“ಬಿಕೋ ಅಂತ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿಕ್ಕಿ ಕೃಪಗುತ್ತಾ?”

“”

“ಬೇಜಾರು ಕಳೀಲಿಕ್ಕೆ”

“ಹುಂ”

“ರಂಗೂ, ನಿಮ್ಮಷ್ಟು ನಿನ್ನ ಬಯ್ಯೊಲ್ಲ ತಾನೆ ನಾನನ್ನೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ”

“ಯಾಕೆ ಬಯ್ಯಾನೆ?”

“ಅಲ್ಲ ರಂಗೂ. ತನಗೆ ಅಕ್ಕನಾಗುತ್ತೇಂತ”

“ಏಂಪ್ರೆ?”

“ನಾನನ್ನೇಳಿದ್ದು ಕೊಟ್ಟೆವೆ ನಾನು ರಂಗೂ ಎಷ್ಟು ಸುಖವಾಗಿ ಆನಂದದಿಂದ ಕಾಲ ಕಳೀತಿದ್ದೆ.”

ತುಂಬಿದ ಕೂಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಅವಳ ಹೃದಯವು ದಡದಡನೆ ಬಡಿಯತೊಡಗಿತು. ಅದರ ಶಬ್ದವು ಅವಳ ಕಿವಿಗೇ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನ ಬಯಕೆ ಕೈಗೂಡಿತೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ ಮನವು ಉಲ್ಲಸಿತವಾಯಿತು. ಅವನ ಮೊಗವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಳು.

೩

“ಜಿನ್ನೀ, ಜಿನ್ನೀ, ನಾನೇ ಹೇಳ್ತೀನಿ ಅಪ್ಪನಿಗೆ”

“.....”

“ಎನು ಬೇಕು? ಹೇಳೋ.”

“ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಒಪ್ಪಿದ್ರೂ ನೀನು.....”

“ಹುಂ. ನಾನೂ, ನಾನೂ ಒಪ್ಪೇನೆ ಜಿನ್ನೀ”

“.....”

“ನಿಶ್ಚಯವಾಗೂ ಒಪ್ಪೇನೆ ಜಿನ್ನೀ.”

ಆಶಾಪೂರಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವನ ಮೊಗವನ್ನು ನೋಡತೊಡಗಿದಳು. ಅವನೂ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಇದುವರೆಗೆ ಅವಳು ಅರಿಯದ ಲಜ್ಜೆ ಈಗ ಬಂದಿತು. ಮೊಗವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿದಳು.

“ಕೇಳಲಾ ರಂಗೂ?”

“ಹುಂ. ಕೇಳೋ.”

“.....”

“ಕೇಳೋ”

“ರಂಗೂ, ಒಬ್ಬನೇ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಜಾರಾಗುತ್ತೆ. ಆ ನಿನ್ನ ಕೊಳಲ್ನ ನಂಗೆ ಕೊಡ್ತೀಯಾ? ಅದನ್ನು ಉದುತ್ತಾ ಬೇಜಾರು ಕಳ್ಳೊಡ್ತಿದ್ದೆ.”

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ಅವನ ಹತ್ತಿರವೇ, ಅವನ ಮೈಗೆ ತಾಗಿ ಕೊಂಡು ಅವನ ಮೊಗವನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ರಂಗಿ ಅವನು ಕೊಳಲು ಕೇಳದೊಡನೆಯೇ ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ಗಂಟು ಮೋರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು!

ಅದೇಕೆ ಎಂಬುದು ಜಿನ್ನಿಗೆ ಇಂದಿಗೂ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ!

.....

ಮಹತ್ವಾಧನೆ

“ ಎಲ್ಲಿವರಿಗೆ ಅಂತ ಅನುಭವಿಸುವುದಪ್ಪ, ಸಾಕು. ಇನ್ನೇನು ತಡೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಮರಣವೇ ಗತಿ.” ಹೀಗೆಂದು ಮಹದೇವಯ್ಯನು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಹಾಗೇ ಒಂದು ಸಲ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಒರಗಿ ತನ್ನ ಆಫೀಸನ್ನೂ ಮತ್ತು ಎದುರಿಗೆ ಕಾಣುವ ಸೌತ್ ಪೆರೇಡ್ ಮೈದಾನವನ್ನೂ ನೋಡಿದನು. ಏನೋ ತಲೆ ತುಂಬ ಅಲೋಚನೆ ತುಂಬಿದೆ.

ಮಹದೇವಯ್ಯನು “ಯೂ ಡೈ ವಿ ಗಿವ್ ಮನಿ ಇನ್ಸೂರೆನ್ಸ್ ಕಂಪೆನಿ” ಬೆಂಗಳೂರು ಶಾಖೆಯ ಸ್ವಾಮ್ಯಾಪಕ. ಕೈ ತುಂಬ ಸಂಬಳ, ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೆ ಆಳು, ಸೌತ್ ಪೆರೇಡ್ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ ಆಫೀಸು. “ಸುಖ ಪುರುಷನಯ್ಯ ನೀನು” ಅಂತ ದಿನಕ್ಕೆ ಸಾವಿರುಸಲ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮಹದೇವಯ್ಯನು ಕಷ್ಟ ಅವನಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಈ ಹೊತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಗೆ ಆಫೀಸಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮರಣವೇ ಶರಣೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅದೇನು ವಿವೇಚನೆ ಇಲ್ಲದೆ ಬಂದ ನಿರ್ಧಾರವಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಸಾಯುವುದೇ ಸುಖವೆಂಬ ಯೋಚನೆ ಬಂದಲಾಗಾಯ್ತು ಈಕ್ಷಣದವರೆಗೆ ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ಚರ್ಚಿಸಿ ಈ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ದಾಸರು ಹೇಳಿದಂತೆ “ಈಸಬೇಕು ಇದ್ದು ಜೈಸಬೇಕು” ಎಂಬುದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆ ಅಥವಾ ಹುಂ ಈಸಲಿಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳ, ಶಕ್ತಿ ಇದ್ದರಲ್ಲವೇ ಜೈಸುವ ಹಂಬಲ. ಅದೆಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂದಮೇಲೆ ಮರಣವೇ ಗತಿ. ಹೀಗೆ ಬಂದಿದೆ ಅವನ ನಿರ್ಧಾರ. ಕಾರಣ? ಕಾ . . ರ . . ಣ! ಅಯ್ಯೋ ಅದು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿದೀತು? ಬೇರೆಯವರು ಯಾರು ಅವನಂತೆ ಅದರಿಂದ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಅದರ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದು ಹೇಗೆ? ಬರೀ ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಅದು

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಅರಿವಾಗಲಾರದು. ಅವನಿಗೆ ಬರುವ ಅರ್ಜೀರ್ಣದ ಹೊಟ್ಟೆಸೋವು ಅಬ್ಬಬ್ಬ ಇಡೀ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ಲಿಗೇ ಹೇಳಿದರೂ ತೀರದು !

ಅವನಿಗಾದರೂ ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಎಷ್ಟು ಅಂತ ಔಷಧಿ ಮಾಡಿಯಾನು ? ಅದಕ್ಕೋಂದು ಗಡಿ ಮಿತಿ ಇಲ್ಲವೆ ! ಮುತ್ತಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದ್ದಳೆಂದು ಮೆಣಸಿನ ಕಾಳಿನ ಕಷಾಯದಲ್ಲಿ ಈಜಾಡಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲಾ “ಪತಿ” ಡಾಕ್ಟರನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲಾ ಜಾಹೀರಾತನ್ನೂ ಓದಿ ಔಷಧಿ ತರಿಸಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದನು. “ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಜನಿಸುವ ಹೈಡ್ರೋಕ್ಲೋರಿಕ್ ಆಸಿಡ್ನು ಆರಂಗುಲದ ಚಾಪೆಯನ್ನು ಸುಟ್ಟುಹಾಕುತ್ತದೆ. ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯು ಗತಿ ಏನು. ಪ್ರೀಮಿಯರ್ಸ್ ಪರ್ಯಿ ಪ್ರಿವೆಂಟರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿರಿ” ಎಂಬುದನ್ನು ಓದಿ ನಾಲ್ಕು ಗ್ಯಾಲನ್ ಹೈಡ್ರೋಕ್ಲೋರಿಕ್ ಆಸಿಡ್ನನ್ನು ನ್ಯೂಟ್ರಲೈಸ್ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಮಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ತರಿಸಿ ತಿಂದನು. ಅಂತರಂಗದ ಶುದ್ಧಿಯಾಗಲೆಂದು ಆಂಡ್ರಾಸರ ಆಲ್ಬಲ್ಮಿನ್ ಪುಡಿಯನ್ನು ಪಂಚಕಜಾಯಿ ವಂತೆ ಪೂರೈಸಿದನು. ಕಲ್ಲನ್ನು ತಿಂದರೂ ಕರಗಿಸುವಂತಹುಬಾದ ಕಷ್ಟನ ರವರ ಕ್ರೌನ್ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿನ ಸಮುದ್ರವನ್ನೇ ಕುಡಿದು ಅಭಿನವ ಅಗಸ್ತ್ಯನೇನಿಸಿದನು. ಆಯುರ್ವೇದದ ಅಗ್ನಿರಸ-ಅಗ್ನಿ ತುಂಡಿಗಳನ್ನು ಮುಕ್ಕಿದನು. ಊಹುಂ ! ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ ಅಂದಮೇಲೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನೋಡುವುದು.

ಆಫೀಸು ಗಡಿಯಾರವು ಮೂರು ಗಂಟೆ ಹೊಡೆಯಿತು. ಮರಣದ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ ಚಲಿತನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಮಹದೇವಯ್ಯ ! ಸಾಯುವುದಂತೂ ಸರಿ. ಮುಂದೇನು ? ಮುಂದೇನು ? ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ತೊಡರಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಅಂದರೆ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ತನ್ನ ಆಸ್ತಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಗತಿಯೇನು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಸಾಯುವ ರೀತಿ ಹೇಗೆ ? ಛ ! ಇದೂ ಒಂದು ತರಹೆಯ ಕಷ್ಟವೇ. ಹೆಂಡತಿ

ಮಹತ್ವಾಧನ

ಮಕ್ಕಳಂತೂ ಇಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ನಿರಾಲೋಚನೆ. ಇನ್ನು ಬ್ಯಾಂಕ್ ನಲ್ಲಿರುವ ಆರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು. ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು. ಮರಣ ಶಾಸನವನ್ನು ಬರೆಸಲು ಲಾಯರರ ಹತ್ತಿರ ಹೋದರೆ ತನ್ನ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿ ಮೇಜಿನ ಡ್ರಾ ಎಳೆದು ಚೆಕ್ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆಗೆದನು. (೧) ತನ್ನ ಅಕ್ಕನ ಮಗ. ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಂಭ ಜಾಸ್ತಿ, ಷೋಕಿ ಹುಚ್ಚು. ಕೊಟ್ಟ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕ್ರೀಂ ಹೇರಾಯಲ್ ಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ. ಅಯ್ಯೋ! ಏನಾದರೂ ಸಾಯಲಿ. ನೋಡಿ ಸಂಕಟ ಪಡಲಿಕ್ಕೆ ತಾನಿದ್ದರಲ್ಲವೆ! ಅವನಿಗೆಂದು ಒಂದು ಚೆಕ್ ನ್ನ ಬರೆದನು. (೨) ರಾಮಾಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಪಾಪ ತನಗೆ ಬಿಸಿನೆಸ್ ಮಾಡಲು ತುಂಬ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಏನೋ ದುಡ್ಡಿನಾಸೆ ಬಡವ. ಇರಲಿ. ಅವನಿಗೊಂದು ಚೆಕ್ ಬರೆದುಡಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಎಂಟು ವಿಭಾಗ ಮಾಡಿ ಅವರವರಿಗೆ ತನ್ನ ಕೊನೆಯ ಕಾಗದವನ್ನು ಬರೆದು ಮುಗಿಸಿದ. ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಉಳಿದ ಚೆಕ್ ಗಳನ್ನು ಹರಿದು ಒಂದು ಲಕೋಟಿ ತುಂಬಿ ತನ್ನ ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಮುಚ್ಚುವಂತೆ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಬರೆದನು. ಇದಿಷ್ಟಂತು ಆಯಿತು. ಇನ್ನು ಎರಡನೇ ವಿಷಯ, ಸಾಯುವ ಬಗ್ಗೆ. ರಿವಾಲ್ವರೇ, ಹಗ್ಗವೇ, ವಿಷವೇ, ಕೆಂಪಾಂಬುಧಿ ಕೆರೆಯೇ? ಒಂದೊಂದರ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ವಿಷವೇ ಸರಿ ಎಂಬ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಬೋರಾ ಎಂದು ಕೂಗಿದನು. ಬೋರನು ಸಾವಿಾ ಎಂದು ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

“ ಬೋರಾ, ಟೈಪಿಸ್ಟ್ ಗಳು ಬಂದಿತಾಳೇನೋ ? ”

“ ಹೂಂ ಬಂದಿತಾರೆ ಸ್ವಾಮಿ ಈಗ ”

“ ಹಾಗಾದರೆ ಕರೆ ಅವಳನ್ನು ”

“ ಸರ್ ”

“ ಕರ್ಮಿ ”

ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದವಳು ಮಿಸ್ ಟೀಕ್ಸೆಟ್ ಹಾರ್ಡ್. ಅವನ ಸೈನೋಟ್ರಿಪಿಸ್ಟ್. ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್‌ಳು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ನೀಟಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ವಯಸ್ಸು ೨೮ ಆದರೂ, ತನ್ನ ರೂಪ, ನಡತೆ, ನೀತಿ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಬೆಲೆ ಬಹಳ. ತಾನು ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟರೆ ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನನ್ನೇ ನೋಡುವರೆಂದು ಅವಳ ಎಣಿಕೆ. ಯಾರಾದರೂ ಮಾತನಾಡಿಸ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನಂತಹ ರೂಪವತಿಯನ್ನು ನೋಡಿಲ್ಲ, ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗುವೆಯಾ ಅಂತ ಕೇಳುತ್ತಾರೆಂದು ಅವಳ ಗಣನೆ. ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೂ ಇಲ್ಲದ ಅನುಮಾನ. ಮಹದೇವಯ್ಯನು ಕರೆದನು.

“ ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್ ”

“ ಸರ್ ”

“ ಈ ದಿನ ತುಂಬ ಕೆಲಸವಾಗಿರಬೇಕು ”

“ ಹೌದು ಸರ್ ”

“ ತುಂಬ ತೊಂದರೆಯಾಯ್ತೇನೋ ಇದೊಂದಿಷ್ಟು ಲೆಟರ್ ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿರಾ ” ?

ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್‌ಳ ಮುಖವು ಕೆಂಪಾಯಿತು, ಏನೋ ಒಂದು ಆಲೋಚನೆ ಬಂದು. ಮಹದೇವಯ್ಯನು ಸ್ವಾಂಸಿಗೊಂದು ಡ್ರಾ ಎಳೆದನು. ಸ್ವಾಂಸಿನ ಜೊತೆಗೆ ತನ್ನ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆಂದು ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದ ರೆಡಿಮನಿ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳು ಕಂಡವು. ಇದನ್ನೇನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಅವನ ಯೋಚನೆಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಥಟ್ಟನೆ ತಲೆಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು ಆ ಹಣವನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕೆಂದು.

“ ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್ ” ಅವನು ಮೃದುವಾಗಿ ಕರೆದನು.

ಅವಳು ಮೌನವಾಗಿದ್ದಳು.

“ ನೀವು ನನ್ನ ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ ಆರು ವರ್ಷಗಳಾದುವು ”

“ ಹೌದು ಸರ್ ”

ಮಹತ್ವಾಧನೆ

“ನಾನು ನಿಮಗೆ ಏನೊಂದು ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ” ಅವನು ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅವಳೆದುರು ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟನು.

“ಸರ್”

“ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ ನೀನು ಸಂತೋಷ ಪಡುವೆ ಎಂದು. ಅಲ್ಲವೆ ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್”

ತಾನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಮಯವು ಬಂತೆಂದು ಅವಳಿಗೆನ್ನಿಸಿತು. ಮಹದೇವಯ್ಯನ ಮುಖದ ನೀರಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ತಯಾರಾದಳು.

“ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. ನಾಳು ಬೀದಿ ಹೆಂಗಸೆಂದು ತಿಳಿದಿರೇನು? ಇಷ್ಟು ದಿನ ನಾನು ಏನೋ ಅಂತಿದ್ದೆ. ಇವತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಬಣ್ಣ ಬಿಚ್ಚಿದಿರೋ”

“ನೋ ನೋ ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್. ನೀವು ತಪ್ಪು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡು” ಅವನ ಮಾತು ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ.

“ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ನೀವು ಹೀಗೆಲ್ಲ ಮಾಡುತ್ತೀರೆಂದು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ, ಸಂಬಳಕ್ಕಿರುವ ಸೈನೋಟೈಪಿಸ್ಟ್‌ಗಿರ ಬಹುದು. ಅಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ”

“ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನನಗೆ ಬೇರೆ ಯೋಚನೆ”

“ಅದೇ ಹೇಳಿದ್ದು. ಇಷ್ಟು ದಿನ ಸ ಕಾದಿರೇನೋ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕಲೆಂದು. ಅಯ್ಯೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು, ಎಫ್ಪೋ ಒನ್ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಹಲೆಯೋ ಅಪ್ಪವೇ ಒನ್ ಯೋಗ್ಯತೆ ತೆರಿಂಜಿದು”

“ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಕೇಳಬಾರದೇ”

“ಕೇಳೋದೇನು ಮುಖ, ಕಣ್ಣು, ನಡತೆ ನೋಡಿ ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರೆನೆ”

“ಎಲಾ ಹೆಂಗಸೇ” ಮಹದೇವಯ್ಯನು ಕುಸಿದುಬಿದ್ದನು.

“ನಿಮ್ಮಂತವರು ಸಂಬಳಕ್ಕಿರುವ ಸೈನೋಟೈಪಿಸ್ಟರ ಮೇಲೆ ಈ ರೀತಿ”

“ಅಯ್ಯೋ ಅವಿವೇಕಿ” ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಮಹದೇವಯ್ಯನ ಮಾತು ಕಟ್ಟಿತು.

“ನಾನಂದರೇ ಏನೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆಯೋ, ಸರ್ ಇನ್ನಿ ಕಿ ಪೋರುಂ ಒನ್ ಅಫೀಸು” ಮಿಸ್ ಟೆಕ್ನಿಟ್ ಹಾರ್ಡ್‌ಗಳು ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ನಡೆದಳು. ಮಹದೇವಯ್ಯನ ಕೋಪ ಮಿತಿಮೀರಿತು. ಎದ್ದು ನಿಂತನು. ಹಾರ್ಡ್‌ಗಳು ಒಂದೇ ಹಾರಿಕೆಗೆ ರಕ್ತೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳು.

“ಅಯ್ಯೋ ಕೃತಘ್ನಳೇ” ಮಹದೇವಯ್ಯನು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಕೃತಘ್ನರಾದರೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಅವನ ಸಾವಿನ ನಿರ್ಘೋರದ ತಳಹದಿಯು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಅದರಿ ಉದುರಿತು. ಭೇ ತಾನು ಸಾಯಬೇಕು. ಸತ್ತು ಇಂತಹ ಕೃತಘ್ನರನ್ನು ಬಿಳಸಬೇಕು. ಕೇವಲ ಹುಚ್ಚುತನ ತನ್ನದು ಎನ್ನಿಸಿತು. ಆರುಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಎಂಟು ಚೆಕ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಕಾಗದಗಳ ಕಡೆ ಕೈ ಹಾಕಿದನು. ಅಲ್ಲೇನಿದೆ! ಅವನ್ನು ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾಡಲು ಹಾರ್ಡ್‌ಗಳು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದಳೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಲು ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥ ನಿಮಿಷವಾಯಿತು.

“ಬೋರಾ” ಒಮ್ಮೆ ಆ ಕಾಗಡುಗಳು ಪೋಸ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದವೆಂದರೆ ತೀರಿತು ನನ್ನ ಗತಿ ಎನ್ನಿಸಿತು.

“ಬೋರಾ”

“ಸಾವಿಾ”

“ಹೊರಗಡೆ ಕಾರಿದೆಯೇನೋ”

“ಇಲ್ಲ ಸಾವಿಾ, ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕರೆಯಲು ಹೋಗಿದೆ”

ಸರಿ ಇದೂ ಒಂದು ಕಷ್ಟ. ಹೊರಗೆ ಬಂದು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡಿದನು. ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್‌ಗಳು ಎಂಪೈರ್ ಟಾರ್ಕೆಸಿನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಒಂದೇ ಉಸಾರಿಗೆ ಓಡಿದನು “ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್

ಮಹತ್ವಾಧನ

ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್ " ತೇಕುತ್ತ ಕೂಗಿದನು. ನೂರಾರುಜತೆ ಕಣ್ಣುಗಳು ಇವನನ್ನೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿದುವು. ಅವಳಿಗೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಇವನು ಕೂಗುತ್ತ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು, ಈ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಕಾಮ ಸನ್ನಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

" ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್ ಒನ್ ಮಿನಿಟ್ " ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮಾನ ತೆಗೆಯುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನಿಸಿತು ಅವಳಿಗೆ. ಒಂದೇ ಸಲ ಅವಳು ಕಾಲಿಗೆ ಸ್ಪೀಡ್ ಕೊಟ್ಟಳು.

" ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಲ್ಲಿರಿ ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್ " ಕೂಗಲಾರದೆ ಕೂಗಿದನು

ಅವಳು ಓಡುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಮತ್ತೂ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿದನು. ಅಂತೂ ಅವಳ ಬೈಬಲ್ ಟ್ರಾಕ್ಟ್ ಹತ್ತಿರ ಬರುವಾಗ ಗಪ್ಪನೆ ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದನು. ಅವಳು ಹೋ ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು. ಚೌಕದಲ್ಲಿ ಡ್ಯಾಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪೋಲೀಸರವನು ಇತ್ತ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು.

" ಏನು ಸಾರ್ ಅದು " ಮಹದೇವಯ್ಯನು ಅವಳ ಕೈ ಬಿಟ್ಟ.

" ಅದೂ ಅದೂ ಆ ಲೆಟರ್ಸ್ "

ಪೋಲೀಸರವನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದನು, ಅವಳು ಎರಡೂ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಲಕೋಟೆಗಳನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು.

" ಏನು ಚೋರಿ ಎನ್ನಾರ್ ? "

" ನೋ ಮಿಸ್ಟರ್ ಅವಳೇ ಪೊಲೀರಿಂದ ಈ ಲೆಟರ್ಸ್ ಪೋಸ್ಟ್ ಪಣ್ಣಿರ್ದಕ " ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್‌ಳು ತನ್ನ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದಳು.

" ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ಗಲಾಟೆ ಏಕೆ. ಅವರ ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ "

ಮಿಸ್ ಹಾರ್ಡ್‌ಳು ಮುಖತಿರುವಿ ಐದಕ್ಕರದ ಒಂದು ಶಬ್ದವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿ ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಎಸೆದಳು.

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಐದುಗಂಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಎರಡು ಫ಼ರ್ಲಾಂಗ್ ಓಡಿ ದಣಿದು ಹೋಗಿದ್ದ ಮಹದೇವಯ್ಯನು ಸುಸ್ತಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಏನೋ ಮಲಗಿದರೆ ಸಾಕೆನ್ನಿಸಿತು. ಮಾರನೆಯ ಡಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದಾಗ ಮೈ ಕೈ ಎಲ್ಲ ನೋವು. ಅದರೂ ಉತ್ಸಾಹವಿತ್ತು. ಕಾಫಿ ಇಡ್ಲಿ ಸಾಂಬಾರು ಎಲ್ಲ ಆಯಿತು. ಅದರೆ ಒಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯ! ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ! ಹೊಟ್ಟೆ ನೋವೆ ಇಲ್ಲ! ಆಗ ಮಹದೇವಯ್ಯನಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯ ವಾಯಿತು. ತನಗೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ವ್ಯಾಯಾಮಬೇಕೆಂಬುದರ ಅರಿವಾಯಿತು. ಈಗ ಅವನು ಜಿಲ್ಡ್ ಯುವರ್ ಬಾಡಿ ಫಿಸಿಕಲ್ ಕಲ್ಚರ್ ಇನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ!

.

ಶಾಂ ತಿ

ಆ ರಾತ್ರಿ ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿ ಎರಡೇ ತುತ್ತು ಊಟಮಾಡಿ ಆಪೋಶನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಎದ್ದ. “ ಇದೇನೋ ನಾಣೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಊಟ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಮೇಲೆ ತಿಂಡಿಯನ್ನೂ ತಿಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೋ ಹೀಗೆ? ” ಎಂದು ನೊಂದು ನುಡಿದಳು ಅವನ ತಾಯಿ. ಏನೋ ಹಸಿವೇ ಆಗಿಲ್ಲಮ್ಮ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿ ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಕೈ ತೊಳೆದುಕೊಂಡೇಬಿಟ್ಟ. “ ಯಾಕಪ್ಪ ಅಡಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ವೇನೋ ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಸಂಜೆ ತೋಟದ ಕಡೆಗೆ ವಾಕಿಂಗ್ ಹೋಗಿದ್ದ. ಹಿಂತಿರುಗು ವಾಗ ಕೆರೆಯ ಏರಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ತೋಟದ ಮಗ್ಗುಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ ತಟಕ್ಕನೆ ನಿಂತ. ನಾಲ್ಕರು ಮಾರು ದೂರದಲ್ಲಿ ಬೇಲಿಗೆ ಹಬ್ಬಿದ ಬಳ್ಳಿಯಿಂದ ಮಲ್ಲಿಗೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತ ಅವಳು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅವನನ್ನು ಅವಳು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿಗಾದರೂ ಅವಳ ಮುಖ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವಳ ನಿಲುವಿಕೆ ಆಳನಗಳು ಅವನಿಗೆ ಚಲುವಾಗಿ ಕಂಡವು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮುಂದೆ ಬಂದನು. ಆಗ ಅವಳು ಇವನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದಳು. ನಿಜವಾಗಿ ಯೂ ಚೆಲುವೆ ಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕಂಡಾಗಿನಿಂದ ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿ ಹೀಗಾಗಿದ್ದ! ತನಗೆ ತಾನುಯದೆ ಅವಳನ್ನು ಪ್ರೇಮಿಸಿದ್ದ ಅವನು!

ಊಟಮಾಡಿ ಕೈ ತೊಳೆದವನೇ ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಮನೆಯ ಮುಂದುಗಡೆ ಆಂಗಳದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ. ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಯಾಗಿ ವಾರದಮೇಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ಕತ್ತಲು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬರೀ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ಎಲ್ಲವು ಅತಿ ಮ ಸು ಕು ಮ ಸು ಕಾ ಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅನತಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಅಡಿಕೆ ತೋಟದಿಂದ ಗಾಳಿ

ತುಂದಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಸುಳಿದ ಸುಯ್ಯೆಂಬ ಶಬ್ದ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಾರಾಯಣ ಮೂರ್ತಿಗೆ ಅಗ ಅವುಗಳೆಲ್ಲದರ ಕಡೆ ಲಕ್ಷ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಏನೂ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ; ಯಾವುದೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ! ಅವನ ತಲೆ ತುಂಬ ಅವಳ ಯೋಚನೆಯೇ ತುಂಬಿತ್ತು. ಅವಳು ಯಾರಾಗಿದ್ದಾಳೆಂದು ಹಲವು ಪರಿ ಯೋಚಿಸಿ ಬಗೆಹರಿಯದೆ ಕುಳಿತಳು. ಅವಳಿಗೆ ಲಗ್ನ ನಾಗರಬಹುದೇ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಈ ಯೋಚನೆ ಬಂದಾಗ ದೇಹ ಒಂದು ಸಲ ಪುಳುಕಿತವಾಯಿತು. ಸಂಜೆ ತಾನು ತೋಟದ ಬಳಿ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಅವಳ ಕಾಲ್ಪೆರಳುಗಳನ್ನು ನೋಡಬೇಕಿತ್ತು ಎಂದುಕೊಂಡನು. ತಮ್ಮ ಊರಿನ ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿಯರ ಪರಿಚಿತಿ ತನಗಿಲ್ಲವೇ? ಅವಳು ಬೇರೆ ಊರಿನವಳೇ ಇರಬೇಕು. ಪುನಃ ಅವಳನ್ನು ಮನದಣಿಯೆ ನೋಡಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡನು. ಒಳಗಿನಿಂದ ತಾಯಿ ಕೂಗಿದರು, “ನಾಣೂ ಮಲಸಲು ಹೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲವೇನೋ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುವೆ, ಒಳಗೆ ಬಾರೋ” ಎಂದು.

ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿ ಎಷ್ಟು ತಲೆಬಾಗಿಲನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೋದ.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿ, ಅವನ ಚಿಕ್ಕತಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅವನ ತಾಯಿ, ಹೀಗೆ ಮೂವರೇ ಇರುವುದು. ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆಂದು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವರ್ಷದ ಮೇಲಾಗಿತ್ತು. ಅದೇ ಜೇಸಿಗೆಯ ರಜಕ್ಕೆ ಊರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಊರಿಗೆ ಬಂದ ಮೊದಲ ನಾಲ್ಕೈದು ದಿನಗಳನ್ನು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದಿದ್ದನೇ ಹೊರತು ಊರಿನ ಯಾರನ್ನು ಕಂಡೂ ಮಾತಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ ನಾಲ್ಕನೆಯ ದಿನದ ಸಂಜೆ “ಸಾಕಿಂಗ್” ಹೋದಾಗಲೇ ಅವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾದ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾದ ಒಂದು ಹೊಸ ಅನುಭವ ಆಸೆ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಮೂಡಿದುವು. ಅವನ ಹಸಿವು ನಿದ್ರೆಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಒಡಿದುವೋ. ಅವನ ಲಕ್ಷ್ಯವೆಲ್ಲ ಒಂದೆಡೆ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು!

ರಾತ್ರಿ ಸುಮಾರು ಮೂರುಗಂಟೆಯವರೆಗೂ ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಯಾರನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಬಗೆಹರಿಯದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಮಲಗಿದ.

ಲಲಿತಳು ನಮ್ಮ ಊರಿನ ಪಟೇಲ ರಾಮಯ್ಯನವರ ಅಕ್ಕನ ಮಗಳು. ಅವಳು ಅಫಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ತಬ್ಬಲಿಯಾದುದರಿಂದ ಸೋದರ ಮಾವನ ಮನೆ ಸೇರಬೇಕಾಯಿತು. ಗುಣ ನಡತೆ ಮಾತು ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಳು. ಮದು ವೆಯ ವಯಸ್ಸು ಬಂದು ಒಂದೆರಡುವರ್ಷಗಳಾಗಿತ್ತು.

ಅವಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕಂಡೇನೆಂಬ ಅಸೆಯಿಂದ ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಅದೇ ಕಡೆ ವಾಕಿಂಗ್ ಹೋದ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಅವಳ ದರ್ಶನ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೊಂದು ದಿನ ಏನೋ ನೆಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪಟೇಲರ ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಬಂದವನೆಂದು ಉಪಚಾರಗಳೆಲ್ಲ ಆಯಿತು. ಲಲಿತಳ ದರ್ಶನವೂ ಆಯಿತು. ಅವಳಿಗೆ ಲಗ್ನವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನೇ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದನು.

ಪಟೇಲರ ಮನೆಗೆ ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿಯ ತಿರುಗಾಟ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು! ಅವಳ ಪರಿಚಯ ಜಿನ್ನಾಗಿ ಆಯಿತು. ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕೆರೆಯ ಏರಿಯಮೇಲೆ, ಹೂ ಕೊಯ್ಯುವಾಗ, ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ, ಸಕ್ಕದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ—ಹೀಗೆ ಹಲವು ಕಡೆ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡನು. ಸರಸ್ವರ ಮಾತು ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಜಿಕೆ ಅಳುಕುಗಳು ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೊಡನೆ ಒಡನಾಟ ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆಲ್ಲ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸಿದನು. ಆದರೆ ತನ್ನ ಆಸೆಯನ್ನು ತಾಯಿಯೊಡನಾಗಲೀ, ಇತರರೊಡನಾಗಲೀ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸರೀಕ್ಷೆಯ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ನೋಡಲು ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿ ಮೂರುದಿನದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಊರಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ

ಅವನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಕಳೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಮಾತು ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ ತುಂಬಿತ್ತು. ಅವನು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಿದ್ದನು.

ರಾತ್ರಿ ಊಟ ಮಾಡಿ ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ತಾಯಿ ಅಡಿಕೆಎಲೆಯನ್ನು ಮೆಲ್ಲುತ್ತ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದವರು “ ಪರೀಕ್ಷೆ ಸೋಸಿಗೆ ಒಂದು ಲಗ್ನ ಗೊತ್ತಾದಂಗಾತು ” ಎಂದರು. ಅವರ ಮುಂದಿನ ಮಾತು ಹೊರಬೀಳುವುದರೊಳಗಾಗಿ ನಾರಾಯಣ ಮೂರ್ತಿ ಆಂ ಎಂದು ಕಣ್ಣುಗಳೆಸಿ ತಾಯಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದ ! ಆ ಹರಳೆಣ್ಣೆಯ ದೀಪದ ಬೆಳಕು ಸಾಲಿಲ್ಲವೋ ಅಥವಾ ಅವನ ತಾಯಿ ಗಮನಿಸಿಲ್ಲವೋ ಅಂತೂ ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಆದ ಭಾವಬದಲಾವಣೆ ಅವಳಿಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ ! ಅವನಿಗಾದ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಅರಿವು ಅವಳಿಗಾಗಲೂ ಇಲ್ಲ. ತಾಯಿ ಮತ್ತೆ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದಳು.

“ ಕಡೇ ಮನೆ ಗೋವಿಂದಗೆ ಕೊಡಕ್ಕು ಅಂತ ನಿಕ್ಕೆ ಆತು. ಜಾತಗ ಲಾಯಖ್ವಾಗಿ ಕೊಡ್ತಡ. ಶಷ್ಟಾಟಕ ಏನೂ ಇಲ್ಲಡ, ಒಳ್ಳೇದಾತು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ತಮ್ಮ ಮಾತಿನಿಂದ ಮಗನಿಗೆ ಎಂಥ ವೇಧನೆಯಾಯಿತು, ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಂಥ ಅಂದೋಳನ ನಡೆಯತೊಡಗಿತು ಎಂಬುದನ್ನು, ಪಾಪ ಅವರು ಅರಿಯರು.

ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿಗೆ ತಾನೆಲ್ಲಿರುವೆನೆಂಬುದರ ಅರಿವು ಇಲ್ಲದಾಯಿತು. ಮನೆ, ಮಾಳಿಗೆ, ದೀಪ ಎಲ್ಲವೂ ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ತನಗೆ ತಾನರಿಯದೆಯೇ ಎದ್ದುಹೋಗಿ ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ಉರುಳಿಕೊಂಡನು. ಅರಿವು ಬಂತು ಮನಸ್ಸು ಸ್ಥಿಮಿತಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ತಲೆದಿಂಬು ಕಣ್ಣೀರಿಂದ ತೋಯ್ದು ಹೋದುದನ್ನು ಕಂಡನು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಅವನ ಮಾತುಕತೆಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾದುವು. ಊಟ ಉಪಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತುಗೊತ್ತುಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕದಲದಾದನು.

ಗೋವಿಂದನು ಅವನ ಬಾಲ್ಯಸ್ನೇಹಿತ. ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೂಡಿ ಆಡಿ ಬೆಳೆದವರು. ಆದರೆ ಅಂದಿನಿಂದ ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿ ಅವನನ್ನು ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಯಾವುದೂ ಬೇಡವಾಗಿತ್ತು.

“ ಎಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಪರಿಕ್ಷೆ ಪಾಸಾಯಿತಂತೆ. ಹೊರಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೂ ಕಾಣುವುದೂ ಇಲ್ಲ ” ಎಂದು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವನ ತಾಯಿ “ ಪಾಪ ಅವನು ಪರಿಕ್ಷೆಗೇ ಎಂತ ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಓದಿ ಸುಸ್ತಾಗಿರಬೇಕು. ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟೇ ಮಾತಿಲ್ಲ, ಕತೆ ಇಲ್ಲ, ಊಟವಿಲ್ಲ, ಉಡಿಗೆ ಇಲ್ಲ ” ಎಂದು ಉಸಿಗರೆದರು.

ಲಲಿತಳ ಮದುವೆ ಇನ್ನೊಂದುವಾರವಿದೆ ಎನ್ನುವಾಗ ನಾಣಿ ಯಾರೋ ಗೆಳೆಯರೊಬ್ಬರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಊರಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಸ್ಥಳ ಬದಲಾವಣೆ ಆದರೆ ಮಗನ ತನುಮನ ಗಳಿಗೆ ಶಾಂತಿ ಸಿಗಬಹುದೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡು ಅವನ ತಾಯಿಯು ಸುಮ್ಮನಾದರು.

ರಜೆ ಕಳೆದು ಪುನಃ ಶಾಲೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ನಾರಾಯಣ ಮೂರ್ತಿ ಮುಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆಂದು ಹೊರಟುಹೋದ. ತಿಂಗಳು ಗಳುರುಳಿದುವು. ಒಂದು ದಿನ ಕೋರ್ಟಿನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆಂದು ಅವನ ಊರಿನಿಂದ ಅವನ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರು ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರು ಇವನ ತಾಯಿ ತಮ್ಮನ ಕ್ಷೇಮಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದರ ಜತೆಗೆ ಊರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತ ಲಲಿತೆಯು ಬಸಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಕೊನೆಯ ಈ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಅಸೂಯೆ ಆಶಾಭಂಗ ಅಸಹನೆ ಗಳಿಂದ ನೊಂದು ಬಿಂದು ಕುದಿದು ಹೋಗುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿಗೆ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಒಂದು ಶಾಂತಿ ಬಂದಿತು. ಈಗ ಎಲ್ಲವೂ ಸ್ಥಿಮಿತಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತು.

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಯೋಚನೆಗೂ ನಿಲುಕಲಾರದಷ್ಟು ದೂರ ತಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಇದು ಮಾಡಿತು ಎಂದುಕೊಂಡನು.

ದಿನಗಳು ಎಂದಿನಂತೆ ಉರುಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಉಬ್ಬರವಿಳಿತಗಳೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಲೀ, ಮನದ ಶಾಂತಿಗಾಗಲೀ ಹಿಂದಿನ ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಅಡಚಣೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಕಾಲವೂ ಬಂದಿತು. ಅದನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಊರಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಈಸಲ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಮನಸ್ಸು ಹಗುರ ವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು.

ಊರ ಬಾಗಿಲ ಕೆರೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ತುಂಬ ಜನ ಸೇರಿದುದು ದೂರದಿಂದ ಕಂಡಿತು. ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ಬರುವಾಗ ಏನೋ ಅಪಘಾತ ನಡೆದಿದೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಜನರ ಗುಂಪಿನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಇವನನ್ನು ಮೊದಲು ಗೋವಿಂದನೇ ಮಾತನಾಡಿಸಿದನು “ ಎಲ್ಲಾ ಆಗಿಹೋಯಿತೋ ನಾಣೂ ; ಈಗ ತಾನೆ ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಾಕಿ ಬಂದೆ. ಅವಳ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ಶಿಶು ಒಂದು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿದೆ” ಎನ್ನುತ್ತ ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿಯ ಕಾಲುಬಳಿ ಕುಸಿದುಕುಳಿತನು.

ತನ್ನ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಕರುಣೆ ಇಲ್ಲದೆ ವಿಧಿಯು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿತು. ಗೋವಿಂದನೂ ತನ್ನಂತೇ ಪರಡೇಶಿಯಾದನು ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಮೂರ್ತಿಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಗೋವಿಂದನ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಧಾನ ವಾಗಿ ಊರಕಡೆ ನಡೆದನು ನಾರಾಯಣಮೂರ್ತಿ.

.

ನಾವು ಮಾಡಿದ ಒಂದು ಜಾತ್ರೆ

ಬಹು ದಿನಗಳ ಮಾತು. ಅಂದರೆ ದ್ವಾಪರಯುಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದು ದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ನಾನಿನ್ನೂ ಆಗ ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆನಷ್ಟೆ. ನಮ್ಮೊಂದಿಗಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದೇ ಒಂದು ಪಂಗಡವಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಪಂಗಡದಲ್ಲಿ ನಾವು ಐದಾರು ಜನರಿದ್ದೆವು. ಆಗ ನಡೆದುದು ಇದು. ಕೆಳದಿ ಜಾತ್ರೆ ಬಹು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದು ನಮ್ಮ ಕಡೆ. ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರೆಲ್ಲರೂ ಹೋಗಿ ಬಂದಿದ್ದರು, ಈ ಸಾರಿ ನಾವೂ ಹೋಗಬಾರದೇಕೆ ಎನ್ನಿಸಿತು. ಉಳಿದವರನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸೋಣ ಅಂತ ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ಶಾಮಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಹೋದೆ. “ಎನ್ನೋ ವೆಂಕೂ ಬಂದೇ” ಅಂದರು ಶಾಮಣ್ಣ.

“ಎನ್ನಿಲ್ಲ, ರಾಘು ಇದಾನೇನೋ?” ಎಂದೆ.

“ತೋಟದ ಕಡೆ ಎಲ್ಲೋ ಹೋಗಿರಬೇಕು. . . .”

ಅವರ ಮಾತು ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗಾಗಿಯೇ ನಾನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಗಾಡೀ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಹುಡುಗರು ಎನ್ನೋ ಸಂಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಅಂತ ವಿಚಾರಿಸಲು ನೋಡಲುಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಕಷ್ಟ ಹಿಡಿದು ಕೊಳಗ ತುಂಬಿದಹಾಗಾಯ್ತು ನನಗೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಲು! ಅಂತೂ ಜಾತ್ರೆಗೆ ಹೋಗುವುದು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ಒಬ್ಬ ಗಾಡಿ ಮಾಡಿಸೋಣ ಎಂದ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ನಡೆದೇ ಹೋಗೋಣ ಎಂದ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ “ಲೋ. ಕಡೇ ಮನೆ ಗಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಂತೋ! ನಾವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಗ ಹಿಡಿಯೋಣ” ಅಂದ. ಅಂತೂ ಇಂತೂ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಯಾಗಿ ನಡೆದೇ ಹೋಗುವುದು ಅಂತಾಯಿತು.

ಮಾರನೇ ದಿನ ನೋಡಿದರೆ ಕಡೇ ಮನೆ ಗಾಡಿ ನಮಗೆ ಚಕ್ಕರ್ ಕೊಟ್ಟು ನಡೆದಿತ್ತು. ಸರಿ ಗೋಪಿ, ಶೀನ ಇಬ್ಬರೂ ತಿಂಡಿ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೇ ಬಂದರು. ಅನಂತೂಗೆ, ಅವರಮ್ಮ ರಾತ್ರಿ

ಮುಟ್ಟಾದರಂತೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು ವಿರಾಟರಾಯನ ಮನೆಯ ಭೀಮ ನಾಗಿದ್ದ! ಉಳಿದವನು ರಾಘು. ಅವನು ಕರೆಯೋಣವೆಂತ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹೋದ ನಾನು. ಅಲ್ಲೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ ದೊಡ್ಡ ಗಲಾಟೆನೇ ನಡೆದಿದೆ. ಅವನ ಮನೆಗೆ ಒಬ್ಬ 'ಪಾತಾಳಲೋಕದ ಚಟ್ಟಿ' ಬಂದಿದ್ದ. ಶಾಮಣ್ಣನವರು "ಅವನನ್ನು ಕರಕೊಂಡ್ಲೋಗ್ರಾ ಪಾಪ! ಹಾದಿ ತಿಳಿಯದು" ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ರಾಘು "ಅವನು ಖಂಡಿತ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ಬೇಡ" ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಅಂತೂ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿ ಪಾತಾಳಲೋಕದವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡೇ ಹೊರಟೆವು. ನಮ್ಮ ಸರಂಜಾಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಹೊರಡುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಿಸಿಲು ಮರದ ತುದಿಗೆ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟದ್ದೇ ತಡ, ಗಂಗೆಮ್ಮ ಬಂದು "ಅಪ್ಪೀ, ಯಮ್ಮನೇ ಕೂಸಿಗೆ ಒಂದು ಚೌಲೀ ಬಾಲ ಬೇಕಡ, ತಂದುಕೊಡ" ಅಂತ ರಾಗ ಎಳೆದಳು. ರಾಮಣ್ಣನವರ ವೆಂಕಮ್ಮ ಬಂದು, "ವೆಂಕೂ ನೋಡ ಯಮ್ಮನೇರ ಹೆತ್ತೆ ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೇಳಿದ್ದು ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಮಂಗಳ್ಗೋರಿಗೆ ಆರ್ಥಿ ಎತ್ತಲೆ ಗಿಣಿಲು ಒಂಮೂ ಇಲ್ಲ. ನಾಕು ಜೊತೆಗಿಣಿಲು ತಂದ್ಬೊಡ" ಅಂದರು. ನಾಲ್ಕನೆ ಮನೆ ಜೋಡುಗುಮ್ಮ ಬಂದು (ಜೋಡುಗುಮ್ಮ ಅಂತ ಶೀನಿ ಇಟ್ಟು ಹೆಸರು. ಅವರ ನಿಜವಾದ ಹೆಸರು ವೆಂಕಪ್ಪ ಅಂತ. ಏನು ಹೇಳಿದರೂ ಅವರು ಹುಂ ಹುಂ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಜೋಡುಗುಮ್ಮ ಅಂತ ಹೆಸರು ಬಿತ್ತು.) "ಹುಡುಗ್ರಾ ಹಂಡೆ ದರ ಹ್ಯಾಗಿದ್ದೂ ಕೇಳುಂಡು ಬರೊ. ಅಡಿಕೆ ಕುಚ್ಚಲೆ, ಒಂದು ಹಂಡೆ ಬೇಕಾಯ್ತು" ಅಂತ ಅಂದ. ಹೀಗೆ ನಾವು ಇದ್ದು ಬಿದ್ದ ಕೆಲಸವನ್ನೆಲ್ಲ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ನಡುಮನೆ ಸೀತಕ್ಕ, ರಾಮಣ್ಣ ಇವರೆಲ್ಲ "ತೇರು ಮಾಡಲೆ ಹೊರಟ್ರಿನ್ಯಾ" ಎಂತ ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಹೊಂಕುಟ್ಟಿ, ಎಲ್ಲರೂ ಸಸ್ತಸ್ವರಗಳಲ್ಲಿಯೂ "ಜ್ವಾಕೇ" (ಜೋಕೆ) ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕೂಗುವುದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ

ಊರು ಬಿಡುವುದಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ನೋಡಿದ್ದರೆ “ ಈ ಊರಿನ ರಾಮನನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೇನೋ ” ಅಂತ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಊರು ದಾಟಿದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮದೇ ರಾಜ್ಯ! ಹರಟೆಗೆ ಶುರುವಾಯಿತು. ಶೀನ ತಾನು ಮೂವನ ಮನೆ ಹಬ್ಬ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಸುದ್ದಿ ಹೇಳಿದ. ಗೋಪಿ ತಮ್ಮನೆ ತೋಟಕ್ಕೆ ಕೊಳೇರೋಗ ಬಂದಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ಔಷಧ ಹಾಕಲು ಬೀರ ಬಾರದಿದ್ದದ್ದೂ, ಅಡಿಕೆ ಉದುರಿ ಹೋದದ್ದೂ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಆಳು ಕಾಳುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾರೀ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದ! ಇಷ್ಟೊತ್ತು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದ ರಾಘು ಪಾತಾಳಲೋಕದವನನ್ನು ಗೇಲಿ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ.

“ ಎನ್ನಾ ಭಟ್ಟಿ ಗಂಟೆನಾಗೆ ರೂಪಾಯಿ ಎಷ್ಟಿದ್ರಾ? ”

“ ರೂಪಾಯಿ ಎಲ್ಲಂತ್ರಾ ? ಈ ದಿನದ್ದಾಗೆ, ಯಾರೂ ಸರ್ಫೇನೇ ಕೊಡೋದಿಲ್ಲಾ. ಗಟ್ಟಿ ಹತ್ತಿ ಬರೋ ಖರ್ಚು ಹುಟ್ಟಾದಿಲ್ಲೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಮನೆಲಿರೋದೆ ವಾಸಿ ” ಎಂದ ಭಟ್ಟಿ.

“ ಒಳ್ಳೇ ಮಾತ್ಸಿಂದ ಇದ್ದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಡ್ತೀರೋ ಇಲ್ವೆ ” ರಾಘು ‘ ಮೈನೋಡಿ ಮಾತ್ನಾಡೋ ಮುರ್ಗೆಯ್ ’ ಅನ್ನೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ.

ಭಟ್ಟರು ಹಾ! ಹಾ! ಅಂತ ಹಲ್ಲುಕಿರಿದರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾವು ಸ್ವರವೆತ್ತದಿದ್ದರೆ ರಾಘು ಭಟ್ಟನನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆದರಿಸುತ್ತಿದ್ದನೇನೋ. ಮಾತಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ಹಾಡಿ ತಪ್ಪಿಹೋಗಿದ್ದಿತು. (ತಪ್ಪಿಹೋದವರು ನಾವು!) ಅಂತೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಸುತ್ತಿ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಘಂಟೆಗೆ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದೆವು. ಆ ಕತ್ತಲ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳುಗಳನ್ನು ತುಳಿದು ತಿರುಗುವುದೆಂದರೆ, ದೇವರೇ ಜಾತ್ರೆ ಗೀತ್ರಿ ಒಂದೂ ಬೇಡ ಅನ್ನುವಷ್ಟು ಆಗಿಹೋಗಿತ್ತು.

ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದುದು ಎರಡೇ ಮನೆ. ಒಂದು ಗುಡಿಸಲು. ಅದರ ತಟ್ಟೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬೀಗ ಬೇರೆ ಇದ್ದಂತಿತ್ತು. ಇನ್ನೊಂದು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ದೊಡ್ಡದೇ ಮನೆ. ಅದರ ಎದುರಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರದ ಗುಂಡಿ. ಅದಕ್ಕೂ ಅಚೆ ಒಂದು ಕಾಲುವೆ ಇದ್ದಂತೆ ಮಸಕಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲೂ ಹಿಂದುಗಡೆಗೂ ಸೊಪ್ಪಿನ ಬೆಟ್ಟ. (ಕೆರಿದಾದ ಕಾಡು) ಸದ್ದಿಲ್ಲ, ಗದ್ದಲವಿಲ್ಲ. ಯಾವೂ ರೆಂದು ವಿಚಾರಿಸುವ ಎಂದರೆ ನರಸಿಂಹಿಯೂ ಸುಳಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿದಾರೆ ನೋಡೋಣ ಅಂತ ಹತ್ತಿರ ಹೋದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಘು ಬಂದು ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಮಾತನಾಡಬೇಡವೆಂದು ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ. ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಸಂದಿನಲ್ಲಿ ಇಣಕಿ ನೋಡಿದ. ಸರಿ ಅಂತ ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ನಾನು ಮೆಲ್ಲಗೆ “ಎ ನೋ” ಎಂದೆ. “ಎಲ್ಲಾ ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ ಕಣೋ” ಅಂದ. ಹೆದರಿ ಕಂಗಾಲಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಪಾತಾಳಲೋಕದ ಭಟ್ಟರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜೀವ ಬಂತು! ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಗೊಗ್ಗರ ದನಿಯಿಂದ “ಯಾರಾ ಒಳಗೆ? ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾಗ್ಲು ತೆಗಿರಾ” ಅಂತ ಕೂಗಿದರು. ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಅಯ್ಯಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೀರಯ್ಯಾ ಅಂತ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಒಸರಿದರು, ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದರು. ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಕಿಂಡಿಯಿಂದ ದೀಪದ ಕಿರಣವೂ ಕಾಣಿಸದು. ಭಟ್ಟರ ಗೊಗ್ಗರ ದನಿಗಳೇ ಮನೆಯವರು ಹೆದರಿದರೆಂತ ಕಾಣುತ್ತದೆ. “ಬನ್ನೋ ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಬಾಗಿಲು ಒಡೆದುಬಿಡೋಣ” ಎಂದೆ ನಾನು. ಐದು ಜನವಲ್ಲ ಐವತ್ತು ಜನರು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಇದ್ದರೂ ಬಾಗಿಲೊಡೆವ ಧೈರ್ಯ ನಮಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ರಾಘು “ಬನ್ನೋ ಒಂದಿಷ್ಟು ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನೋಣ ಹಸಿವಾಗಿದೆ” ಅಂತ ಹಾಯಾಗಿ ಮನೆಯ ಮುಂದೆಜಗುಲಿ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ. ನೊದಲೆ ತಿರುಗಿತಿರುಗಿ ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಯಾವ ಕಡೆ ಬಂದಿದೇವೆ ಎಂಬುದರ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಇದಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಇಂಥಾ ಸಮಯದಲ್ಲಿ

ಸಾವು ಮಾಡಿದ ಒಂದು ಚಾತ್ರಿ

ತೀಡಿ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು. ಆದರೂ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕರೆಗಿಂತಲೂ ನಾಲಿಗೆ ನೀರು ಸುರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಜಗಲಿಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತೆವು.

ರಾಘು ಅವಲಕ್ಕಿ ಗಂಟು ಬಿಚ್ಚಿದ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಪಾತಾಳ ಲೋಕದವನಿಗೂ ಕೊಟ್ಟ. ಚೊತೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಚಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಭಟ್ಟರು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಮೂಗಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ “ಅವಲಕ್ಕಿ ಭಾಳ ಮೆಣಸಾಯ್ದರೆ” ಅಂತ ಉಸಿರ್ಗರೆದರು. ಮೊದಲೇ ಕತ್ತಲು. ಅತ್ತರೂ ತಿಳಿಯೋಹಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಭಟ್ಟರು ಕಾರ ತಿನ್ನುವುದು ಕಡೆಮೆ. ಅಂತಹವರು ಬರೀ ಮೆಣಸಿನ ಕಾಯಿ ಚಟ್ಟಿ—ಮಹಾರಾಯ ರಾಘು ಅವನಿಗೆ ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ ಖಾರವೇ ಅಲ್ಲ—ತಿಂದರೆ ಅವರ ಗತಿ ಏನಾಗಬೇಕು? ನನಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಖಾರವೇ ಆಯಿತು. ಖಾರ ಅಂತ ಹೇಳಲು ಹೆಮ್ಮೆಗೆ ಕಡೆಮೆ. ಅದಕ್ಕೆ “ಏನೋ ಬರೀ ಒಣ ಅವಲಕ್ಕಿ ತಿಂದಿದ್ದು. ನೀರೆ ಇಲ್ವಲ್ಲೋ” ಎಂದೆ. “ಅಲ್ಲಿ ಕಾದಿಗೆ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ ಕಾಣ್ತು” ನೋಡು ಅಂದ ಶೀನಿ. ರಾಘು ಮೆಲ್ಲನೆ ಎದ್ದು ಕತ್ತಲಲ್ಲೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿನೋಡಿ “ಇಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ದಾರೀನೇ ಇಲ್ಲ. ಗೊಬ್ಬರ ಗುಂಡಿ ಇಳಿದೇ ಹೋಗಬೇಕು ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ” ಅಂತ ಹೇಳಿದವನೇ ನಿಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟೊಬಿಟ್ಟ. “ಮತ್ತೆಗೆ ಇಳೀರಾ ಹೆಗಡೇರೆ” ಪಾತಾಳಲೋಕದವನು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟ. ‘ಧೂ’ ಎಂದ ರಾಘು. ಅವನ ಸ್ವರ ಕೇಳಿ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಏನೋ ಎಂದೆವು “ಇಲ್ಲಿ ಬಾರಪ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ” ಅಂದ. ಅಲ್ಲೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಪಾಪ ಸೊಂಟದುದ್ದ ಕೊಚ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಹೂತುಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎತ್ತಿ ಹೊರಗೆ ತರೋದು ಅಂದ್ರೆ ಅವರಪ್ಪ ಶಾಮಣ್ಣನವರಿಂದ ಒಂದು ಚಿಮುಟ ನಸ್ಯ ತರುವಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಒದ್ದಾಡಿ ಕಾಲುವೆಯಲ್ಲಿ ನೀರಿಲ್ಲಾ ಅಂತ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದೆವು! ಇನ್ನೇನು ಗತಿ! ರಾಘು ಮೈ ಕೈ ಎಲ್ಲಾ ಕೊಚ್ಚಿ. ನಮಗೆ ಬೇರೆ ಒಣ ಅವಲಕ್ಕಿ ತಿಂದು ಬಾಯಾರಿನೆ. ಎನ್ನಾಡ್ಲಿ ಕ್ಯಾ

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ತೋಚದೆ ಕೆಲಕಾಲ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟೆವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪಾತಾಳ ಲೋಕದವರು ಎದ್ದರು. ರಾಘು ಹೇಳಿದ “ಏ ಭಟ್ಟಾ, ನಾನೊಬ್ಬನೆ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು; ವಾಸನೆ ಹರಡಲು ನೀ ಬೇರೆ ಹೊರಟೋ. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾದ್ರೂ ಕಿರುಬ, ಹುಲಿ ಇದ್ದೀತಯ್ಯಾ. ನಿನಗ್ಯಾಕೆ ಬೇಕು ಬಡ ಎತ್ತಿಗೆ ದರೇನ್ಯಾಲಿನ ಹುಲ್ಲು” ಎಂದ. ಭಟ್ಟರು ಹೋಗಿ ಕಾಲು ಗಂಟೆ ವರೆಗೆ ಸದ್ದಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ “ಎಲ್ಲಾ ನೀರೇ ಇಲ್ಲಾ” ಅಂತ ಬಂದರು. “ಬಹಳ ಹೊಸ ಸಿದ್ಧಾಂತ ತಂದೆ” ಎಂದ ಶೀನಿ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾವು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಜಗುಲಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ದನಕರುಗಳು ಕೂಗಲು ಮೊದಲು ಮಾಡಿದುವು.

ಒಂದು ಸಲ; ಎರಡು ಸಲ; ಜತೆಗೆ ಒಂದು ಎಮ್ಮೆ, ನಾಲ್ಕು ಕರುಗಳು. ರಾಮ ರಾಮ. ಅಷ್ಟೂ ಸಾಯುವ ಹಾಗೆ ಕೂಗಲು ತೊಡಗಿದರೆ ಹೇಗಿರಬೇಕು. “ಎಲ್ಲೋ ಹುಲಿ ವಾಸನೆ ಬಂದಿರಬೇಕೋ” ಎಂದೆ ನಾನು. “ನನಗೇನೂ ಅದು ಮಾಡೋಲ್ಲ. ಒಂದೆಮ್ಮೆನೋ ಕರೂನೋ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸರಾಗ ವಾಗಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲನೆ ಹೋಗುತ್ತೆ. ಆದರೂ, ಆದರೂ ಹುಲಿಯಸ್ವ!” ದನಕರುಗಳು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಸಪ್ತಸ್ವರಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಗತೊಡಗಿದುವು. ಮನೆಯ ಒಳಗಡೆ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿದಂತೆ ಕಂಡುಬಂತು. ಬಾಗಿಲ ಸಂದಿಯಲ್ಲಿ ತೂರಿ ಆ ದೀಪದ ಕಿರಿಬೆಳಕು ಹೊರಗೆ ಬಂತು. ಭಟ್ಟರು ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ “ಇಕೋ ನೋಡ್ಕಳಿ ಮಂತ್ರ ಮಾಡಿದ್ದಿ. ನಿಂಗ ಬಾಗ್ಲು ತೇಗೀದಿದ್ದ್ರೆ ದನಕರುಗೋ ಎಲ್ಲಾ ಸತ್ತೋಗ್ತ” ಭಟ್ಟರು ಕೂಗಿದರು “ನಿಂಗ್ಲೂ ಜ್ವತೀಗೆ”

ಸಾಯುವ ದನಕರುಗಳ ಜತೆಗೆ ಮನೆಯವರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿದರು ಭಟ್ಟರು! ಎರಡು ನಿಮಿಷ. “ನೀವಾರು ಸ್ವಾಮಿ” ಒಳಗಿಂದ ಪ್ರಶ್ನೆ. “ಬಾಗಿಲು ತೆಗಿ ಆಮೇಲೆ ಹೇಳ್ತೀವೆ” ರಾಘು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ. ಅಂತೂ ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದ ಮನೆಯ

ಯಜಮಾನ. “ಮುಂಡಾಮೂಷಾಕೆ! ದೊಡ್ಡ ಯಜ್ಞ ಮಾಡ್ಕೆಗೆ ಆತಲ್ಯ ಒಂದು ಬಾಗ್ಗು ತೆಗ್ಗಾದು” ಅಂದರು ಭಟ್ಟರು. ಮನೆಯ ಯಜಮಾನ ಬೇಡಿಕೊಂಡ “ಸ್ವಾಮಿ, ನೀವಾರೋ ತೀಯದು. ನಮ್ಮ ದನಕರುಗಳು ಸಾಯುವೆ ಬದುಕಿಸಿರಿ.”

“ಒಳ್ಳೆ ಮಾತಿಂದ ಬಾಗಲು ತೆಗೆದಿದ್ದು, ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಇತ್ತಾ? ಮಂತ್ರ ತೆಗೆಯಲೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವು. ಭಾಮಿ ಬಚ್ಚಲು ಎಲ್ಲಿದ್ದು” ಭಟ್ಟರು ದರ್ಪದಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದರು. ಆ ಮನೆಯವನು ಇವರನ್ನು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಲು ಭಾವಿ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದವನು ಉಘು. ಭಟ್ಟರು ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದು “ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಣ್ಣೆ, ವಿಭೂತಿ ತಗೊಂಬಾ” ಅಂದರು. ಆ ಪರದೇಶಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಲ್ಲ—ವಿಭೂತಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ತರಬೇಕು. ಅದೇನೋ “ಅಭಾವೇ ಶಾಲಿ ಚೂರ್ಣಂಚ” ಅಂತ ಉದಾಹರಣೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಭಟ್ಟರು ಬರಿ ಬೂದಿ ತರಿಸಿ ಬೆಣ್ಣೆಯಲ್ಲ ಕಲೆಸಿ ಮಂತ್ರಮಾಡಿ ಆ ಮನೆಯವನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು, “ಇದಕ್ಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬೆಣ್ಣೆ ಹಾಕಿ ಕಲ್ಲು ಕೂಗೋದನಗೋಕೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣೆ ಸೊಲ್ವ ನಾಲಿಗೆಗೆ ಸೊಲ್ವ ಹಾಕಿ ತಿಕ್ಕು” ಅಂದರು.

ಅವನು ಕೊಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಹೋಗಿ ಹಾಗೇ ಮಾಡಿ ಬಂದು ನಮ್ಮನ್ನು ಯಾವೂರವರು ಅಂತ ವಿಚಾರಿಸಿದ. ನಾವೂ ಯಾವೂರಿಗೆ ಬಂದಿದೇವೆ ಕೆಳದಿಗೆ ಹೋಗಲು ದಾರಿ ಇದೆಯೆ ಅಂತ ವಿಚಾರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಮಾತು ಕತೆ ಮುಗಿಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ದನಕರುಗಳು ಕೂಗುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದುವು. ಭಟ್ಟರ ಮಂತ್ರ ಪ್ರಭಾಪವನ್ನು ನೋಡಿ (ನಾವೂ ಬೆರಗಾದವರೇ!) ಆ ಮನೆಯವನು ಭಯಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಆದರಿಸಿ ಕುಡಿಯಲು ಹಾಲು ಕೊಟ್ಟು ಉಪಚರಿಸಿದನು.

ನಾವು ಕೆಳದಿಗೆ ಹೋಗಲೇಬೇಕೆಂದುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಅಷ್ಟು ದೂರ ಹಾದಿ ತೋರಿಸಿ ಬೆಳಕಿಗೆಂದು ಒಂದು ದೊಂದಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು

ತುಂಬಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ನಡೆವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಎರಡು ಗಂಟೆ ಯಾಗಿತ್ತು. ನಮಗೆಲ್ಲ ದನಕರುಗಳು ಏಕೆ ಕೂಗಿಕೊಂಡವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಕುತೂಹಲ. ಭಟ್ಟರನ್ನು ಕೇಳಿದೆವು. ರಾಘುವಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಭಟ್ಟನಾಗಿದ್ದವನು ಈಗ ಭಟ್ಟರಾದರು. “ಅದೇನಾ ಮಹಾ! ಅದೊಂದು ಬರೀ ಮೆಣಸಿನ ಕಾಯಿ ಮಂತ್ರ” ಅಂದರು. ನಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಪುನಃ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಕಡೆ ತಾವು ಅಡ್ಡಾಡಲು ಹೋದಾಗ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯ ಬಾಗಿಲು ತಡಿಕೆ ಬಾಗಿಲಂತೆ ಕಂಡದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಿನೋಡಿ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ತೆಗೆದು ಕೊಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲಿದ್ದ ಎರಡು ಮೂರು ದನಕರುಗಳಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮೂಗಿಗೆ ಬಾಯಿಗೆ ರಾಘುವಿನ ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ ಚೆಟ್ಟಿ ತಿಕ್ಕಿದರಂತೆ. ಅವು ಉರಿ ಹತ್ತಿ ಕೂಗತೊಡಗಿದುವು. ಅವು ಕೂಗುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಉಳಿದವೂ ಕೂಗಿದುವು ಅಂತ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಪಾತಾಳಲೋಕದ ಭಟ್ಟರ ತಂತ್ರದಿಂದ ನಮಗೆಲ್ಲಾ ರಾತ್ರಿ ಕ್ಷೀರಪಾನ ವಾಯಿತು.

ಅಂತೂ ಹೊಸದಾರಿಯಾದ್ದರಿಂದ ಎಡವುತ್ತಾ ತಡವುತ್ತಾ ಕೆಳದಿಗೆ ಬರುವವೇಳೆಗೆ ಬೆಳಗಿನಜಾವ ಐದುಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ತೇರು ನೆಲೆ ನಿಂತು ಹೋಗಿತ್ತು! ಹೀಗಾಯಿತು ನಾವು ಮಾಡಿದ ಜಾತ್ರೆ!!

.

ನಿಕ್ಕಿ-ನಿಶ್ಚಯ. ಅಸ್ಪೀ-ಮಗೂ. ಚಾಲೀಬಾಲ-ಚಾರೀ ಮೃಗದ ಕೊಡಲು. ಗಿಣಲು-ಸಣ್ಣ ಹಿತ್ತಾಳೆ ಹಣತೆ. ಕಾದಿಗೆ-ಕಾಲುನೆ. ಮೆಣಸಾಗಿದೆ-ಖಾರವಾಗಿದೆ. ಚಮಟ-ಚಟಗಾ. ದರೆ-ಬೆಟ್ಟದ ಅಂಚು. ಬಾಮಿಚ್ಚಲು-ಭಾವಿ ಸ್ನಾನದ ಮನೆ.

ಶ್ರಾದ್ಧಾಸ್ತೇಷಣ

ಶ್ರಾದ್ಧಾಸ್ತೇಷಣ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ನೊದಲು ಹೇಳಿದವರು ಪುರೋಹಿತ ಸೈವೇದ್ಯದ ನರಸಿಂಹಭಟ್ಟರು! ಮೊಗದೂರು ಮತ್ತು ಅವರ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಹಳ್ಳಿಗಳು ನರಸಿಂಹಭಟ್ಟರ ಸ್ಥಳಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಅವರಾದರೂ ಅಡಿಕೆ ಸುಗ್ಗಿ ಶುರುವಾಗುವುದರೊಳಗಾಗಿಯೇ ಘಟ್ಟ ಹತ್ತಿ ಬರುವರು. ಸರ್ಥ ಎತ್ತುವ ಮೊದಲು ಯಾರಾರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಅಡಿಕೆ ಬೆಳೆದಿದೆ ಎಂಬುದರ ಸೆನ್ನಸ್ಸು ಅವರಿಂದ ಆಗಬೇಕು. “ಹ್ಯಾಂಗ್ರಾ ಭಟ್ಟಿ ಈ ಸರಿಯ ಸರ್ಥ?” ಎಂತ ಕೇಳಿದರೆ “ಎಂಥಾ ಹೇಳಾದ್ರಾ! ಬೆಳೆಯಾಮ್ರಾ ಕೊಡಾರ ಕೈ ಬರವಲ್ರಾ, ಕೊಡೋ ಕೈ ಗುಡ್ಡಾಗೋಯ್ದು” ಎಂತ ಉತ್ತರ ಬರುತ್ತದೆ. ಸ್ವಿರಿಯೋ ಟೈವ್ಡ್ ಉತ್ತರ ಅದು!

ಎಂದಿನಂತೆ ಈ ವರ್ಷವೂ ಭಟ್ಟರು ಅಡಿಕೆ ಹೀಚೊಡೆಯುವುದರೊಳಗಾಗಿಯೇ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅದರ ಕಾರಣ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು ಅನ್ನಿ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರಾವಣ ಮಾಸದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿದಿನ ದೇವರಿಗೆ ರುದ್ರಾಭಿಷೇಕ, ಪೂಜೆ, ಮಂಗಳಾರತಿ, ಸಮಾರಾಧನೆ ನಡೆಸುವ ಪದ್ಧತಿ. ಈ ಪೂಜೆ ಗುತ್ತಿಗೆ ಹೇಗೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುತ್ತದೆ. ಆಮೇಲೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ತಡೆದರೆ ವಿನಾಯಕನ ಚತುರ್ಥಿ, ಅನಂತರ ಎಳೆ ಅಷ್ಟಮಿ ಹೀಗೆ ಹಬ್ಬಗಳ ಸಾಲು ಸಾಲು! ಕೆಲವು ಮನೆಯಲ್ಲಂತೂ ಭರ್ಜರಿಯಾಗಿ “ಮಾಲು” ಕಟ್ಟಿ ಗಣಪತಿ ಕುಳಿರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರು ಹನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳಾದರೂ ಗಣಪತಿ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗಣಪತಿ ಇದ್ದಮೇಲೆ ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಭಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಲೇಬೇಕಲ್ಲ! ಭಟ್ಟರು ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಲಿಖ್ವ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಡುಬಿನ

ಊಟ ಗಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವೈದೀಕರು; ಮೇಲಾಗಿ ಪುರೋಹಿತರು. ಭಟ್ಟರನ್ನು ಕರೆಯದೆ ಬಿಡಲು ಆಗುತ್ತದೆಯೇ? ಭಾದ್ರಪದ ಮಾಸ ಹೀಗೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಅಂದರೆ ಅನಂತರ ಅನಂತನ ಚತುರ್ದಶಿ, ಅಮೇಲೆ ನವರಾತ್ರಿ ಇವೆಲ್ಲಾ ಬರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಗಿಸುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಡಿಕೆ ಕೊಯ್ಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಇದ್ದ ಬಿದ್ದ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಬಂದ ವಕ್ಷಣೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಂಟುಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಅಡಿಕೆ ಸರೆ ಎತ್ತಿ ಅದನ್ನು ಮಾರಿ ಬಂದ ಹಣವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಪಾತಾಳಲೋಕಕ್ಕೆ ಗಮನಮಾಡಿದರೆ ಒಂದು ವರ್ಷದ ಮಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ ಹಾಗಾಯಿತು ಭಟ್ಟರಿಗೆ!

ಈ ಸಾರಿ ನರಸಿಂಹಭಟ್ಟರು ಬಂದಾಗಲೇ ಈ “ಶ್ರಾದ್ಧಾನ್ವೇಷಣ” ಎಂಬ ಪದ ಬಂದುದು! ಅದು ಆದದ್ದಾದರೂ ಹೀಗೆ. ತಪ್ಪು ಯಾರದ್ದೂ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನಿ. ಶ್ರಾವಣಮಾಸದ ಒಂದು ದಿನ. ಮಳೆ ರೋರೆಂದು ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ದಿನಗಳ ಬೆಳಗಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಾಗೆ ಕೂಡ ಕೂಗುವುದಿಲ್ಲ! ಊರಿಂದ ಊರಿಗೆ ನೀರಿನ ಸಂಬಂಧವೇ ವಿನಹ ಬೇರೆ ಸಂಬಂಧವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಜನ ದನಗಳು ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡುವ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಮೊಗದೂರಿನ ಕಡೆ ಮನೆ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚೇನಿದೆ? “ಎನಾ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಇಷ್ಟುಂಚೆ ಬಂದ್ಬಿಟೆ” ಎಂತ ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವನು “ಗಿರಿ, ಎಮ್ಮಪ್ಪೈಂದು ತಿತಿ ನಾಳಾಗೆ, ನರಸಿಂಹಭಟ್ಟಗೆ ಬರಕ್ಕೇಳ್ಬಿಡಾ” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದ. ನಾನಾದರೂ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರವೇ ಮಾಡದೆ ಭಟ್ಟರ ಹತ್ತಿರ “ಭಟ್ಟೇ ತಿತಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೆ ಬೈಂದಲಾ ಸಿಗಕ್ಕೆ. ಕಡೇ ಹುನೆ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಳಾಗೆ ತಿತಿಯಡ” ಎಂದೆ. ಅವರು “ಸೈಯಾ! ಬೆಳಗ್ಗುಂಚೆ ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸ್ಕಂಡು ಹೋಗ್ತನಾ” ಎಂದರು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎಂಟುಗಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಪುನಿಸಿ ಹೊರಟುಹೋದರು ಭಟ್ಟರು. ನಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಮೊಗದೂರಿಗೆ ದೂರವೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಒಳಬೇಲಿ, ಅದರ ಅಚ್ಚಿ ಸೊಪ್ಪಿನ ಬೆಟ್ಟ ದಾಟಿ ಆಮೇಲೊಂದು ಗುಡ್ಡ ಹತ್ತಿಳಿದು, ಹತ್ತಿರ ಕಾಣುವ ಗದ್ದೆಯನ್ನು ದಾಟಿದರೆ ಬರುವುದೇ ಮೊಗದೂರು. ನಮ್ಮ ಲಿಖ್ವದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅದು ಸುಮಾರು ಎರಡು ಮೈಲಿ. ಅದೇ ಕಸಬ ಹೋಬಳಿ ಸೇಕದಾರರು ಬಂದರೆ “ಅರೆ, ನಿನ್ನೆ ಎನ್ನೆಕ್ಕ ಗೊತ್ತಯ್ಯ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಐದುಮೈಲಿಯಾಗುತ್ತಿ” ಅಂತ ನಮಗೆ ಕಛೇರಿ ಲಿಖ್ವ ಕಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮೂರ ತಳವಾರ ಬೀರನನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಒಂದೈಲಿ ಎಲ್ಲು ಫರ್ಲಾಂಗ್ ಅಂತ ರಾಗ ಎಳೆತಾನೆ. ನೀವೇ ಬಂದು ನೋಡಿ ಇದರ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಬೇಕಷ್ಟೆ! ಇಷ್ಟು ಹತ್ತಿರವಿದ್ದುದರಿಂದ ಭಟ್ಟರು ಊಟ ಮಾಡಿ ಸಂಜೆಯೇ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಯಾರೊಂದು ನಾನು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ರಾತ್ರಿ ಅವರು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮಳೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾದುದರಿಂದ ಬರಲಿಲ್ಲವೇನೋ ಅಂದುಕೊಂಡೆ. ಮಾರನೆ ದಿನ ನಾನು ಎದ್ದು ಬರುವುದರೊಳಗಾಗಿಯೇ ಭಟ್ಟರು ಭವಂತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಗಂಧ ತೇಯುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು, “ಎನ್ನಾ ಭಟ್ಟೆ, ರಾತ್ರಿ ಬಕ್ಕು ಅಂತ ಮಾಡಿದ್ದಿ ಆನು” ಎಂದೆ. ಅವರು “ಅಯ್ಯೋ ಮಾರಾಯ್! ಅದೇನೇಳಾದ್ರೆ! ನಿನ್ನೆ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರಾದ್ಧಾನ್ವೇಷಣ ಆಗ್ಲೋತು” ಅಂತ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು. ಶ್ರಾದ್ಧಾನ್ವೇಷಣ ಅಂತ ಹೇಳಿದೊಡನೆ ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಜತೆಗೆ ಏನಾಗಿರಬಹುದೆಂಬುದರ ತಿಳಿವೂ ಹೊಳೆಯಿತು.

ತಿತಿಗೆ ಹೋಗುವ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಭಟ್ಟರು ಯಾವೂರ ಕಡೇಮನೆ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಎಂತ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೇಳಬಾರದಂತಲ್ಲ, ಅದೊಂದು ತರಹೆ ಮರೆವು! ನಮ್ಮ ಮಲೆನಾಡಿನ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಕಡೆ, ಕಡೇಮನೆ,

ಮೇಲಿನ ಮನೆ, ಕೆಳಗಿನ ಮನೆ, ಗದ್ದೇಮನೆ ಎಂತೆಲ್ಲಾ ಉಂಟು. ಅದರ ಅರ್ಥವಿಷ್ಟೇ! ಒಂದು ಕೇರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಮನೆಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಬೇಕಲ್ಲ; ಹಾಗೆ ಮಾಮೂಲಾಗಿ ಯಾವಕಡೆಯಿಂದ ಮನೆಗಳನ್ನು ಎಣಿಸುತ್ತಾರೋ ಆ ಮೊದಲನೇ ಮನೆಗೆ ಮೊದಲನೇ ಮನೆ ಎಂತಲೂ ಕೊನೆಯ ಮನೆಗೆ ಕೆಳಗಿನ ಮನೆ ಎಂತಲೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಗದ್ದೆ, ತೋಟಗಳ ಹತ್ತಿರ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಗದ್ದೇ ಮನೆ, ತೋಟದ ಮನೆ, ಮೇಲಿನ ಮನೆ ಅಂತ ಇರುವುದು ಸಹಜವಷ್ಟೆ. ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಸುರಗೋಡು ಎಂತ ಊರಿದೆ. ಅಲ್ಲೂ ಕಡೇಮನೆಯಿದ್ದು ಅದರ ಯಜಮಾನನ ಹೆಸರೂ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಎಂತ! ಭಟ್ಟರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟವರು ಸೀದಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರು. ನಮ್ಮ ಲೆಖ್ಪದ ನಾಲ್ಕು ಮೈಲಿಯನ್ನು ಭಟ್ಟರು ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಮಡಿಗಂಟುಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು, ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಸುರಿಸಿ ಸೋನೆ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಸುರಗೋಡಿಗೆ ಹೋಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಹೊತ್ತು ನೆತ್ತಿಯ ನೇರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಹೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಯಿತೆಂದು, ಭಟ್ಟರು ಬಳಕೆಯಾಗಿದ್ದ ಇನ್ನಾರ ಮನೆಗೂ ಹೋಗದೆ ಸೀದಾ ಕಡೇಮನೆ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನ ಮನೆಗೇ ಹೋದರು. ಹೊರಗೆ ಮುಂಚೇಕಡೆ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹುಂ, ಒಳಗಿದ್ದಾರು ಎಂದುಕೊಂಡು ಭಟ್ಟರು, ಅಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದ ಕಾಲುಮಣೆ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು ನಡುಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಬಾಗಿಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಓರೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಅದರ ಸಂದಿನಲ್ಲಿ ಭಟ್ಟರು ಒಳಗೆ ನೋಡಿದರೆ—ಒಳಗೆಲ್ಲ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು! ಭಟ್ಟರ ಸಿಟ್ಟು ನೆತ್ತಿಗೆ ಏರಿಹೋಯ್ತು. “ಶ್ರಾದ್ಧದ ಊಟಕ್ಕೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಅವಮಾನಿಸುವುದೇ; ಬ್ರಹ್ಮತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ಬೆಲೆ ಇಲ್ಲವೆ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಸೀದಾ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ “ಏನಾ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ, ತಿತ್ತಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಬಿಟ್ಟು ಊಟ ಮಾಡ್ತಾನಾ,

ಶ್ರಾದ್ಧಾನ್ವೇಷಣ

ವಾಪ ಬಪ್ಪಿಲ್ಲನಾ? ನಿಂಗಳ ಪಿತ್ತಗಳು ಉದ್ಧಾರಾಗ್ತಾನಾ?" ಅಂತ ಒಂದೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೂಗಿದರು. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನ ಹೆಂಡತಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ರಾವಣನ ತಂಗಿ ತರಹೆಯವಳು. ಅವಳು "ಎನ್ನಾ ಭಟ್ಟೇ ತಲೆ ಗಿಲೆ ತಿರಿದ್ದ, ಕುಡ್ಕಂಡು ಗಿಡ್ಕಂಡು ಬೈಂದ್ರಾ; ಮಟಮಟ ಮಘಾನ್ಡ ನೊತ್ತಿನಾಗೆ ತುಂಬಿದ್ದನೇಲಿ ತಿತಿ ಕರೆಯಕ್ಕೆ ಬೈಂದ; ಹೊರಡು ಹೊರಗೇ" ಎಂತ ಹೇಳುತ್ತ ಬಡಿಸಲು ಹಿಡಿದ ಸಾರಿನ ಸೊಟನ್ನು ಎತ್ತಿದೊಡನೆಯೇ ರಾಮಾ ಕೃಷ್ಣಾ ಎಂದು ಭಟ್ಟರು ಹೊರಗೆ ಹಾರಿದರು! ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಕಾತ್ವಿಕ ಮತ್ತು ವಿವೇಕಿ ಅವನು ಅರೆಊಟದಲ್ಲಿ ಆಪೋಶನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದು "ಎಂತ ಸಮಾಚಾರಾ ಭಟ್ಟೇ" ಎಂದ. ಅವನು "ಎಂಥ ಹೇಳದ್ರಾ, ಹೆಗಡೇರು ಕಡೇಮನೆ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನ ಮನೇಲಿ ತಿತಿ, ನಿಂಗಳ ಊಟಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದ. ಅದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿ. ಇಲ್ಲಿ ಈತರ. ಅವ್ರಾ ಹೀಗೆ ಸುಳ್ಳೇಳಿ ತನಾಪಿ ಮಾಡ್ತ ಅಂತ ತಿಳ್ಕಳ್ಳಿಲ್ಲೆ" ಅಂದರು. ಆಗ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ "ಅಯ್ಯೋ ಭಟ್ಟೆ ಯಮ್ಮನೇಲಿ ಅಲ್ವರ, ಮ್ಮಾಲಿನ ಮನೇಲಿ ಇವತ್ತು ತಿತಿ; ಆಲ್ಲಿಗ್ಗೇಳಕ್ಕು ಅಂತ ಹೇಳಿದ.

"ಸರಿಯಪ್ಪ" ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೇ ಭಟ್ಟರು ಸೀದಾ ಮೇಲಿನ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಒಳಗೆ ಹೋದೊಡನೆಯೇ ಭಟ್ಟರಿಗೆ ಸಲ್ವ ಹೆಗುರವಾಯಿತು ಮನಸ್ಸು. ಭಟ್ಟರಿಗೆಂದು ಎರಡು ಮಣೆಗಳೂ, ದೇವರಿಗೆಂದು ಒಂದು ಮಣೆಯೂ ತಯಾರಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ಮಣೆ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಭಟ್ಟರು ಆಗಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಯಜಮಾನನು ಪಂಚಿಯನ್ನು ಪಂಚಕಚ್ಚಿಯಾಗಿ ಉಟ್ಟು ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಸ್ನಾನದ ಪಂಚಿ ಬಿಗಿದು ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಡಿಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಭಟ್ಟರು ಒಳಗೆ ಹೋದವರೇ "ಎನಾ ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಹೊತ್ತಾಗ್ತೋತು ಅಲ್ಲನಾ. ಎನ್ನಾಡ ದಾ? ಹೆಗಡೇರು ಹೇಳಾದ್ರಾಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಿಸ್ಸೇಕು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ. ಅದ್ವೈ ಹೊತ್ತತ. ಇಕೊ ಬಂದ್ವಿಟ್ಟ ಕಾಲ್ತೊಳಕಂಡು. ಸ್ನಾನ ಗೀನ

ಎಲ್ಲ ಆಯ್ದು ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಮಡಿ ಉಡಲು ತಯಾರಾದರು. ಕರೆಯದೇ ಹೀಗೆ ತಾನೇ ಊಟಕ್ಕೆ ಬಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ನೋಡಿ ತಿಮ್ಮಪ್ಪನಿಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯ್ತು. ಆದರೂ, “ ಎಷ್ಟೇ ಆದರೂ ಹಿರಿಯರ ದಿನ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕರೆಯದೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಪಿತೃಗಳ ಇಷ್ಟ ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಅವನು ಇನ್ನೊಂದು ಮಣೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಭಟ್ಟರು “ ಇದೇನು ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಮತ್ತೊಂದ್ರಣೆ ಇಟ್ಟಿ. ಐದನ ಭಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ಯನ? ಈ ವರ್ಷ ಅಗ್ನಿಕರಣ ಶ್ರಾದ್ಧ ಮಾಡ್ತು ಹ್ಯಾಂಗೆ? ಆಗಲಿ. ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೇದೆ ” ಎಂದರು. ಆಗ ತಿಮ್ಮಪ್ಪನವರು ಇದ್ದುದನ್ನು ಹೇಳಲೇಬೇಕಾಯ್ತು. ಅವರು ಭಟ್ಟರಿಗೆ ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲವೆಂತಲೂ, ಬೇರೆ ಎರಡು ಜನರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದ ರೆಂತಲೂ ತಿಳಿಸಿದರು. “ ರಾಮಜಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಿ ಅವರು ಬೈದ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಅಂತ ಮೇಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಿ. ಅವರು ಈಗ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಬತ್ತ. ನಿಂಗ ಹೆಂಗೂ ಬೈಂದಿ, ತಿತಿ ಮುಗ್ಗುಗಂಡೇ ಹೋಗ್ಬಿಡಿ ” ಎಂದು ತಿಮ್ಮಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದರು. ಭಟ್ಟರಿಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಪೀಕಲಾಟಕ್ಕೇ ಬಂತು. ಯಾರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಿತಿಯಾಗಿರಬಹುದು. ಯಾರು ತಮಗೆ ಆಪ್ತನ ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು ಎಂಬುದೊಂದು ಅಗಾಧ ಪ್ರಶ್ನೆ ಯಾಯಿತು. ನಿಮ್ಮ ಮನೇಲಿ ಇಂದು ಶ್ರಾದ್ಧವೇ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತ ಮನೆ ಮನೆ ತಿರುಗಲು ಆಗುತ್ತದೆಯೇ? ತಾನು ಹೆಗಡೇರನ್ನ ಕೇಳದೆ ಬಂದುದು ಶುದ್ಧ ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಎಂತ ಭಟ್ಟರು ಬೆಪ್ಪಾಗಿ ಕುಳಿತರು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಿಮ್ಮಪ್ಪನ ಹತ್ತಿರ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ವಿವರಿಸಿದರು. ಕೂಡಲೇ ತಿಮ್ಮಪ್ಪ “ ಓಹೋ ಭಟ್ಟಿ, ನೊಗದೂರು ಕಡೇಮನೇ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನ ಮನೇಲೂ ಇವತ್ತೇ ತಿತಿ. ಅವರನ್ನ ಯಮ್ಮಪ್ಪ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ದಿನ ಸತ್ತೋಯ್ತು. ಯಾಕೆ ಗನಾಗಿ ನೆನಪಿದ್ರ. ಅವತ್ತು ಭಟ್ಟು ಸಿದ್ಧಿ ಇಪರೀತ ಕಷ್ಟ ಆಗಿತ್ತು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಭಟ್ಟರಿಗೆ ಹೋದ ಜೀವ ಪುನಃ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆಗಲೇ ಒಂಭತ್ತು ತಾಸು (ಎರಡು ಗಂಟೆ) ಆಗಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ

ಶ್ರಾದ್ಧಾನ್ವೇಷಣ

ಮೊಗದೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಿತಿ ಮಾಡಿಸಿ ಊಟ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ರಾತ್ರಿಯಾಗುವುದೇ ಸರಿ ಎಂದು ಕೊಂಡು ಭಟ್ಟರು ಕಾಲನ್ನು ಎಳೆಯುತ್ತ ಮೊಗದೂರಿಗೆ ಸಾಗಿದರು. ಭಟ್ಟರು ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಬಾರದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿನವರೆಲ್ಲ ಗಾಭರಿಯಾಗಿದ್ದರಂತೆ. ಅಂತೂ ಆ ದಿನದ ಕರ್ಮಾಂಗಗಳೆಲ್ಲ ಪೂರ್ತಿ ಆಗಿ ಊಟವಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸಂಜೆಯಾಯ್ತು. ರಾತ್ರಿ ವಿಶ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು ಭಟ್ಟರು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಬಂದರು.

ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ವಿವರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. “ ಏನಾ ಸುರಗೋಡು ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟು ? ” ಎಂದು ನಾನು ನಕ್ಕಮೇಲೆ ಅವರು ಈ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ “ ಒಳ್ಳೆ ಶ್ರಾದ್ಧಾನ್ವೇಷಣ ಆಗ್ತೋತು ” ಅಂದರು.

.

ದೀಪ

ಅಂದು ಭಾನುವಾರ. ಕತ್ತಲಾಗಿದೆ. ಗಾಳಿಯು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ರೂಮಿನೊಳಕ್ಕೆ ಬೀಸುತ್ತಿದೆ. ದೂರದಿಂದ ತುಂಗಭದ್ರೆಯ ಸಳಸಳ ನಿನಾದವು ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿದೆ. ಕುಮಾರನು ಈಸಿಫೀರಿನ ಮೇಲೆ ಅಚಲನಾಗಿ ಕುಳಿತಿದಾನೆ. ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ದೀಪವೊಂದು ಸಳಸಳನೆ ಉರಿಯುತ್ತಿದೆ. ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣುಗಳೆರಡೂ ಮಾಳಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಕಾಲದ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಹೋದ ಯಾವುದೋ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಎಳೆದು ತರುವಂತಿದ್ದವು ಆ ನೋಟ.

ಕುಮಾರನು ಎದ್ದನು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬಂದು ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಎರಡು ಸರಳುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಬಂದನು. ಕಠಿಣವಾಗಿರುವ ಆ ಸರಳುಗಳು ಅವನ ಮೃದು ಕಪೋಲಗಳಿಗೆ ಮುತ್ತಿ ಕೊಟ್ಟವು. ನೀರವದಿಂದ ಮತ್ತಷ್ಟು ಗಭೀರವಾದ ಆ ಕತ್ತಲನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಮಂಕನಂತೆ ಕುರುಡನಂತೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಕಂಗಳೆರಡೂ ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ, ತುಂಬಿ ಉಕ್ಕಿದ. ಹನಿಹನಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದು ಆ ಕತ್ತಲಿನ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಅಡಗಿ ಹೋಯಿತು. ತಡೆತಡೆದು ನಿಟ್ಟುಸಿರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪುನಃ ಈಸಿಫೀರಿನ ಮೇಲೆ ಬಂದು ದೊಸ್ತನೆ ಕುಳಿತನು. ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ನೆನಪದು. ಅಂದೂ ಭಾನುವಾರ ಹೀಗೆಯೇ ಭೀಕರ ರಾತ್ರಿ. ತಂದೆಯ ಸಂಗಡ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಯೇ ಈಸಿಫೀರಿನಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ದುಃಖವು ಉಮ್ಮಳಿಸಿ ಬಂತು. ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಒರಗಿದನು.

○ ○ ○ ○

“ ಕುಮಾರ ಕುಮಾರ ! ”

“ ಕರೆದೆಯೇನಪ್ಪಾ ”

“ ಹುಂ. ಬಾರಣ್ಣ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಹೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಸಾಯಂಕಾಲದಿಂದಲೂ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ”

ತುಂದಿದ ಕೊಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಣೆಗಳು

“ಅಮ್ಮನ್ನ ನೋಡ್ಲೀಕೆ ನಾನೇ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಆಗಬಹುದೇನಪ್ಪ?”

“ಬೇಡಣ್ಣ. ಬಹಳ ದೂರವಿಲ್ಲವೆ? ರಾತ್ರಿ. ನೀನು ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿರು. ನಾನು ಜಾಗ್ರತೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೀನಿ.”

“ನಾನು ಬರ್ತೇನೆ ಆಗಬಹುದೇನಪ್ಪ”

“ಏಳು ಹಾಗಾದರೆ.”

“ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಈಗ ಹುಷಾರಾಗಿರಬಹುದು ಅಲ್ಲವೆ?”

“ನೋಡಪ್ಪ ನಾನು ವೆಂಕಟರಾಮನ್ನ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳದೆ ಎಷ್ಟು ದಿನವಾಯ್ತು. ಅವನು ಕಳ್ಳ! ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬರ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮನ ಹಿಂದೇ ಅಡಗಿಕೊಳ್ತಿದ್ದ ಅಲೈನಪ್ಪ?”

“.....”

“ಈಗ ಅಮ್ಮ ಇಲ್ಲಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಯಾರ ಹತ್ತಿರ ಇರಾನೆ? ಅತ್ತಾನೋ ಏನೋ ಹುಂ ನಾಳೇನೆ ಅಮ್ಮನ್ನ ಕೆಳದೀಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣವಪ್ಪ. ಬೇಡಪ್ಪ ಈ ಬೆಂಗ್ಯಾರು.”

“ಆಗಲಣ್ಣ ಅವಳಿಗೆ ಗುಣವಾದ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಟು ಬಿಡೋಣ.”

“ಅಪ್ಪ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಕಾಣ್ತಿದೆ ನೋಡು. ಅಮ್ಮನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿದೆಯೋ ಏನೋ ಯಾತಕೆ ಎಬ್ಬಿಸಬೇಕು ಏನಪ್ಪ ವೆಂಕಟರಾಮನ್ನ ಏಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ ಅಂದರೆ ಏನು ಹೆಚ್ಚೀಕು”

“ಅಣ್ಣ ನೀನು ಬಹಳ ಮಾತನಾಡುತ್ತೀಯಪ್ಪ.”

“ಅಣ್ಣ ನೀನಿಲ್ಲೇ ಕುಳಿರು. ಅವಳನ್ನು ಬೇರೆ ಕೋಣೇಲಿ ಮಲಗಿಸಿದರಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರ್ತೀನಿ.”

“ಇಲ್ಲಿ ಮೆಟ್ಟಿಲ ಮೇಲೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ. ದೀಪ ಸಾಲಾಗಿ ಕಾಣ್ತದೆ.”

○ ○ ○

ದೀಪ

“ ಬಾ ಮಗೂ, ಇಲ್ಲಿ ”

“ ಡಾಕ್ಟ್ರಿ, ಅಮ್ಮ ಹೇಗಿದಾಳೆ ”

“ ಇಕೋ, ಕಿತ್ತಲೇ ಹಣ್ಣು ”

“ ಡಾಕ್ಟ್ರಿ, ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕಿತ್ತಲೆ ಹಣ್ಣು ಬೇಕಂತೆ! ಅವಳಿಗೆ ಕೊಡತೀನಿ ”

“ ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಇನ್ನೇಲೆ ಕಿತ್ತಲೆ ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನೋಲ್ಲವು ”

ಹೋಗಿ ಬರತೀನಿ ಡಾಕ್ಟ್ರಿ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬಂದು ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸ ತೀರಿಸ್ತೇನೆ.

“ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲ ಹೇಳತೀನಿ ಬಾರಣ್ಣ ”

“ ಯಾಕವು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರುಬಂದಿದೆ? ”

“ ಅಸ್ತ ಆಳಬೇಡವು. ನಾಳೆ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ನಾನೇ ಹೇಳತೀನೆ. ನೀನು ಅತ್ತರೆ ನನಗೂ ಅಳು ಬರುತ್ತೆ ಹುಂ ಏಕವು ಅಳೋದು ಕತ್ತಲು. ದೀಪ ಹಚ್ಚುವು ”

“ ದೀಪ! ದೀಪ!! ಅಯ್ಯೋ ಮಗು! . . . : ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯ ದೀಪ ನಂದಿಹೋಯಿತು. ಮನೆಯ ನಂದಾ ದೀಪ ಆರಿ ಹೋಯಿತು. ಕತ್ತಲು! ಕತ್ತಲಣ್ಣ ಇನ್ನು ಜೀವನವೇ ಕತ್ತಲು. ಮನೆ ತುಂಬಾ ಕತ್ತಲು ಕತ್ತಲಾ ದೀಪ ”

ಕು ಮಾರನು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದನು. ಅಂಗಿ ಕೂಡ ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ ತೋಯ್ದು ಹೋಗಿದೆ. ತಾನು ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಹಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದ ದೀಪವೂ ಆರಿಹೋಗಿದೆ. ಸುತ್ತಲೂ ಕತ್ತಲು! ದೂರದಿಂದ ತುಂಗಭದ್ರೆಯ ಸಳಸಳ ನಿನಾದವು ಮಾತ್ರ, ಗಾಳಿ ಬೀಸಿದ ಶಬ್ದವನ್ನು ತೂರಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದೆ !

.

ಪ್ರಸವ ವಿಜ್ಞಾನ

ಬರೆದವರು :

ಡಾ|| ದೊಡ್ಡೇರಿ ವೆಂಕಟಗಿರಿರಾವ್.

ಗರ್ಭಧಾರಣೆ, ಗರ್ಭಲಕ್ಷಣ, ಗರ್ಭಿಣಿ ಸುಚರಿ, ಗರ್ಭಿಣೀ ರೋಗಗಳೂ ಅವುಗಳ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳೂ, ಸಹಜ ಪ್ರಸವ ನಿರ್ವಹಣಾರೀತಿ ಅಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಸಂಕೀರ್ಣ ಪ್ರಸವ ರೀತಿಗಳು, ಬಾಣಂತಿ ರೋಗ ಗಳು, ಅವುಗಳ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳು, ಶಿಶು-ಬಾಣಂತಿಯರ ರಕ್ಷಣ ಮೊದಲಾ ದುವನ್ನು ಸರಳವಾಗಿಯೂ ಸಚಿತ್ರವಾಗಿಯೂ ವಿವರಿಸುವ ಪುಸ್ತಕ. ಸುಮಾರು ಮೂವತ್ತು ಚಿತ್ರಗಳಿವೆ. ವಿ. ಪಿ. ಕಳುಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ರೂ. ೨-೪-೦ ನ್ನು ಮನಿಯಾರ್ಡ್ಸ್ ಮಾಡರ್ನ್ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮೂಡಿದರೆ ಪ್ರೊಫ್. ನಿಂತ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು.

ಸಂತಾನ ಸಂಯಮ

ಬರೆದವರು :

ಡಾ|| ದೊಡ್ಡೇರಿ ವೆಂಕಟಗಿರಿರಾವ್.

ಸಂತಾನ ಸಂಯಮವೆಂದರೆ(ನು), ಅದರ ನೀತಿ ಧರ್ಮ, ವಶ್ಯಕತೆ, ಕಾಮನಿರೋಧ ಸಾಧ್ಯವೆ, ಗರ್ಭನಿರೋಧ, ಗರ್ಭನಿರೋಧಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗುವ ಸಂಭೋಗ ಗಳು. ಕೃತಿಮ ವಿಧಾನಗಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳೆಲ್ಲ ಶಾಖೆಗಳು. ಮರಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಪುಟಗಳು. ವಿ. ಪಿ. ಕಳುಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ರೂ. ೧-೪-೦ ನ್ನು ಮನಿಯಾರ್ಡ್ಸ್ ಮಾಡರ್ನ್ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮೂಡಿದರೆ ಪ್ರೊಫ್. ನಿಂತ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು.

ಮಾರಾಟದ ಪೂರ್ಣಾಧಿಕಾರಿಗಳು :

ಮಾಡರ್ನ್ ಔಷಧಾಲಯ, ದೊಡ್ಡಬಳ್ಳಾಪುರ.